

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BEDELİ AĞIR OLSA DA AŞKIN ÖNÜNDE HİÇBİR ENGEL DURAMAZ

Fionna Hawkes o güne kadar baştan çıkarılmanın ne demek olduğunu bilmemektedir. Sadece ay ışığının aydınlattığı bir caddede, cazibesiyle onu büyüleyen bir yabancıyla karşılaştığında bu esmer ve yakışıklı talibe karşı kendisini savunmasız hisseder. Ama tüm endişelerinden sıyrılıp Lord Aidan McBride'a âşık olduğunda daha büyük bir tehlikeyle karşı karşıya kalır. Güçlü bir kadın olan Fionna, genç adamın gözlerindeki arzuya karşı koyamaz. Acı verici sırlarla dolu hayatını sadece onun kollarındayken unutmak ister.

Aidan, bu büyüleyici genç kadınla ilgili sır perdesini aralayana kadar onun peşini bırakmayacaktır. Fionna'yı her köşe başında takip eden, her türlü tehlikeye göğüs geren Aidan onu savunmaya kararlıdır... Tıpkı ona sahip olmaya kararlı olduğu gibi.

“Türünün yıldızlarından Samantha James okurlarını tamamen büyüleyecek.”

Romantic Times

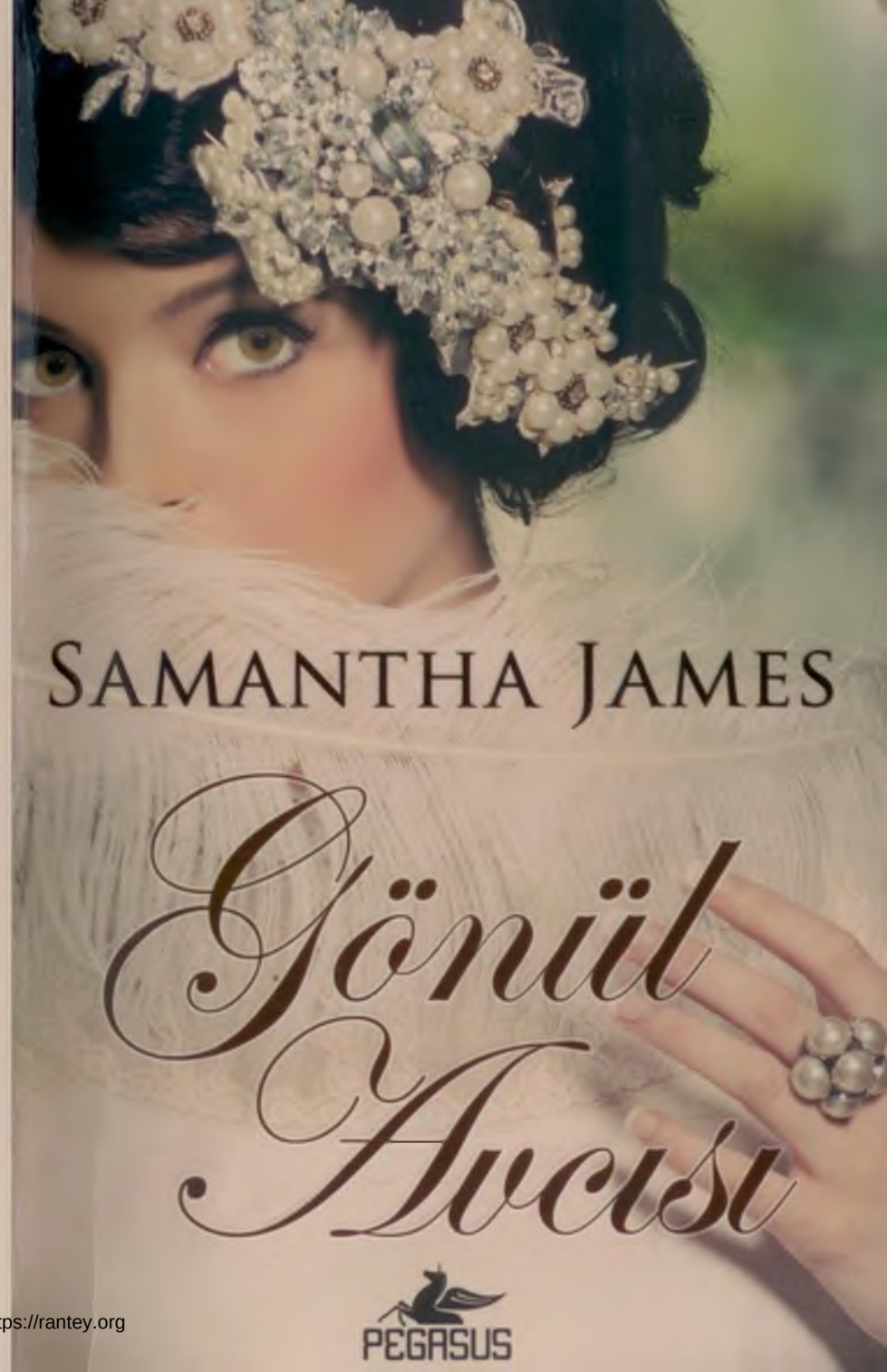
“Kimse Samantha James'in tarzında romans yazamaz.”

Catherine Anderson

SAMANTHA JAMES

Gönül
Avcısı

Pegasus Yayınları: 628
Bestseller Roman: 266

GÖNÜL AVCISI

SAMANTHA JAMES

Özgün Adı: The Seduction of an Unknown Lady

Editör: Sibel Yıldız
Düzeltili: Begüm Berkman
Sayfa Tasarımı: Meral Gök
Kapak Tasarım: Pınar Yıldız
Kapak Baskı: Zirve Ofset
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: Mart 2013
ISBN: 978-605-343-058-2

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2013
Copyright © Sandra Kleinschmit, 2008

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Maria Carvainis Agency, Inc.'ten alınmıştır.

Bu kitap Amerika'da HarperCollins Publishers'in alt yayıncısı Avon Books tarafından yayımlanmıştır.

Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler kurumdan izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 27/9 Taksim / İSTANBUL

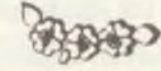
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

SAMANTHA JAMES

GÖNÜL AVCISI

İngilizceden Çeviren:
ESRA DOYUK

PEGASUS YAYINLARI

Birinci Bölüm

Geri dönmüştü.

Onu ilk kez küçük bir çocukken görmüştüm, sanki bu dünyaya ait olmayan bir varlıktı. Şimdi bile ensemdeki tüylerin diken diken oluşunu hatırlayabiliyorum... tıpkı şu anda olduğu gibi.

Şimdiyse Raven'ın Kapısı'ndaki odamın balkonunda duruyor ve ay ışığını seyrediyorum.

Onu hissedebilmek için.

Onu hissedebiliyordum.

Bu, insanın kısa sürede unutacağı bir his değildi.

Dartmoor İblisi, FJ. Sparrow

Londra, Ocak 1852

"Ekselansları," dedi kusursuz bir şekilde giyinmiş, beyaz eldivenli uşak Carlton. "Kardeşiniz, Lord Aidan."

Aidan McBride, kardeşinin oturma odasına hızlı adımlarla girdi ve uzun bedeniyle, alev alev yanan ateşin önünde duran tekli koltuğun yumuşak, kaliteli minderlerine oturdu hemen. Öne eğildi ve ısıtmak için ellerini birbirine sürtmeye başladı.

Bitişikteki koltukta, tek elinde tuttuğu bir gazeteyle rahatça oturan Alec McBride simsiyah kaşlarını kaldırdı. Alec bakışlarını okuduğu şeyden ayırmayarak, “Brendi mi?” diye sordu. “Viski mi?”

Aidan ikisini de kesinlikle reddetmezdi. Kardeşi Alec’in gıpta edilecek –ve geniş– bir şarap mahzeni de dâhil olmak üzere, kaliteli bir içki koleksiyonu vardı. Ah, evet, konu alkole geldiğinde kardeşinin hem seçkin hem de pahalı bir zevki vardı. Ve yarı İskoç olduklarından, doğal olarak evlerinde her zaman viski bulunurdu. Gleneden viski imalathanesiyle ünlü bir yer olduğundan, Gleneden Dükü Alec McBride zevklerinin maliyetini çok rahat bir şekilde karşılayabiliyordu.

“Brendi,” dedi Aidan, “tam ihtiyacım olan şey.”

Carlton, cömertçe doldurulmuş bir içki sürahisinin ve süslü iki bardağın bulunduğu parlak gümüş bir tepsiyle kısa bir süre sonra döndü. Uşak ikisine de kusursuzca eşit oranda içki koydu ve başıyla selamlayıp çekildi. Aidan eğildi ve en yakındaki bardağı aldı. Dimdik duruyordu; bu, sıkı askerî eğitim ve İskoç Kraliyet Alayı’ndaki albaylık günlerinden kalma bir alışkanlığıydı.

Ama artık o günler geride kalmıştı. Şimdi yeniden, İngiltere’nin batısındaki her yerden, Amerika’dan tütün ve pamuk, Karayipler’den de rom getirerek servet kazanma yolunda olan sıradan bir vatandaştı. Çay ticaretini aklından bile geçirmiyordu. Tanrı biliyor ya, Hindistan’la ilgili hiçbir şey yapmak istemiyordu.

Kardeşinin açık mavi gözleri en sonunda ona döndü. Aidan, Alec’in elindeki gazeteyi sayfalarını kapayıp masanın üzerine bırakmasını izledi. Aidan bunu oldukça isteksiz bir şekilde yaptığına karar verdi. “Vay, vay,” dedi rahat bir tavırla, “seni çok uygunsuz bir anda rahatsız etmişim gibi görünüyor. Gitmemi ister misin?”

“Gerek yok. Zaten buradasın, değil mi?”

“Pekâlâ, okuduğun şeye kendini oldukça kaptırmış görünüyorsun... o ne? Ah, *THE MONTHLY CHRONICLE* dergisi mi? Seni bu kadar etkileyecek hangi makaleyi okuyordun ki?” Aidan ağabeyinin unutmaktan çekinirmiş gibi kaldığı yeri işaretlemek isteyerek masaya kapamadan bıraktığı gazeteyi merakla eline aldı.

Kaşları yukarı kalktı. “Bu da ne! Dartmoor İblisi,” diye okudu. Kahkahasını bastıramadı. “Kardeşimin yerine kim geçti? Belki de şeytanın ta kendisi! Yoksa, bunu söylemeye cüret edebilir miyim acaba, bir cin mi? İtiraf ediyorum, Alec beni şaşırttın. Klasikleri okuduğunu düşünmüştüm.”

“Şeytan gerçekten de. Ya da dediğin gibi muhtemelen bir cin. Hem bu bir makale değil, Aidan, bir roman. Daha doğrusu, seri olarak yayınlanan bir roman.”

Aidan bir defa daha baktı. “F.J. Sparrow mu? Bu yazarı daha önce hiç duymadım.”

“Evet, pekâlâ, bu şaşılacak şey mi?” diye sordu Alec kuru bir sesle. “O kadar uzun süre Pencap’ta kaldın ki döndüğünde seni tanıyabilmemiz bile bir mucizeydi.”

Pencap...

Geçmişin izleriyle içi burkulan Aidan gülümsemesini korumayı başardı. Hareketsizce durdu. Yüreğindeki acı verici sıkışmayı

1 İngiltere’nin Dartmoor bölgesine ait bir canavar efsanesidir. (ed.n.)

durdurmaya çalışmadı. Çünkü çabalamanın bunu daha kötü hale getirdiğini uzun zaman önce öğrenmişti.

Hayır, geçmişi geri döndüremezdi. Bundan kaçış yoktu.

Tanrı biliyordu, bunu defalarca denemişti.

Ayrıca Alec'in bu düşüncesizce yorumu kötü bir niyetle yapmadığını da biliyordu.

Teni, Alec'inki gibi esmerdi. Ama Hint güneşi Aidan'ın tenini daha da karartmıştı; öyle ki teni onu neredeyse bir yabancı gibi gösteren koyu, parlak bir renkteydi... özellikle de uzattığı sakalı ve eve dönüşüyle birlikte tek gözünün üzerine takmaya başladığı yamayla birleştiğinde. Aidan zavallı annelerinin, küçük oğlunun beklenen gemiyle dönmemiş olma olasılığı karşısında nasıl da üzülmüş görüldüğünü hafif bir neşeyle hatırladı. Annesi, güvertede yüksek sesle söylenerek yanından defalarca geçmiş, en sonunda Aidan ona acıyıp narin vücudunu kucaklayarak döndürmüştü. Alec'in dudağında hafiften beliren gülümsemeden onun da o anı düşündüğünü tahmin etti. Ertesi gün sakalını tıraş ettiğinde annesi elbette daha çok sevinmişti.

Aidan'ın görevinden ayrılmasından sonra eve hemen döneme kararını öğrendiğinde annesinin ne kadar hayal kırıklığına uğradığını ona Alec anlatmıştı. Eve ancak bir yıl sonra gelmişti.

Görevinden ayrıldıktan kısa bir süre sonra mektubunda annesine bahsettiği gibi, ailesiyle tekrar bir araya gelmesini geciktiren şey aslında seyahat tutkusu değildi.

Utançtı. Utanç, suçluluk duygusu ve... Bitirilmemiş bir işti.

Ve o iş bittiğinde... eve yine de dönememişti.

Dönemezdi. Nedenini tam olarak ifade edemiyordu. Belki de kaçıyordu. Saklanıyordu. Ya da iyileşmeye çalışıyordu.

Alec'in hâlâ şu lanet olası yazardan bahsettiğini anlaması için bir dakika gerekti. İsmi neydi? Wren mi?

“Ne olursa olsun,” diye devam etti Alec, “Şeytanın Geçidi adlı kitabın basımından sonra F.J. Sparrow büyük bir başarı yakaladı.”

F.J. Sparrow. İşte buydu.

“Ardından Karanlığın Hayaletleri geldi, sonra da İblisin Yolu. Geceyarısında Uluyanlar da sonuncuydu.” Alec köşedeki bir dolabı işaret etti. “Ne yazık ki İblisin Yolu dışındaki bütün seriye sahibim. Okuduktan sonra başkasına ödünç verdim ve asla geri dönmedi. Şimdi bulunması neredeyse imkânsız.”

Sesinde hafif bir sitem vardı. “Bırak tahmin edeyim,” dedi Aidan ağır ağır. “Yazdığı karakterler korkunç şeytanlarla savaşıyor.”

“Ama tabii ki.”

Aidan sessizce düşündü. Şeytanın Geçidi, Karanlığın Hayaletleri, İblisin Yolu ve Dartmoor İblisi... F.J. Sparrow kulağa böyle korkunç gelen hikâyeleri kaleme aldığına göre kesinlikle tuhaf, çarpık biri olmalıydı. Ama fikrini kendine sakladı.

Bütün McBride'ları gibi gürlü kirpiklere sahipti. Bütün McBride'ları gibi mavi olan gözleri –fakat hepsi uçuk maviden derin safir rengine kadar farklı tonlardaydı– parlamaya başladı.

Dartmoor İblisi'nin üzerine bir parmağıyla vurdu. “Bana,” diye davet etti, “seni bu kadar büyüleyen ne olduğunu anlat.”

“Sadece beni değil, bütün İngiltere'yi, be adam. F.J. Sparrow pek moda. Herhangi bir kulübe gir, Dartmoor İblisi'nin en son bölümünü içeren, son çıkmış gazetenin bir düzine kopyasını kesinlikle bulursun. Herhangi bir partiye, herhangi bir galaya ya da etkinliğe katıl, ismini kesinlikle duyarsın; baksana, adam

bütün Britanya Adaları'nı büyüledi. Ona cinayetin, yaratıkların ve kargaşanın efendisi diyorlar.”

“Ve hiç kuşkusuz romanları hayaletler, hortlaklar, kıyamet yaratıkları, kasvetin iblisleri, gizli geçitler, gizli kapılar ve benzerleriyle doludur. Hikâye ya تنها yerlerde ya da yıkık kalelerde geçiyordur. Tanrım, Gotik korku romanları okuyor... ağabeyim, Gleneden Dükü!”

“Pekâlâ, böyle bir romandan farklı bir şey mi beklerdin?” Alec'in dudakları hafif bir tebessümle kıvrıldı. “Olay şu ki, kimse F.J. Sparrow'un kim olduğunu gerçekten bilmiyor. Ama bu, işin gizemini artırıyor... ve hiç kuşkusuz kitap satışlarını da.”

Aidan kahkahasını bastırmak için çabaladı. Alec bozulduğunu açık bir şekilde belirten bir bakış attığına göre, bu, genç adamın yüzünden anlaşılmış olmalıydı.

Aidan yüz hatlarını kontrol altına aldı. “Bu senin bir tutkun olduğuna göre bana biraz daha anlat.”

Alec bir yudum brendi içti. “Pekâlâ, korkusuz kahramanımız sürekli tehlikede olan, genç ve erdemli bir kadm.”

“Genç, erdemli, masum kadınlarla ilgili olması kulağa hoş geliyor.” Aidan güzel şekilli kaşını kaldırdı. “Hiç kimsenin değil de *senin* böyle bir saçmalığı okumana şaşırdım.”

Yine o utandıran bakış. “İnsan henüz okumadığı bir şeyi asla eleştirmemelidir,” diye mağrurca belirtti Aidan'a. “Ayrıca saçmalık da değil. Şaşırtıcı derecede iyi yazılmışlar, Aidan. Bunların tüyleri diken diken eden macera romanları olduğunu düşünüyorum... Kesinlikle korkaklara göre değil. Ashında kitaplarındaki bazı dehşet verici, olağandışı yaratıklar olsa da eserlerinden birinde, doğduğu evin bodrumunda on yıl boyunca kapalı tutulan bir caniyi

kaleme aldı. Babası, çocukken bir bisküvi çalmaya cüret ettiği için parmaklarını birer birer kesmiş ve ardından onu ayağa bile kalkamayacağı kadar küçük bir dolaba kapatıp itiraz edemesin diye dilini koparmış. Toplumdan dışlanmıştı. Ailesinin sahiplenmediği birisiymiş. Babası öldüğünde ve kaçmayı başardığında, tek sakat yeri vücudu değilmiş. Sanki kalbi de yaralanmış... Sakat bir ruh da diyebilirsin. Kötü birisi olacak şekilde büyümüş. Böyle trajik bir karakteri olması oldukça üzücüydü.

Sakat bir ruh... Pekâlâ, diye düşündü; bu bildiği bir şeydi.

Bardağını masaya bıraktı. “İtiraf ediyorum, çok heveslendim.”

Alec ciddi bir şekilde kaşlarını çatıyormuş numarası yaptı. “Benimle dalga mı geçiyorsun?”

Aidan'ın gülümsemesi tamamen şeytaniydi. “Sadece fırsat bulduğumda.”

“Pekâlâ,” dedi Alec alaycı bir şekilde, “Hindistan'daki kitleleri savunmak kadar heyecan verici bir şeyi İngiltere'de bulabileceğini sanmam ama Raven ve Rowan kesinlikle bulmuşlar... hem de eski, neşeli İngiltere'nin bozkırlarında.”

“Raven ve Rowan mı?” diye sordu Aidan.

“Dartmoor İblisi'ndeki karakterler. Amatör dedektifler.”

“Ah, alçak mahlûklara karşı savaşanlar.”

“Evet. İblisin Yolu'nda birlikte çalışmışlardı, anlarsın ya, oldukça yakın bir şekilde. Rowan, Raven'in bitişiğindeki mülkün sahibi. Kadın, babasının mirasına konduğunda kendisine bir kır malikânesi satın aldı. İsmi Raven'in Kapısı koydu. Ama orası lanetli bir yer. Raven ve Rowan birlikte kötü kâhya kadının peşine düştüler... Hayal edebiliyor musun? Bir çeşit reenkarnasyon dölü, sadist bir çılgınlığın eseri olan yaratık. İtiraf etmeliyim,

bir iki gün Carlton'ın davranışlarını oldukça dikkatli bir şekilde inceleme ihtiyacı hissettim. Ve ardından Raven ve Rowan tekrar Geceyarısında Uluyanlar'da birlikte ortaya çıkıyorlar. Maceralarının neredeyse krallıktaki herkes tarafından büyük hevesle beklendiğini söyleyebilirim."

Aidan gülümsemesini bastırdı. Başını bir yana yatırdı. "Raven," diye tekrarladı. "Bir kadın mı?"

"Bak sen, nasıl bildin?" Alec şaşırmış numarası yaptı. "İsmine rağmen, Raven² alev saçlı bir güzel."

"Tabii ki." Ağabeyinin önceki ifadesini takınma sırası Aidan'daydı. Ağabeyinin tutkusunu yakalayabileceğinden tam olarak emin değildi ama suyuna gidecekti. "Öyleyse, alev saçlı bir güzelimiz var," diye düşündü. "Minyon ve narin mi?"

"Hı hı."

"Ya ortağı? Rowan mı demiştin?"

"Evet."

"Harika bir erkek," diye düşündü Aidan, "şüphesiz becerikli bir dövüşçü ve sevimli Bayan Raven'ı korumak konusunda fazlasıyla yetkin."

"Öyle ama şöyle bir şey var: Sevimli Raven, Rowan'ın onu korumasını istemiyor. Kendi başının çaresine gayet iyi bakabilir, çok teşekkürler. Ve bu, sevgili kardeşim, güzel kahramanımızdan yapılmış bire bir alıntı."

"O halde kimse gizemli F.J. Sparrow'un kim olduğunu bilmiyor. Yazar *sen* olabilir misin?"

2 (İng.) Kuzgun. (ç. n.)

Alec gözlerini devirdi. "Uzun süredir burada değilsin, sevgili kardeşim. Sanırım sıcak hava duyularına zarar vermiş." Alec ince parmağını alt dudağının ortasına dokundurdu. Şimdi kahrkahasını bastıran oydu. "Gerçi çocukken sana bir iki defa beyinsiz dediğimi hatırlıyorum."

Aidan gözünü kırpmadan cevap verdi. "Seni yere yapıştırdığım zamanlarda demiyordun. Bu sevgili annemizi çok üzerti. Annie'ninse hoşuna giderdi."

"Evet, her nedense Annie ikimizden birinin zor bir duruma düşmesinden keyifleniyor gibiydi."

"Hatta özellikle *ikimiz* de zor durumdaysak..."

"Her neyse, okuma zevkim hakkındaki fikrin ne olursa olsun, bu ikisinin anlaşmazlık içinde olmaları okuyucuların Raven ve Rowan'a ilgi duyma nedenlerinden biri. Ya da daha doğrusu, ikisinin arasındaki çekim... Gerçi ikisi de aksini göstermeye çalışıyor tabii ki. İblisin Yolu'ndaki tanışmalarında belliydi ve ardından gelen her romanla birlikte, aralarında filizlenen bu çekim, daha fazla fark edilir oldu. Bu sadece tüyleri diken diken eden bir macera değil; iki kişi arasındaki merak uyandırıcı ilişki. Herkes en yeni maceralarını bekliyor ve Dartmoor İblisi'nin yeni bölümünü. Sanırım sonunda Raven ve Rowan... Neyse göreceğiz. Herkesi büyüleyen şey, sadece her çeşit doğaüstü yaratıkla sıradışı karşılaşmaları değil, aynı zamanda aralarındaki çekim. Tek diyebileceğim, ikisi bir aradayken tehlike ve tutkunun birleşimiyle insan heyecanlandıklarını resmen hissedebiliyor; ve benim de öyle!"

"Tanrım, sanki gerçek insanlarmış gibi konuşuyorsun!"

"Onları bu şekilde görmek yazarın yeteneğinin bir kanıtıdır, sen de öyle düşünmüyor musun?"

“Belki ama kulağa daha çok erotik bir roman gibi geliyor, bir korku romanı değil, hatta bir Gotik roman gibi bile değil.” Aidan başını bir yana eğdi. “Seni tanıdığımdan, Alec, şimdi neden bu kadar büyülendiğini anlamaya başlıyorum.”

Alec güldü. “Pekâlâ, belki de hepsinden bir parça!” duraksadı. “Raven ve Rowan’dan bu kadar bahsettiğimiz yeter,” dedi Alec bir süre sonra. Aidan’a baktı ve “Gözün nasıl?” diye sordu.

Aidan kendini toparladı. Alec, onun sol gözündeki görme yetmezliğinin durumunu soruyordu. O korkunç gecede olmuştu... silahı geri tepmiş, geriye asla iyileşmeyecek hasarlar bırakmıştı. Dışarıdan görünen herhangi bir iz olmamasına rağmen, sol tarafta görüşü hâlâ bulanıktı ve görüş açısı etkilenmişti. Annesinin ısrarı üzerine İngiltere’ye döndükten sonra bir cerraha görünmüştü. Doktor, Aidan’ın bildiğinden neredeyse farklı bir şey söylememişti; yani görme yetisinde muhtemelen herhangi bir iyileşme olmayacaktı.

Aidan omuzlarını silkti. “Aynı.” Londra’daki doktor yama tavsiye etmişti. Ancak bununla gözü gücünü daha çok yitirmişti.

Uzun bir sessizlik oldu. Aidan brendisinden bir yudum aldı, ağabeyinin bakışlarının üzerinde olduğunun farkındaydı. “Değiştin,” dedi Alec en sonunda. “Sen...” Alec tereddütlüydü.

Aidan’ın böyle endişeleri yoktu. Dudağının bir köşesi hafifçe kıvrıldı. “Daha mı sertim?”

Alec ne kabul ne de itiraz etti.

Aidan bir delikanlıyken aklına ne koyarsa yapma konusundaki becerilerinden asla şüphe duymamıştı. *Evet*, diye düşündü Aidan alaycı bir şekilde. Evinden ayrı kaldığı o kadar yıldan sonra bu doğru olabilirdi. *Artık* daha sertti ve daha dayanıklı. Tanrı biliyordu

ki, otuz bir yaşından çok daha yaşlı hissediyordu. Yirmi yaşında Alay’a katılmasının üzerinden bir ömür geçmiş gibi geliyordu.

Ah, evet, farklı bir adam olarak dönmüştü.

Ve suçlu bir adam.

Alec’in ona dikkatle baktığının bir defa daha farkına vardı. Aidan brendisinden bir yudum aldı ve ardından bir tane daha.

“Parlak bir kariyeri geride bıraktın,” diye geldi Alec’in kaçınılmaz yorumu. “Hâlâ hiç pişmanlık duymuyor musun?”

“Pişmanlık mı?” Aidan bir kahkaha attı. “Ne diyorsun sen, delirdin mi? Ayrıca hatırlarsan alaydan ayrılmayı zaten birkaç yıldır düşünüyordum... Annie, Simon’la evlendikten kısa bir süre sonra.”

“İkimiz de senin neden ayrıldığını biliyoruz, Aidan.”

Alec’in ses tonunda hiçbir suçlama ya da ifade yoktu. Aidan yine de yorumunu beğenmedi ve bu Alec’e attığı ateş püsküren bir bakışından anlaşılıyordu.

Alec bunu görmezden geldi. Bunun yerine geriye yaslandı. “Bu da aklıma şu soruyu getiriyor... Nasıl hissediyorsun, Aidan? Gerçekten nasılsın?”

“Hindistan ve Pencap hakkında konuşmayı kesersen son derece iyi olacağım!”

Alec sessizce ona baktı. Aidan sesli bir şekilde nefesini bıraktı. “Üzgünüm,” dedi huysuzca. “Saldırmak istememiştim.”

“Özre gerek yok. Anlaşıldı,” dedi Alec hafifçe. “Ancak söyleyecek bir şeyim var.”

Aidan bir kez daha toparlandı. Lanet olsun! Neden Alec onu rahat bırakamıyordu ki? Ah, endişelendiği için bu şekilde davrandığını biliyordu ama yine de...

“O adamların ölmeleri senin suçun değildi, Aidan.”

İşte. Alec'in ne söyleyeceğini bilmisti. Bu yine de duyduklarım kolaylaştırmamıştı. Aidan'ın göğsündeki acı her zamanki gibi keskindi.

"Aynı fikirde değilim, Alec." Dudakları neredeyse hiç hareket etmedi. Sesi aksiydi. "Benim suçumdur. Komutanlarıydım. Dikkatsizdim. Açgözlüydüm ve onları lanet olası bir katliama sürükledim. Kanları her zaman... *her zaman*... ellerimde olacak. Kırk yedi adam, Alec. Gereksiz yere ölen kırk yedi kişi. Benim yüzümden... O yüzden evet, bu benim suçumdur."

Sessizlik çöktü. Alec sakın bir şekilde baktı.

"Gördüğüm kadarıyla hâlâ kendini yerden yere vuruyorsun," dedi yumuşak bir sesle. "Bir gün, Aidan, umarım kendini bağışlarsın. Ama bunun bugün olmayacağını görebiliyorum. O yüzden geçmiş maceralarına saygı duyuyorum," Alec gülümseyip bardağını kaldırdı "ve yeni uğraşlarında sana şans diliyorum."

Aidan boğazındaki yumrunun kaybolmaya başladığını hissetti. "Yeni uğraşlara o halde!" İki kardeş bardaklarını tokuşturdular.

Başka şeylerden konuşmaya başladılar. Aidan'ın yeni işindeki ilk başarısından, satın aldığı yeni evinden. Kız kardeşleri Anne, kocası Simon ve çocuklarından...

"Seni rahatsız eden şeyin cevabı bu, adamım," dedi Alec aniden. "Tek gecelik bir kadın."

Aidan gözlerini kırptırdı. "Bir kadın mı?"

"Kesinlikle! Sanırım ihtiyacın olan şey, sevgili kardeşim, bir kadının, sertleşmiş yönlerini yumuşatacak nazik dokunuşu. Kendini bir kadının gözlerinde ve kollarında kaybetmelisin."

Aidan gülmesine engel olamadı. Yine eskisi gibi şakalaşmaya başladılar. "Bir kadının dokunuşu her şeyi iyileştiriyor, ha?"

"Benim tecrübem buydu," dedi Alec rahat ve kendinden emin bir şekilde. "Yeteneğini kaybetmediğini duydum. Birkaç yıl önce Genel Vali'nin kızından hoşlandığına dair söylentiler olduğunu hatırlıyorum. Öyle ki neredeyse evlilik çanlarının çalabileceğini düşünmüştüm."

Aidan burnundan ses çıkardı. "Evlilik mi? Gleneden Dükü sensin kardeşim ve henüz düşesini bulmadın."

"Zamanı gelince olur," diye karşılık verdi Alec kayıtsızca. "Şimdi bana bu kadını anlat."

"Pekâlâ, kesinlikle Genel Vali'nin kızı değildi," dedi Aidan yumuşakça.

Alec vazgeçecek değildi. "O halde kimdi?"

"Kordiplomatik bir üyenin bir akrabasından bahsettiğini sanıyorum. Aslında bir duldu. Leydi peşimden geldi ve bilmen gerekenin hepsi bu, sevgili ağabeyim."

Aslında Hindistan'da İngiliz kadınları ender bulunurdu; hele güzel bir kadın çok daha ender. Aidan yüksek rütbeli memurların kızlarına ve eşlerine bakmış olabilirdi ama arzusunun aklını çelmesine izin vermemişti. Bunun için fazla disiplinliydi. Ama bir erkeğin bir kadına beslediği aynı fiziksel dürtülere sahipken, misk otu, kir ve toz kokmayan birisiyle ihtiyaçlarını gidermeyi seçmişti.

Alec onun itirafından büyük keyif alıyor gibi görünüyordu. "Gençken her zaman hanımların gözdesiydin, Aidan."

"Bunun tek sebebi ağabeyimi gözlemlemiş olmam ve duyduğuma göre bu hâlâ geçerli. Önceki gece eski bir arkadaşım ile bir akşam yemeğindeydim ve bir kadının, Siyah İskoç denilen bir erkek hakkında coşkuyla konuşmasına kulak misafiri oldum. Sanırım şampanyayı fazla kaçırmıştı ama Siyah İskoç'tan bahsederken

onu çok dikkatli bir şekilde dinledim. Hatırladığım kadarıyla gençliğinde sevgililerin de sana böyle seslenirlerdi, değil mi?”

Alec bir kahkaha attı. “Yüce Tanrım! O lakabın yeniden gündeme geldiğini söylemiyorsun ya?”

“Öyle görünüyor.”

“Ya, bunu yıllardır duymamıştım!” Alec tek kaşını kaldırdı, dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. “Bu bayanın başka ne söylediğini sorabilir miyim?”

“Sanırım Siyah İskoç’un cazibesini gölgede bırakan tek şey... nasıl desem?” Aidan düşünüyormuş numarası yaptı. “Şimdi hatırladım! Cazibesini gölgede bırakan tek şey yatak odasındaki üstün başarılarıymış.”

“Üstün, ha?” Alec zevkle güldü. “Ve benden bahsettiklerini düşündün, öyle mi? Pekâlâ o zaman, iltifat için teşekkür ederim. Gerçi hanımların gözdesi olmayı, ah nasıl söylesem... *sen* adımlarımı takip eden küçük bir çocukken, himm... doğrudan gözlemleyerek öğrenmediğini umuyorum.”

Tek kaşını ağır bir şekilde kaldırma sırası Aidan’daydı. “İçin rahat olsun,” dedi üstüne basarak. “Ağabeyiminkini taklit etmektense kendi tekniğime sahip olduğumu düşünmeyi tercih ediyorum.”

“O zaman, değerlendir bunu, adamım! Yargılayacak konumda değilim ama doğru kadının, seni rahatsız eden şeyin üstesinden gelmende çok faydalı olacağını düşünüyorum. Evet, belki de tek ihtiyacın güçlü, sağlam doz şehvettir, Aidan. Ve sadece bu gecelik değil.”

“Bir ilişki mi?”

“Daha da iyi olur.” Alec ona oldukça şeytani bir şekilde gülümsedi.

“Ah. Efsanevi Siyah İskoç’tan bilge sözler mi?”

“Evet,” dedi Alec. “Ama unutma, tedbir her şey demektir.”

Aidan güldü. Birkaç dakika sonra, mermer şömüne rafında duran saate baktı. “Tanrım, saate bak! Eğer bu gece için bir kadın bulacaksam gitsem iyi olur.”

Alec güldü ve bir eliyle Aidan’ın omzuna hafifçe vurdu.

Carlton büyük salonda, Aidan’ın asker parkasıyla göründü. Uşak kaşlarını çattı. “Hava korkunç derecede soğuk, Lord Aidan. Arabayı çağırayım mı?”

Aidan başını iki yana salladı. “Gerek yok, Carlton.”

“Bir beygir, o halde,” demeye başladı Alec.

Aidan ikisini de eliyle savuşturdu. “Teşekkür ederim, hayır. Eve, geldiğim şekilde döneceğim.”

“Nasıl yani? Yürüdün mü?” Alec, Aidan’ın kafayı yediğine kesinlikle ikna olduğunu gösteren bir bakış attı. “Annem bugün eğer Thames Nehri babamla evlendikleri sene olduğu gibi donarsa hiç şaşırmayacağını söyledi.”

Carlton, Aidan’ın parkasını giymesine yardımcı oldu. Ön kapının yakınında durmaya başladığında bile hâlâ sert bir şekilde kaşlarını çatıyordu.

“Bu gece burada kalabilirsin,” dedi Alec.

“Hayır, bırakayım da geri dön iblisleri ve karanlığı konu alan ünlü yazar...”

Birden durup Alec’e soru sorarcasına baktı. “F.J. Sparrow,” diye yanıtladı Alec.

Aidan korkuyla ürpermiş numarası yaptı. “İşte, gördün mü? Yemin ederim, şeytan ve iblislerle ilgili konuşmalarınla ya da F.J. Sparrow’un ismiyle bile ödümü patlatıyorsun. Gece burada yalnız kalmaya cesaret edemem. Lanetli romanlarının sayfalarından

çıkacak kötü bir yaratığın korkusuyla ne gözlerimi kapayabilirim ne de bir parça uyuyabilirim!”

Alec sadece siyah kaşlarını kaldırdı.

“Ayrıca, ya *sen* bu gecelik bir hanım arkadaş bulursan?” diye ekledi Aidan. “Onu paylaşmamız gerekir.”

“Pek çok şey paylaştık, kardeşim ama asla bir kadın değil. Bundan sonra paylaşmayacağımızı da söyleyebilirim. Şimdi, izin ver de Carlton arabayı getirtsin.”

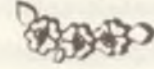
“Hayır, saygıdeğer Dük bunun yerine hızlı bir yürüyüş yapmak istiyorum.”

“Delisin sen,” dedi Alec mırıldanarak.

Zihninde davetsiz anılar canlandı... Aidan birdenbire Hindistan çöllerinde parıldayan yağun sıcaklığı, kumların ağzına ve tenine girmeye çalışmasını, üniformasının altından bile tenine batıp gözeneklerine dolmasını hatırladı.

“Sana tuhaf gelebilir,” dedi hafif bir gülümsemeyle, “ama Hindistan’daki bütün o yıllar boyunca, en çok özlemini çektiğim şey İngiltere kışının soğuşuydu. Sis, ayaz, kar, bunları hep mutlulukla karşıladım.”

Ve bu son sözle birlikte Aidan dışarı çıkıp... gecenin simsiyah derinliklerine doğru ilerledi.

İkinci Bölüm

Haber çabuk yayıldı; tıpkı tahmin ettiğim gibi. Kimsenin kaçamayacağı söylenen bir yerden nasıl olduysa kaçtığına dair bir söylenti. Bunun bir kaza olması önemli değil ya da asla olmaması gerektiği.

İçeri bir adam girdi.

Ve bir iblis dışarı kaçtı.

Böylesi iğrenç bir yaratık konusunda yardıma ihtiyacım olacak.

Bir mesaj, diye düşündüm. Rowan’a bir mesaj göndermeliyim. Hızlıca.

Dartmoor İblisi, F.J. Sparrow

Biri beni izliyor, diye düşündü Fionna haklı olup olmadığına çaresizce emin olmaya çalışarak.

Haklıydı. Bütün bedeniyle, bütün ruhuyla bunu hissediyordu. Takip ediliyordu.

Bir şeyler oluyordu. *Birisi* yürüyordu, anladığı kadarıyla yalnız değildi. Ve bunun, Bayan Fionna Josephine Hawkes tarafından yaratılan korkunç yaratıklarla bir ilgisi yoktu.

Ah, evet, Fionna hikâyeler anlatırdı; ruhun karanlık tarafının, inanılmazın da ötesindeki doğaüstü varlıkların hikâyelerini. Kuşkusuz çok güçlü bir hayal gücüne sahipti. Ama içindeki bütün duyular çığlık atarak onu uyarıyordu. Fionna'nın içinde, birisinin yakınlarında bir yerde dolaştığına dair ürkütücü bir his vardı.

Sinsi adımlarla peşinden geliyordu. Hareket ettiğinde o da hareket ediyordu. Tam durduğu anda o da *duruyordu*.

Bunlar bir romanın sayfalarında olmuyordu, tam da burada yaşanıyordu.

Gerçekti. Şimdi yaşanıyordu.

Tamamen huzursuzlanan Fionna arkasındaki her kimse onunla yüzleşmeye hazır bir şekilde döndü.

Geceye ürkütücü bir sessizlik hâkimdi. Şimdi bile, karanlık bir gölge gibi süzülüp etrafını sarıyordu sanki. Aslında sıkça yazdığı gibi gecenin derinliği korkutucu olabilirdi... ama Fionna bunu düşünmüyordu. Korkutucu bulduğu şey... –hayır, “korkutucu” fazla güçlü bir kelime olduğundan rahatsız edici bulduğunu söylemesi daha doğrudu– mutlak sessizlikti. Bekleyiş hissi... bir şeylerin olmasını beklemek, *nelerin* olabileceğini bilmemek...

Dünya zaman içinde durmuş gibi görünüyordu, atmayı bırakan bir kalp misali. Hiçbir şey yoktu; havayı dağıtacak, ağaç dallarını sallandıracak bir esinti bile... Dallar kuruydu ve bahara kadar öyle kalacaktı. Etrafı aydınlatacak ay ışığı dahi yoktu. Ortalığı aydınlatan tek ışık, daha önceden yağmış olan karların oluşturduğu bir patikadan geliyordu; sanki bütün toprak gümüşü kristallerle

kaplanmış, zaman içinde donup kalmıştı. Güzel ve neredeyse doğaüstüydü. Ama soğuk... o kadar keskindi ki...

Titredi ancak bu varlığının en derinliklerinden gelen bir titremeydi... ve kemikleri donduran soğukla hiç alakası yoktu. Hatta katı, kurumuş ağaç dallarının ona doğru uzandıklarını, etrafına kapanıp hayatını almaya çalıştıklarını düşündü... gerçi bunun katışıksız hayal gücünden kaynaklandığını çok iyi biliyordu.

Yine de bu yoğun karanlığın içinde, ağaçları ve bütün köşeleri görebilmek için gözlerini zorladı.

Tek hissedebildiği bu ürpertici, sonsuz sessizlikti.

Ardından saat geceyarısını vurmaya başladı... Bu ses o kadar beklenmedikti ki Fionna gerçekten ürküdü.

Topuğunun üzerinde dönerek yürümeye başladı.

Adım sesleri tekrar geldi, neredeyse onunkiyile uyumluydu... hayır, daha çok bir yankı gibiydi. Sanki *Fionna* durduğunda o da duruyordu.

Eğer koşuyor olsaydı takip edildiğini hissederti. Yine de... içini bir şey kemiriyordu.

Ve öfkeliydi. Evet, her şeyden çok, öfkeliydi.

Fionna geceden hoşlandığı için, gecenin tenhaliğine değer veriyordu. Karanlık, dünyayı örttüğünde, kendisini... özgür hissediyordu. Ah, ama bunu tarif edecek başka yol yoktu! Sanki karanlık hayal gücünü özgür bırakıyordu. Ama ayak seslerini... ah, belki de en az üç defa duyduğundan emindi. Hissettiği varlık teninin karıncalanmasına neden olmuştu... ve mesleğini düşününce bu elbette ki kolay yaratılabilecek bir etki değildi.

Bir polis memuruyla konuşmayı düşünmüştü ama aslında kimseyi *görmemişti*. Bu yüzden bu kulağa kimbilir ne kadar

aptalca gelirdi. Polis hiç kuşkusuz ona histerik bir kadınmış gibi bakmakla yetinecekti. Bununla birlikte eğer polisle temasa geçerse diğer kimliğini bildiremeyecekti; bildirmeyecekti. Ah, ama polis memuruna arkadaşlarıyla eğlenebilecekleri bir konu çıkardı. Kesinlikle yüzüne karşı gülerdi. Fionna'nın gerçekliğine rağmen, onun... *deli* olduğunu düşünebilirlerdi. Bir polis şüphesiz ki kabaca dışarıya çıkmamasını tavsiye eder, bu da sadece sinirlenmesine neden olurdu.

Hayır, Fionna Josephine Hawkes kapalı kapılar ardında saklanmazdı. Asla korkudan sinmezdi.

Geçimini sağladığı bir işi vardı. Gece gezintileri düşünmesine, ayaklarını sürüyerek yürümesine, kafa patlatmasına ve planlar kurmasına olanak tanıyordu.

Gücünü toplayarak tekrar durdu. Gözleriyle dört bir yanı tarıyordu. Nefesini tuttu, bırakmaya cesaret etmedi. Tek duyabildiği kendi kalbinin kulaklarında güçlü bir şekilde atmasıydı.

Aptallığı için kendisini azarladı ve dönüp eve doğru yolculuğuna kaldığı yerden devam etti.

Ama kendisine yalan söyleyemezdi. Gergindi. Ürkmüştü. Yine de bu aptallık mıydı? Saçmalık mıydı?

Saçmalık! diye tekrar azarladı kendini. *Raven takip ediliyor olsaydı ne yapardı?* diye sordu kendisine. *Raven ne yapardı?* *Raven*, diye kendine hatırlattı. *Hiçbir şeyden korkmazdı, ihtiyatsız olacak kadar cesurdu...*

Ve Rowan da ihtiyacı olduğunda hazır bir şekilde hemen arkasında olurdu. İşte! Kararlı, ritmik ayak seslerini tekrar duyuyordu, yaklaştıkları sırada hızlanıyordu.

Fionna köşeyi dönerek sonraki kapıya sindi... bu şekilde gözlerden korunuyordu. Londra'nın en iyi mahallelerinden birinde yaşıyordu. Burada gece ya da gündüz suç işlenme oranı çok düşüktü. Hâlâ korkuyordu ve aniden sinirlenmeye başlamıştı.

Ayak sesleri durdu. Davetsiz misafir çok yakınındaydı. Onu takip edenin sadece cüssesini seçebiliyordu; parkasının katları altındaki omuzları geniş ve kaslıydı. Şapkası yüzünden yüz hatlarını iyi seçemiyordu. Sadece yüzünün yoğun gölgelerden oluştuğunu ve vücudunun güçlü olduğunu kestirebiliyordu.

Kendisini hem ruhen hem de fiziksel olarak hazırladı. *Lanet olsun!* Artık neredeyse dibine kadar gelmişti.

Şemsiyesini her iki eliyle sertçe tutup omzunun yanında duracak şekilde kaldırdı. Evden ayrıldığında kar hafif hafif yağıyordu. İyi ki şemsiyesiyi yanına almıştı! Kalbi şiddetle atıyordu. Gerekirse bunu bir silah olarak kullanacaktı. Ayrıca...

Bir erkeğin bariton sesiyle, "Merhaba," dediğini duydu. "Madam, siz..."

Fionna dinlemek için daha fazla beklemedi. Ona işkence eden kişi kanlı canlı şekilde buradaydı. Dişlerini gıcırdatarak adamın göğsüne baktı...

Ve bütün gücüyle şemsiyesini savurdu.

Aidan, Alec'in evinden o gece ayrıldığında, Alec'le yaptığı konuşmalar hâlâ zihninde taptazeydi.

Ne kadar denerse denesin, Pencap'taki o gecenin anısı bir türlü yakasını bırakmıyordu. Düşüncelerini de...

Ya da kalbini.

Hiç bırakıp bırakmayacağını acı acı merak etti.

Rajul.

Adam ölüyken bile Aidan'ın damarlarındaki kanı kaynatacak güce sahipti. Asi liderin görüntüsü beynini dolduruyordu... sarıklı başının azametli eğimi, kömür siyahı gözlerindeki o her daim alay eden parıltı.

Rajul'u çok fazla istemişti. Zafer ya da kazancın bununla hiçbir ilgisi yoktu. Rajul'un yakınlarda olduğu haberi geldiğinde hemen hareket etmişti. *Düşünmeden.* Atla en fazla yarım günlük mesafede olduklarını bildiği birlikleri beklemesi gerekirdi.

Yürümeye devam etti. Londra ayazında ayak sesleri yankılanıyordu.

Aidan'ın göğsünde kargaşa kopuyordu. Damarlarında kendisine karşı duyduğu nefret akıyordu. Konu, becerilerine geldiğinde hiçbir zaman bir noksanı olmamıştı. Sonuçta o İngiliz İmparatorluğu'nun gururu, Albay Aidan McBride'di. Askerî kariyeri, verdiği bütün kararların tam, hesaplı olması gerçeği üzerine kurulu ve düşman ordusunun hamlelerini olağanüstü bir algıyla tahmin etme yetisiyle donanmış kişiydi.

Ama o gece değil. *O günlerde değil.*

Rajul kaçmıştı.

Dudakları büküldü. Tanrım, hepsini nasıl da kandırmıştı. Adamlarını. Üstlerini. Hatta kendisini.

Ve bir madalya aldığı da düşünülürse... Genel Kurmay, isyan güçlerine yöneltilen saldırıyı büyük bir darbe olarak düşündüğü için Aidan'a terfi verilmişti.

Aidan'a göre bu gülünçtü.

Bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Kanları gereksiz yere dökülen kırk yedi erkeğin öldüğü gerçeğini değiştirmiyordu. Kanları sonsuza kadar ellerini lekeleyecek adamların ölümünü...

Sözde parlak kariyerini bu sebeple terk etmişti.

Çenesi öfkeyle gerildi ama kendine mâni olmaya çalıştı. Alec haklıydı. Unutması gerekiyordu. Burası Londra'ydı ve hayatında o sayfa artık kapanmıştı.

Dudaklarındaki gergin çizgi hafif bir tebessümle bozuldu. Alec ona sağlam bir doz şehvet önermişti. Pekâlâ haklı olabilirdi. Belki de becerikli dudakları ve sıcak elleriyle geçmiş onu unutturabilecek bir kadına ihtiyacı vardı. İçindeki acıyı silip yerine başkasını, en azından bir süre için doldurulabilecek bir kadına.

Köşeyi döndüğünde boğuk bir ses başını aniden kaldırmasına neden oldu. Önünde yalnız birinin kaldırımında süzülerek ilerlediğini gördü. Alec'in, F.J. Sparrow'un korkunç hikâyelerine olan hayranlığı geldi aklına.

Lanet olsun! diye düşündü. Gözlerini hafifçe kıstı. Evet, gözleri uzak mesafeyi eskisi kadar iyi seçemiyordu ama... iyi insan lafın üstüne gelirdi... Tanrım, bu bir kadındı!

Ama burası fahişelerin vücutlarını satarak yaşayabildiği bir mahalle değildi. Ayrıca eğer yanılmıyorsa, *bu* kadın saygıdeğer bir şekilde giyinmiş görünüyordu. Birden tahammülsüzleşmişti, sinirlenmek üzereydi. O halde neden tek başına, yanında kendisine eşlik edecek kimse olmadan... geceyarısı sokaktaydı ki?

Daha hızlı yürümeye başladı. Ardından genç kadın köşeyi dönünce gözden kayboldu.

Aidan adımlarını hızlandırdı.

“Merhaba? Madam, siz?..”

Aidan, genç kadının bir an şemsiyesini sanki bir kriket sopasıymış gibi tutuşunu gördü. Bu havada bir ıslık sesi duymadan önceki son düşüncesiydi.

Görmekten çok hissetti. Tamamen içgüdüyle hareket ederek en doğru anda elini kaldırdı. Şemsiyeyi tam ortasından yakalayıp bunu vücudundan uzaklaştırdı. Saldırgan, engellendiği için kızgınlıkla hafif bir çığlık attı ve şemsiyeyi Aidan’ın tutuşundan kurtarmaya çalıştı.

Refleksleri bu kadar hızlı olmasaydı, karnına iyi bir darbe alabileceğini fark etti. Genç kadın şemsiyeyi şiddetli bir şekilde çevirdi. Aidan bırakmayı reddetti.

“Sevgili bayan, beni yere sermek için bir şemsiyeden fazlası gerekir.” Aidan bu duruma eğlenmesi mi yoksa sinirlenmesi mi gerektiğine henüz karar verememişti.

Sanki savaşmak üzere karşı karşıya gelmiş gibiydiler. Gerçekten de genç kadın tam olarak bunu yapmaya hazır görünüyordu. Yüz ifadesi kızgındı, şapkasının geniş kenarı altından yüzünü bir an görebildiği sırada kararlılığını anlamıştı. Hâlâ onunla boğuşuyor, bütün gücüyle şemsiyeyi kurtarmaya çalışıyordu. “Bırakın!” diye bağırdı.

“Bunu tekrar bana karşı kullanmayacağınıza ikna olana kadar bırakmam,” dedi Aidan tatsız bir sesle. “Bana kalırsa, çantanızda bir silah bile olabilir.”

“Çanta taşıyorum! Ve beni takip ediyordunuz!” diye suçladı. “Nedenini öğrenebilir miyim?”

“Sizi takip etmiyordum. Eve dönüyordu ve yolda sizi gördüm. İhtiyacınız olursa yardımcı olmayı düşünmüştüm.”

Gözleri parladı. Hafif, boğuk bir ses çıkardı... Bu bir hıçkırık mıydı? Titriyor muydu? Tam olarak anlayamıyordu ama bunun sınırında olduğunu tahmin etti.

İçinde bir şeyler yumuşadı. “Endişelenmişim,” dedi Aidan tekrar. “Yaralı olabileceğinizi düşünmüştüm.” Duraksadı, ardından sessizce ekledi. “Sizi korkutmak istememişim.”

“Korkmadım!” diye inkâr etti genç kadın ama bunu o kadar heyecanlı söylemişti ki Aidan korktuğunu çok iyi anladı.

Aidan şemsiyeyi bıraktı ve genç kadın şemsiyeyi anında geri çekti.

Aidan eldivenli parmağının bir hareketiyle şemsiyesini gösterdi. “İhtiyaç anında şemsiyenin ucunu kullanmanızı öneririm?” İki parmağını yukarı kaldırdı. “Yüze hamle yapın. Eğer mümkünse gözlere. Göğse ya da karına ya da... alt kısımlara.” Parmağıyla belden aşağısını gösterdi.

Genç kadının şaşkınlıkla soluğunu tutmasına aldırmış etmedi.

“Yanınızda şemsiyeniz yoksa, oraya atacağınız bir diz ya da tekme bilhassa etkilidir. Onu öldürmezse de göz açıp kapayana kadar dizleri üzerine çöktürür. Eğer şemsiye yanınızdaysa ve saldırganın arkasındaysanız tıpkı şu an yaptığınız gibi savurun. Arkasından başına ya da tam dizlerinin arkasından kuvvetlice... Hepsi hassas bölgelerdir. Eğer öndeyseniz yapabildiğiniz kadar sert bir şekilde karnına şemsiyeyi savurun. Bu bir erkeği muhtemelen tamamen ikiye katlamaz ama size dizinizi kaldırıp yüzüne vurma

şansı verebilir. Umarım bu en azından size kaçıp avazınız çıktığı kadar bağırma şansı verecektir.”

“Gerçekten mi? Peki ya, az önce bunların hepsini zaten yapma niyetinde olduğumu söylersem?”

Ne kadar küstah, küçük bir yaratıktı bu! “O halde size işini bilen bir kadın derim... gerçekten de çok iyi hazırlanmış bir kadın.”

Yorumu onu rahatlatmış gibi görünüyordu. Ama hâlâ biraz korkuyordu, gerçi bunu göstermemek için elinden geleni yaptığını hissediyordu.

Bakışlarını genç kadının üzerinde gezdirdi. “Saatin kaç olduğundan haberiniz var mı?”

Gözlerini kırıştırdı. “Ne?”

“Sizin gibi bir hanımefendi gecenin bu saatinde tek başına dolaşmamalı.” Sesi sertti ama bunu umursamadı.

Genç kadının gözleri tekrar parladı. Aidan gözlerinin rengini tam olarak seçemiyordu... ve birden seçebilmeyi diledi.

Aidan tek kaşını kaldırıp devam etti. “Saygıdeğer hanımefendi, bir kadın gece vakti tek başmaysa ve sokaklarda geziniyorsa...” Ne demek istediğini anlayabilmesi için duraksadı.

Ancak sözlerindeki imayı anlamadığını düşündü. “Dolaşmıyorum,” diye bilgilendirildi mağrur bir tavırla. “Tam olarak nereye gittiğimi biliyorum. Ayrıca beyefendi, bir fahişe değilim. Yani şehvet dolu bir ruh hali içindeyseniz...”

“Hayır,” diye kesti sözünü soğuk bir şekilde. “Ve sizin öyle olduğunuzu da ima etmiyordum. Durum bu olsaydı, sanırım beni yere sermek yerine... yakınınıza çekmek için elinizden geleni yapmaya çalışırdınız.”

Genç kadın hiçbir şey söylemedi, sadece öfkeyle karışık bir cesaretle bakışlarına aynen karşılık verdi.

“Size gelince, genç bayan, saat geceyarısını geçti.”

Çenesini kaldırdı. “Saatin kaç olduğunun tamamen farkındayım. Sizi ilgilendirmez ama... geç saatte bir randevum vardı.”

Aidan onu kararlı bir ifadeyle süzdü ve genç kadının bakışlarını kaçırdığını gördü. Hafifçe kare olan çenesinin ince hattını inceledi... ve şemsiyesiyle gergin bir şekilde oynadığını da fark etti.

Yalan söylüyordu. Dahası, yalan söylemeye alışık değildi.

“O halde bir at arabası kiralamalıydınız,” dedi Aidan. “Hiç olmadı beyefendi arkadaşınız sizi eve arabasıyla göndermeliydi.”

Genç kadını kınarken ses tonu istediğinden daha sert çıkmıştı. Kadının bundan hiç hoşlanmadığını gördü. Kendisinde hoşlandığı herhangi bir şey varmış gibi görünmüyordu da zaten...

“Pekâlâ, *bayım*,” diye vurguladı, “sizi ilgilendirmez ama bir beyefendiyle birlikte değildim. Ayrıca yabancıların ya da herhangi birisinin bana ne yapıp yapmamam gerektiğini söylemelerini de anlayışla karşılamam. Kendi başımın çaresine bakabilirim, çok teşekkürler.”

Kendi başımın çaresine bakabilirim, çok teşekkürler. Aidan beklenmedik şekilde eğlendiğini fark etti. Alec, sevimli Raven’ın meslektaşı Rowan’a bunu söylediğini anlatmamış mıydı?

Kadınların değiştiğini kabul etmek zorundaydı. Hindistan’a giderken olduklarından daha özgürlerdi, kendi başlarının çaresine bakabiliyor ve ihtiyaçlarını karşılayabiliyorlardı.

“Bunu görüyorum. Kim olduğuma gelince, ismim Aidan. Aidan McBride.” Başıyla selamladı. “Ve şimdi artık bir yabancı değilim.”

Sessizliğine ve çenesini kasmaına bakınca, genç kadının buna katılmadığını anladı.

Aidan omuzunun üzerinden bir yeri işaret etti ve hoş bir şekilde devam etti. “Tanışmak için gecenin bu vakti yanlış zaman. Sokağın aşağısındaki eve yeni taşındım.”

“Harika.” Dişlerinin arasından konuştu. “O halde eve gitmeniz uzun sürmez.”

“Ve size evinize kadar eşlik etmeden eve dönmeyeceğim.” Elini kaldırdı. “İtiraz etmek istediğinizi görüyorum. Ancak ısrar ediyorum.”

Sırtı sopa yutmuş gibi dimdikti. “Bayım, kesinlikle farkındasınız ki burası oldukça saygıdeğer bir mahalle. O yüzden gidebilirsiniz.”

Lanet olsun ama bu kadın çok inatçıydı! “Gecenin bu saatinde bir kadını sokaklarda tek başına bırakırsam kendime bir centilmen diyemem, mahalle ne kadar saygıdeğer olursa olsun. Bunu yapacak olursam sanırım annem oldukça hayal kırıklığına uğrardı.” Kibar sözlerinin altındaki sertliği saklama zahmetine girmede.

Genç kadının da bunu anladığını biliyordu. “Annenizin hayal kırıklığına uğramasını istemesem de, tekrar söylüyorum bayım, gidebilirsiniz.”

Tartışmaya devam ettiler.

“Yine de size eve kadar eşlik etmek mecburiyetindeyim,” dedi Aidan sakince. “Sizi uyarıyorum, itiraz etmenizin bir faydası yok.”

İtiraz etmek istiyordu... Ah, ne kadar çok istiyordu. Aidan bunu dudaklarını sıkıca birbirine bastırmasından anlamıştı. Yine de çok tuhaf bir şey oldu; genç kadının yüzünde bir ifade belirdi. Kendi içinde mücadele ettiğine dair garip bir hisse kapıldı.

“Bana daha fazla eşlik etmenize gerek yok. Ben zaten... *evdeyim*.” Bu isteksiz bir itiraftı.

Aidan yukarıda sallanan tabelaya baktı. “Kitap Sığınağı,” diye yüksek sesle okudu. Gözlerini kısıp ona baktı. “Ama... burası bir kitabevi.”

“Öyle,” diye yanıt verdi hoş bir şekilde.

Gözlerini kıstı. “Burada mı yaşıyorsunuz?”

“Evet.”

“Üst katta mı?”

“Bunun sizi ilgilendirdiğini sanmıyorum, bayım.”

“Pekâlâ...” Aidan söyleyecek bir söz bulamadı. “O halde en azından içeri güvenle girdiğinizi görmeme izin verin, Matmazel...” Beklenti içinde durdu.

“Hawkes,” dedi en sonunda. “Fionna Hawkes.”

Yine isteksiz bir itiraf. Tanrım, ama görünen o ki bu kız kendisini çok sıkı bir şekilde koruyordu!

“Tanıştığımıza memnun oldum, Matmazel Hawkes.”

Nezaketine karşılık vermesini beklemiyordu. Vermedi de. Bu karşılaşmaları süresince yaptığı gibi aynı ihtiyatla ona baktı sadece.

“‘Matmazel’ olduğuma nasıl bu kadar emin olabiliyorsunuz?”

“Bir beyefendi arkadaşınız olduğunu inkâr ettiniz. Sanırım bir kocanız olsaydı, bunu bana gecikmeden söylerdiniz. Ayrıca,” dedi akıcı bir şekilde, “bir alyans takmıyorsunuz.”

“Eldivenlerim var! Bir yüzük takıp takmadığımı görebilmeniz mümkün değil!”

“Öfkeli bir inkâr,” dedi yavaşça. “Haklı olduğuma inanmam için şimdi bana iyi bir neden verdiniz.”

Genç kadının bütün vücudu kasıldı. “Çok fazla tahmin yürütüyorsunuz, Bay McBride.”

Dudakları neredeyse hareket etmemişti. Aidan, genç kadının ateşli olduğunu düşündü. Ayrıca cesaretliydi. Bu Aidan’ın hoşuna gitmişti. Bunu itiraf etmek onu biraz ürküttü. Dahası genç kadın her kelimesiyle ilgisini daha çok çekiyordu.

“Belki de öyle,” dedi omzunu silkerek. “Ama gördüğüm kadarıyla bana antipati duymaya başladınız.”

Genç kadının bakışlarını kaçırmaması Aidan’ı şaşırttı. İçine çektiği sesli nefesi duydu. “Antipati değil, bayım,” dedi. “Ben... biz... birbirimizi tanımıyoruz. Özel hayatıma karşı korumacıyım.”

Aidan bir süre için sessiz kaldı. Buna saygı duyabileceğini kendisine itiraf etti. Tanrı biliyordu ya, kendisi de özel hayatına karşı korumacı olmaya başlamıştı. “O halde,” başıyla hafifçe selam verdi, “size iyi geceler diliyorum.”

Sözleri karşılaşmalarına bir son verdiğini ifade ediyordu. Hafifçe reverans yaptı.

Genç kadın daha fazla bir şey söylemedi. Aidan elleri arkasında, olduğu yerde kaldı ve geri çekilip genç kadın pelerinin içinden bir anahtar çıkarırken onu izledi.

Genç kadının birkaç defa anahtarla beceriksizce oynarken omzunun üzerinden kendisine baktığını, en sonunda kilidi çevirip kapıyı açtığını gördü. Ayrıca sanki içeri girdiği sırada, genç adamın peşinden gelmek için aniden hareket etmediğinden emin olmak istermiş gibi sırtım tamamen ona dönmediğini de fark etti.

Anahtarın kilitte dönme sesi alışılmadık şekilde yüksekti.

Dükkânın içinde yanan bir lambayı gördüğünde döndü ve aklında henüz tanıştığı kadın varken evine doğru salına salına yürüdü.

Fionna Hawkes çok şüpheli biriydi, ayrıca çok da temkinli. Ama kesinlikle çok ilginç bir kadındı. Ve neredeyse ürkütücü bir şiddetle uzun zamandır gördüğü en büyüleyici kadın olduğunu fark etti.

Bundan kesinlikle emindi.

Fionna karınlığı seviyordu; zihnini açık ilhamını artırdığı için bu kesinlikle onun esin kaynağıydı. Başka hiçbir şeyin yapamayacağı şekilde hayal gücünü ateşliyordu. Gecenin derinliğinden asla korkmamıştı, bir çocukken bile. Bundan zevk alıyordu, özellikle de ayın olmadığı gecelerde. Bütün dünya kapalı kapılar ardında uyuyorken, o uyanık kalıp anlatılacak efsanelerin, mitlerin ve hikâyelerin hayalini kuruyordu. Zihni o zaman hayat buluyordu.

Merdivenlerden dairesine çıkarken olayı unutamıyordu. Bir budala gibi mi davranmıştı? *Hayır*, diye karar verdi, temkinli olmak daha iyiydi. Ve ürkek, küçük bir fare gibi bir deliğe kapanıp kalmayacaktı. Hiçbir zaman kolayca korkan biri olmamıştı, yoksa o hikâyeleri asla yazamazdı.

Hayır, kolayca korkmazdı, bu da geçen hafta takip edilip edilmediğini merak etmesine neden oldu.

Maalesef bunun hiçbir mantığı yoktu. Bütün benliğiyle bir şeyin peşinde olduğunu hissetmişti. Kendisini her kim takip ediyorsa onunla karşılaşmak için arkasını dönmeye gerektğini,

onu ancak o şekilde görebileceğini anlamıştı. Aynı his, bir şeyin –birisinin– yakınında olduğuna dair onu uyarmıştı. Peşinden geliyordu. Onu izliyordu.

Bu oldukça sinir bozucuydu.

Fazlasıyla huzursuz ediciydi.

İç huzuru fazlasıyla Dartmoor İblisi'ne benziyordu.

Ve Aidan McBride... o da neredeyse aynı derecede rahatsızlık vericiydi; gerçi çok farklı bir açıdan. Tekrar onu hayal etti. Davranışları bir şekilde sinir bozucuydu. Centilmen-koruyucu rolünü oynamak için fazla rahat, fazla kendinden emin ve fazla kararlıydı. Seçebildiği kadarıyla dikkat çekici ve yakışıklıydı. Eğer gün ışığında tanışmış olsalardı onu daha rahat görebilirdi; çok çarpıcı bir adam olabileceğini hissetti. Görüntüsü zihninde yeniden dolaştı.

Düşüncelerini öfkeyle aklından uzaklaştırdı ve zihninin uzak bir köşesine gönderdi. Bay Aidan McBride gitmişti. Ve onu daha fazla düşünmeyeceğine yemin etti.

Ona eve kadar eşlik etmedeki ısrarcılığını hatırladığında öfkesi kabardı. Fionna, geceyarısı dışarıda olduğu için ve onu reddettiğinde, genç adamın memnuniyetsizliği davranışlarına yansımıştı. Gece yürüyüşlerine son verme fikrini kesinlikle göz önünde bulundurmazdı. Londra'ya taşınmadan önce bile yıllarca bunu yapmıştı. Hiçbir zaman evinden fazla uzaklaşmıyordu. Ama bir yere kapatılamazdı! Gecenin içindekileri, kapanıp ruhun karanlıklarına saklananları yazıyordu ve kuşkusuz bu zihnini toparlıyordu. Bu düşüncelerini yoluna koymasına yardımcı oluyordu, çünkü en yaratıcı olduğu zamanlar geceydi.

Fionna, küçük bir çocukken bile, her zaman hayal kurmaya meyilliydi; tek çocuktuk, o ve ailesi Londra'nın güneyindeki bir kasabada yaşıyorlardı. Bir defasında kilisede ayinde oturmuştu ve en sonunda kilise boşaldığını hatta Papaz Tomlinson'ın sesini bile fark etmemişti, ta ki omzuna dokunup onu ürkütene kadar. Okulda hep dikkat eksikliğinden dolayı azarlanmıştı. Ama... ah, gün batımı ile gün doğumu arasındaki saatleri nasıl da severdi! Hele de geceyi! Ve hep arzuladığı gibi, kendini geliştirmeye ilişkin hayalleri karanlığın derinliklerinde başarıya ulaşmıştı.

Kasaba sakinleri, Fionna Josephine Hawkes'ın şeytanların, canavarların ve iblislerin uyandığı karanlık ve ıstıraplı hikâyelerin yazarı olduğunu bilseler şoke olurlardı. Londra'daki komşuları da öyle. Hiç kuşkusuz herkes onun oldukça tuhaf biri olduğunu düşünüyordu çünkü Fionna bir koca bulmakla hiç ilgilenmiyordu, ne eskiden ne de şimdi. Yirmi altı yaşında, artık evde kalmış kız rolünü aldığını tahmin ediyordu. Gerçi bunu bir nebze olsun umursamıyordu.

Ona ait, konforlu eşyaların arasında, evinde güvendeyken, az önce duyduğu endişe şimdi oldukça aptalca görünüyordu. Aslında gerçekte hiçbir şey görmediğini, tehlikeli kimsenin kendisine yaklaşmadığını sert bir şekilde hatırlattı... Aidan McBride dışında. Doğru, korkmuştu ve evet, neredeyse aklını başından alıyordu. Ama Aidan korkutucu değildi.

Tekrar onu düşündüğü için kendine sinirlenerek mutfığa gitti. Bir çaydanlığa su koyup kaynattı, çay demledi ve masasına doğru yürüdü. Elinde annesinin porselen setinin bir parçası olan zarif, çiçekli bir fincan vardı.

Hayır, diye düşündü Fionna. Bir daha bu şekilde korkmayacaktı. Düzenli biriydi. Çok özel bir kadın olduğunu kabul etti.

Glynis isimli genç bir kız ev işlerini yapmak ve giysilerinin temiz ve ütülü olmalarını sağlamak için haftada birkaç gün gelirdi. Fionna evini kendi toplamayı tercih ediyordu. Bu yüzden yemeğini ve temizliğini kendisi yapıyordu. Maddi durumu, kesesine dikkat etmesini gerektirmiyordu aslında, hele ki bu aralar kesesi gayet doluydu.

Takip edildiği konusunda yanılıyor olabileceğine karar verdi.

Fionna Hawkes'in kendisini koruması gerekiyordu. Kimliğini koruduğu gibi, özel hayatını da korumalıydı. En önemli sırrını...

Dudakları minik bir tebessümle kıvrıldı. Canının istediği gibi dünyayı keşfetmeyi uzun zamandır hayal ediyordu; Mısır'daki piramitleri. Çinlilerin monoton sesle yaptıkları muhabbetlerine kulak vermeyi ve dilediği gibi pazarların ortasında dolaşmayı, etkileyici ve zarif ipeklere dokunmayı. Hatta belki bir Afrika safarisinin çılgınlığını tecrübe etmeyi... ya da Amerika'nın batısında yükselen görkemli, yüce dorukları görmeyi.

Ama şimdi değil. Henüz değil. Çünkü bu beklemesi gereken bir hayaldi...

Önceliği annesiydi.

Şimdilik tahminkâr olması gerektiğini hatırlattı kendisine. Annesine karşı bir sorumluluğu vardı. Annesini Londra'ya getirdiğinde, evlerini ve topraklarını satmak zorunda kalmışlardı. Babası mütevazı bir toprak sahibi olduğu için lüks içinde olmasa da rahat yaşamışlardı. Ölümünden sonra da babasının, kiracılarının borcunu affeden, hoşgörülü bir toprak ağası olduğunu öğrenmişti. Fionna seçtiği mesleğinde iyice kök saldı için, artık işinin meyvelerini toplamaya başlamıştı ve iyi para kazanıyordu. Büyük rahatlık içinde yaşıyordu, annesi de öyle.

Bu en önemli şeydi.

Fincanını yavaşça indirdi. Fionna'nın göğsüne boş bir acı yayıldı. Boğazı tıkanı. Annesi... ah, ama onu düşünmek canını çok yakıyordu! Ve babası... babası her zaman en güvenilir destekçisi olmuştu.

Ayağa kalkarak masasının yanındaki kitaplığa gitti ve Şeytanın Geçidi'nin bir kopyasını aldı. Bu romanın paketini yırtarak açtığında babası ne kadar da gururlanmıştı. O an sonsuza kadar zihninde yer edecekti. Babası ılık saçıyordu, çok ama çok gururluydu! Fionna da çok mutluydu, hayatında hiç olmadığı kadar mutluydu.

Her zaman oldukça münzevi bir insan olmuştu. Onu her zaman en iyi babası anlamıştı ve Fionna onu çok özlüyordu! Hiçbir zaman şimdiki kadar yalnız olacağını hayal etmemişti.

Annesine gelince... ah, annesi hâlâ hayattaydı... ama aynı zamanda da değildi. Bir acı göğsünü kapladı. Annesi her zaman kızına karşı hassas ve kırlgan olmuştu. Ama boylu boslu ve hayatında bir gün bile hasta olmamış olan babası, bir gece aniden uykusunda ölmüştü. Hiç kimse bunu beklemiyordu. Hiç kimse... O günden sonra annesi günlerce yatağa düşmüş ve eşinin öldüğünü kabullenmeyi reddetmişti. Fionna babasının ölümünün, annesinin asla kurtulamadığı bir şoka girmesine sebep olduğunu düşündü.

Genç kadın ayağa kalkarak bir elini kaldırdı ve buz gibi geceye bakmak için sevimli dantel perdeleri açtı.

Hayır, diye düşündü içi sızlayarak, annem hiç iyileşmedi. Gerçekten iyileşmedi. Ve Fionna annesinin... hastalığını düşünmeye –bunu ifade etmeye– dayanamadığından boğazına acıyla bir yumru oturdu.

Dartmoor İblisi'ni seri haline getirme teklifinin gelmesinin şans olduğunu tahmin ediyordu. Fionna o zamana kadar dört roman yazmıştı ama bu teklif diğerlerini fazlasıyla bastırmıştı. Bunu pek çok sebepten reddedemezdi.

Londra'nın en iyi doktoru, Dr. Colson'dan annesi için yardım almıştı. Bu tür vakalar doktorun uzmanlık alanıydı. Ona Londra'daki kliniğinde daha iyi bakabileceğini söylediğinde Fionna inat etmişti. Ama zamanla boyun eğmişti çünkü annesinin durumu kötüleşmeye devam etmişti. Fionna o zaman ne yapılması gerektiğini anlamıştı. Annesi Londra'ya taşınmak zorundaysa, o zaman kendisi de taşınacaktı. Çünkü annesine yakın kalmak zorundaydı; annesinin terk edilmiş gibi hissetmemesi için.

Fionna ürperdi. Bu kesinlikle annesinin akıl sağlığını tamamen yitirmesine neden olurdu.

Kitap Sığınağı'nı açma fikri de o sıralar aklına gelmişti. Kitabevi sahipliği F.J. Sparrow olarak gerçek ismini saklama, sırtını yayıneviyle bile sürdürme fırsatı sağlıyordu; hem taslaklarının hem de ödemenin teslimatında arabulucu gibi "davranıyordu."

Annesini iyi bir enstitüde –aslında iyi bir akıl hastanesinde; ama bu kelimedenden nefret ettiği için böyle demeyi tercih ediyordu– tedavi ettirmek çok masraflıydı. Fakat bu fırsat, evin satışındaki makul gelirlerle birleşince... bir süre boyunca annesini rahat içinde tutabileceği garantisi veriyordu.

Annem yeniden iyileşene kadar, dedi kendisine kararlı bir şekilde.

Fionna metnini eline alarak masanın üzerindeki kâğıtlara hafifçe vurdu ve düşüncelerini topladı. Hâlâ biraz gergin olduğu için, bu gece yürüyüşünden sonra işe koyulması her zamankinden

biraz daha uzun sürmüştü. Bakışları pencereye kaydı... buzlu cama bakan gözleri oradan ayırlamadı.

Yine de bu gece farklıydı. Bu gece Aidan McBride isimli bir adam önüne çıkmıştı. Kesinlikle kimliğini saklamaya çalışıyormuş gibi görünmüyordu. Fionna, karakter tahlili konusunda çok iyiydi ve bu yeteneği ona işinde başarı sağlamıştı.

Aidan McBride'in görüntüsü gözlerinin önüne geldi; onu güçlü bir şekilde hatırlaması çok sinir bozucuydu. Dudakları sert bir çizgi halindeydi ve bazı davranışları çapkın olabileceği hissi veriyordu.

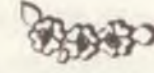
Kendisinden ve dünyasındaki her şeyden emin, cesur ve atılgan bir adam varsa bu da Aidan McBride'di.

Lanet olsun ona! Neden beklenmedik bir anda ortaya çıkmıştı ki?

Fionna omuzlarını dikleştirerek sandalyesini masasına biraz daha yaklaştırdı, ardından kalemi eline aldı. Kârlı bir işe duyduğu ihtiyacı kendisine vurgularcasına hatırlattı. Kalemi parmak uçlarında döndürdü, gözleri düşünceler içinde kısıldı.

Bir süre sonra kalemin ucunu mürekkebe daldırdı ve yazmaya başladı:

Elbette ki biliyordum, Rowan'ın...

Üçüncü Bölüm

O zavallı ruhun görüntüsünü zihnimden çıkarmak zor. Onu gördüğüm an titredim.

Rowan ve ben, ikimiz de biliyoruz ki burası bir ölüm yeri, ürpertici sessizliğin yeri...

Şeytani bir yer.

Yazık ki bu doğru, korkuyorum. Bir iblis serbest bırakıldı.

İlk kurbanını aldı.

Dartmoor İblisi, F.J. Sparrow

Kitap Sığınağı'nın kapısındaki küçük zil, kapı açılıp kapandığında neşeli, hafif bir ses çıkardı. Aidan içeriye girip meraklı bir şekilde etrafa bakındığı sırada, parke onun ağırlığı altında gıcırdadı. Dükkân uzun ve dardı. Yerden tavana kadar uzanan raflar, dükkânın tüm duvarlarını kaplıyordu. Ortada yer alan diğer üç raf sırası da,

birbirine paralel bir şekilde uzunlamasına yerleştirilmişti ve raf aralarında birkaç tane koridor vardı.

Henüz mağaza sahibi ya da herhangi bir tezgâhtar ortaya çıkmadığı için Aidan rafları sakince incelemeye başladı.

Binanın arkasından ayak sesleri duydu. Odanın arkasından birisi, ellerindeki tozları hareketli bir şekilde silkerek çıktı.

“Merhaba!” dedi neşeli bir selamlamayla. “Lütfen dilediğiniz gibi bakın kitaplara ve yardıma ihtiyacınız...”

Genç kadın gözlerini kısıp ona baktı. “Geri döndünüz!” Sesi artık o kadar da neşeli değildi. Aslında hiç hoşuna gitmemiş gibi görünüyordu, sesi de öyle geliyordu.

Aidan çömelmişti. Bir roman aldı. “Efendim?” dedi hafifçe. “Sizi görmeye geldiğimi mi düşündünüz?”

Açıkcası Fionna onu görmeye geleceğini düşünmüştü. Dudakları gerildi. Ne kadar da aptalca, dedi budalalığı için kendisini azarlayarak. Neden onu görmek için geleceğini düşünmüştü ki?

Aidan’m cesur ve sert bakışlarına karşılık vermeye cesaret edemedi çünkü kuşkusuz cesur ve kendinden emin bir adamdı. Duruşuna, ses tonuna ve Fionna’nın onun üzerindeki pozisyonuna rağmen, burada sadece bir sözüyle ya da bir bakışıyla başka bir erkeği kolayca tir tir titretebilecek bir erkek olduğuna hiç şüphe yoktu.

Saçları, siyah bir tutam alnına düşecek şekilde kesilmişti. Kaşları da siyahtı ve bir tanesi yukarı kalkık duruyordu. Fionna dilini dudaklarında gezdirdi. Budala gibi hissediyordu, kesinlikle budala gibi görünüyordu. Aman Tanrım, bir budala gibi görünmesine müsaade etmeyecekti.

Eğer Fionna kendine daha az güvenen birisi olsaydı, Aidan’ı çevreleyen otoriter havası onu afallatabilirdi. Genç adam ayağa kalktı; boyu göz alıcıydı. Fionna nefesini tuttu, görüldüğü kadar kendinden emin değildi. Dün gece başında şapkasıyla daha uzun görünüyordu; şapkayı şimdi bir kolunun altına sıkıştırmıştı. Belki de genç kadın kendi kısa boyundan dolayı öyle düşünmüştü. Ve kesinlikle aklını yitiriyordu çünkü dürüst olmak gerekirse adam oldukça harika görünüyordu... ancak kusursuz olacak kadar değil. Omuzlarının genişliğini gördüğünde nefes almayı unuttu; rafların arasındaki bütün boşluğu dolduruyor gibi görünüyordu. Her yeri, her bir santimi o kadar bariz bir şekilde erkeksiydi ki bu neredeyse kalbinin küt küt atmasına neden olmuştu.

Yüzü fazlasıyla esmerleşmişti. Kışın ortasında olduklarını düşününce, bu Fionna’yı şaşırttı. Gözleri mürekkep gibi, turkuaz renginden birkaç ton daha koyuydu, güzellikleri yanık teniyle daha fazla ortaya çıkıyordu.

Palto yerine lacivert, yün bir redingot ve parlak siyah çizmeler giymişti. Duruşu hatırladığı gibi dimdikti. Elbette ki “zarif görünümlü bir erkek” ifadesini duymuştu ama Fionna bunun gerçeğe ne olduğunun ilk defa farkına varmıştı –insanın bu ifadeyi neden kullandığını ve tam olarak ne zaman kullandığını ilk defa anlıyordu– ve tek yapabildiği gözlerini dikip bakmamaya çalışmaktı.

Şaşkındı. Ah, ve kesinlikle aklını yitiriyordu!.. Hayranlıktan...

“Belki size yardımcı olabilirim. Aradığınız bir kitap var mı? Belki bir yazar?” Boşboğazlık eden birisi değildi ve gevezelik etmiyor olmak için dua ediyordu.

Hafif bir duraksamanın ardından, “Frank... Crow? Wren? Hayır, bu da doğru değil,” dedi ama bir türlü aklındakileri to-

parlayamadı. “F.J. gibi bir şey, sanırım.” Başını iki yana salladı. “Kahretsin, hatırlayamıyorum.”

Ama Aidan aslında adamın ya da başkasının yazdığı lanet bir romanı almaya gelmemiştir. Onu görmeye gelmiştir. Fionna Hawkes’ı. Tekrar kanlı canlı karşısında. Gün ışığında. Ağır kış kıyafetlerine sarılıp sarmalanmamış bir halde

Alec’in tavsiyesini dün gece düşünmüştü... hayatına girecek kadını. *Kendini gözlerinde kaybet. Kendini kollarında kaybet.* İstemeyerek eğlendiğini fark etmişti. Bayan Fionna Hawkes’ın tam olarak Alec’in aklındaki kişi olduğunu her nedense düşünmüyordu.

Ama Aidan gördüğünden hoşlanmıştı, bundan emindi, hoşlanmıştı. Bir koca kapmak için gezinen, aptal bir sosyete kızı değildi; bunun için fazla büyüktü. Ama *yaşlı* değildi. Yaşının... ancak yirmilerinin ortasında olduğunu tahmin ediyordu.

Görünüşüyle ilgili hiçbir abartının olmaması hoşuna gidiyordu... bunu ispatlayan çok fazla şey vardı. Gözleri kehribar ve kahverenginin arasında bir tonda. Cildi pürüzsüzdü, bazı kadınların dudaklarına ve yanaklarına renk katmak için tercih ettikleri her türlü kremden kaçınmıştı. Çoğu kadının bunu yapmayı alışkanlık haline getirdiği gibi, burnunun üzerindeki çilleri saklama çabasına girmemiştir. İçinde bir şeylerin sıkıştığını hissetti. Ah, ama güzeldi, tatlı ve doğal bir güzeldi... Kusursuz birisi değildi. Ve onu daha güzel yapan şey de bu sadeliğiydi.

Güneş ışığında kestane rengi görünen minik tüyler, ensesinde ve şakaklarında geziniyordu. Saçları gevşek bir topuzla toplanmış ve fazla özenilmemiş gibiydi. Dalgın bir tip olup olmadığını merak etti.

“Demek istediğim yazarı tanıyor musunuz?”

“Sanırım,” dedi Fionna yavaşça.

Parmaklarını şaklattı. “Bekleyin! Yazarın ismi bir kuş türüydü... Sparrow!³ İşte bu, F.J. Sparrow! Kitaplarından sizde var mı? Çok iyi bir hikâye yazarıymış.”

Ah, peki *bunun* için ne söyleyecebilirdi? Fionna gülme dürtüsünü bastırdı.

Dilediği her şeyi yazması için onu cesaretlendiren babasıydı. Onun F.J. Sparrow olduğunu başka kimsenin bilmemesine nasıl da gülerlerdi. Eserlerinin karanlık doğasını düşününce, köylülerin telaşlanmasını istememiş ve bu yazarın erkek olduğunu varsayacaklarını bilerek kendine bir takma ad seçmişti.

Ardından başarı gelmişti ve bu başarıya kim itiraz edebilirdi ki?

“Eserlerini biliyor musunuz?”

“Yakından,” dedi oldukça mütevazı şekilde. “Özellikle aradığınız bir kitap var mı?”

Genç adam afallayarak kaşlarını çatı. “Korkarım ki hatırlayamıyorum,” diye mırıldandı. “Gecenin Hayaletleri? Şeytan Hikâyesi?”

Fionna kahkahasını bastırdı. Genç adamın İskoç aksanından ötürü, Şeytan Hikâyesi mi yoksa Şeytan Himayesi mi demek istediğini anlayamadı.

“Pekâlâ,” dedi hafifçe, “Şeytanın Geçidi diye bir roman var.”

Aidan hâlâ dikkatini toplamaya çalışıyor ancak şimdi de çenesini ovalıyordu. Birdenbire parmaklarını şaklattı. “Hayır, o değil. Bekleyin... başkası var. Şimdi hatırlıyorum. Adamın yazdığı romanda... Raven isimli bir kadın ve Reginald isimli bir adam var.”

³ (İng.) Serçe. (ç. n.)

Fionna gülmesini bastırmak için neredeyse elini ağzına götürcekti. Bu komikti, hayır komikten de öteydi. Elbette ki sinir bozucu olduğu durumlar da vardı ama bir erkeğin –ve İngiltere'nin geri kalanının– yazarın bir erkek olduğunu varsayması ne kadar da olasıydı. Sanki kadınların akılları ya da hayal güçleri yokmuş, ev işleri ve çocuklar dışında bir şey düşünemezlermiş gibi... Ama böyle bir sırrı annesi dışında herkesten saklamak çoğunlukla eğlendiriciydi.

Tabii annesi bunu hatırlarsa...

Kalbini sarmaya başlayan sızıyı kovaladı.

Sadece şunu diyebilirdi: “Sanırım Raven ve Rowan demek istiyorsunuz. Ve F.J. Sparrow’un bu iki karakteri konu alıp yazdığı birkaç romanı var. İblisin Yolu birincisiydi. Maaalesef bulunması gitgide zorlaşıyor.”

“Kahretsin. Bu ağabeyim Alec’in şiddetle arzuladığı kitap.”

Fionna yukarıdaki dairesindeki on kopyayı düşündü. Yerlerine yenilerini koyana kadar onlardan ayrılmayı hiç istemiyordu.

Fionna tereddüt etti. “Tekrar basılabileceğine dair,” diye ekledi yavaşça, “söylentiler duydum.”

“Yakın da mı?”

“Pekâlâ, tabii ki emin olmam mümkün değil. Ama kulağıma öyle söylentiler geldi.”

“Mükemmel. Belki o zaman ikimiz için de birer tane ortaya çıkarabilirsin.”

Ortaya çıkarmak mı? Gulyabanileri, canavarları, hayaletleri ve tayfları ortaya çıkarabilirdi. Fionna tuhaf bir kıkırdama dürtüsü hissetti. Kıkırdamak mı? O mu? Ah, Tanrı yardımcısı olsun, bu hiç kendisinin yapacağı bir şey olmadığından boyun eğip gülümsedi.

Aidan bir parmağını Fionna'nın çenesinde gezdirdi. “Lord Byron'un yazdığı *The Giaour*'u⁴ bilir misiniz?”

Başıyla onayladı, cesur, Aidan'ın beklenmedik dokunuşuyla onu oldukça şaşırmıştı.

Ama önce vampir olarak dünyaya gönderileceksin,

Cesedin mezarını parçalayıp çıkacak:

Sonra hortlayıp yurduna korku salacaksın,

Ve tüm soyunun kanını emeceksin.

Fionna gözlerini kırptırdı, hâlâ yaptığı alıntının, Byron'un şiirinden bahsetmesinin nedenini düşünüyordu.

Aidan'ın dudaklarının köşesi hafifçe yukarı kıvrıldı. “Pekâlâ, gecelerin leydisi, gülümsediğini gördüğüme sevindim çünkü dün gece bir vampirle karşılaşmış olabileceğimi düşünerek korkmaya başlamıştım.”

Sanki herhangi bir şeyden korkarmış gibi!

Fionna arka tezgâhın yakınındaki özel bir vitrine –bunun ayrıcalıklı bir yazar olduğuna karar vermişti– doğru önden gitti. “F.J. Sparrow’un eserlerini bilmiyorsanız, belki ilk kitabı, Şeytanın Geçidi'yle başlamak istersiniz. Ya da Raven ve Rowan'ın yer aldığı ikinci romanı, Geceyarısında Uluyanlar'la.”

“İkisinden de birer tane alacağım,” dedi.

Fionna raftan ikisinden de birer tane bunları ona verdi.

“İblisin Yolu'nun bulunup bulunamayacağını ve ne zaman bulunabileceğini bana bildirir misiniz?”

“Kesinlikle. Her zaman gelebilirsiniz.”

⁴ Lord Byron tarafından 1813'te yazılan şiir kitabıdır. Kitabın ismi Türkçe ve Arapça'daki “gâvur” kelimesinden gelmektedir. (ç. n.)

“Sabırsızlıkla bekliyorum. Fakat ilk basımının bulunamaması çok yazık. Bahsettiğim gibi ağabeyim, F.J. Sparrow’un fazlasıyla sadık bir hayranıdır. Kesinlikle kendini en adanmış hayranı olduğuna yemin ederim, övgülerini bir dinleyebilirsiniz.”

Fionna duraksadı. “Tekrar basılacağına dair söz veremem. Ama bir kitapçı tanıyorum, onun da tanıdığı başka bir kitapçı var ve basımdan önce bir tane bulabilme ihtimalim var; çok, çok küçük bir ihtimal...”

“Harika!” Oldukça düşünceli bir şekilde devam etti. “Alec bana bu F.J. Sparrow arkadaşın oldukça gizemli olduğunu söylüyor. Hatta sanırım bana gerçekte onun kim olduğunu kimse bilmiyormuş.”

“Evet, ben de öyle duydum.” Fionna burada tehlikeli bölgeye girdiklerine karar verdi.

Görünen o ki Aidan henüz konunun peşini bırakmaya niyetli değildi. “İmzalı bir kopyası olsa Alec’in havalara uçacağına yemin ederim. Kayınbiraderim Simon, ender bulunan ciltleri toplar ve korkarım ki o bile Alec’e hâlâ bir tane bulamadı.” Omuzlarını silkti. “Yazdığı romanların konularını düşününce F.J. Sparrow bana göre oldukça acayip bir ahbab.”

Aidan’ın yanında tuttuğu Şeytanın Geçidi ve Geceyarısında Uluyanlar kitaplarının kopyalarını Fionna neredeyse geri alacaktı.

Gülümsemesi donmuştu. Acayip mi? *Acayip* mi? Kendisine bir parça alışılmadık diyebilirdi. Ama o bunun hakkında ne bilebilirdi ki? Az kalsın ona çıkışacaktı. “Belki F.J. Sparrow sadece mahremiyetine önem veren bir...” Yüce Tanrım, kendisini tam zamanında durdurmuştu! Az kalsın *bayan* diyecekti. Ah, ama onun yanmdayken kendisine dikkat etmeliydi. Kitap Sığınağı’na,

F.J. Sparrow’un romanlarını arayan pek çok müşteri gelmişti. Ama bu adam onu çok fazla etkilemişti.

Az önce kaybettiği nezaketini tekrar kazanmaya çabaladı. “Belki de,” diye bitirdi buz gibi bir sesle, “mahremiyetine önem veren bir beydir.”

“Öyle görünüyor.”

O koyu mavi gözler hevesli bir şekilde üzerinde gezindi... Lanet olsun, Fionna’nın huzuru için biraz fazla hevesli şekilde gezindi.

“*Bayan Hawkes*. Evli olmadığınız konusunda dün gece anlaştığımızı sanıyorum, değil mi?”

Ah, şu çapkın! Sormamış, belirtmişti. Bu da onu tekrar heyecanlandırmıştı. “Öyle.” *Lanet olsun*, diye düşündü. Dün gece ismini öğrenmesine izin vermişti. Eğer dikkatli olmazsa gözünü açtığında oturma odasında durduğunu görecekti! Hem neden evli olduğuna inanmasını sağlamamıştı ki!

“Peki sizin adınız bayım?” Sesi kesinlikle aksiydi. “Korkarım ki unuttum.” Tabii ki unutmamıştı.

“O halde bir defa daha söylemekten mutluluk duyarım.” Bir reverans yaptı. “Aidan McBride.”

Aidan McBride. İsmi dün gece neredeyse tanıdık gelmişti ama tam olarak hatırlayamamıştı. Ama şimdi bir anda hatırladı. Etkileyici boyuyla tamamen doğrulduğu sırada, Fionna ağzının şaşkınlık veya korkudan nasıl açık kalmamasını başardığından hiç emin değildi.

Aidan McBride. Bunu dün gece neden fark etmemişti ki? Buraya yakın zamanda taşındığını söylemişti. O *Lord Aidan McBride*’di. Caddenin hemen karşısındaki *Bayan Chalmers*, yanındaki eve taşınan beyefendi hakkında bütün hafta konuşup durmuştu.

Ve elbette ki Bayan Chalmers yeni komşusu Lord Aidan McBride'in, Hindistan'dan yeni döndüğünü hevesli bir şekilde anlatmıştı. En önemlisi de bir İskoç Dükü'nün -Gleneden Dükü'nün- kardeşi olduğunu.

"Ah, evet. Bütün komşular sizden bahsediyor, Lord Aidan..."

"Lütfen," diye lafını kesti. "Aidan. Sadece Aidan. Resmiyete gerek yok. Sonuçta karanlıkta da olsa, daha önce birbirimizin yanında bulunduk."

Fionna nefesini tuttu.

"Bayan Hawkes, beni şaşırtıyorsunuz. Sizi kolay kolay şaşırtabileceğimi düşünmemiştim."

Aidan'ın gözlerinde hafif bir ışıltı vardı. Fionna gözlerini kısıtı. "Sanırım beni şoke etmeye çalıştınız."

Genç adamın dudağının bir ucu yukarı kıvrıldı. "Sanırım, evet."

Aidan'ın bakışları, genç kadının kollarıyla buluştu; kısa bir an için Fionna'yı şaşkına çeviren bir cesaretle. Ardından genç adam onu daha çok şaşırtarak, bakışlarını dudaklarına indirdi. O olağanüstü mavi gözlerinde bir şeyler parıltıydı. Fionna bunun ne olduğunu anladığı sırada pırıltı kayboldu. Ama o kıvılcım Fionna'yı kendisini daha da çok korumaya ve uçuşunun eşğine itti.

Fionna dudaklarını yaladı. Eğer Aidan cesur olabiliyorsa, pekâlâ o da olabiliirdi. Çenesini yana yatırdı. "Ne düşündüğünüzü bilmek isterim, lordum."

Aidan'ın gülümsemesi yavaş yavaş yüzüne yayıldı. "Bunu bilmek isteyeceğinizden o kadar da emin değilim, Bayan Hawkes."

"Sanırım ne istediğimi biliyorum." Fionna son derece kararlıydı.

"Pekâlâ, o halde. Çok talihli bir erkek olduğumu düşünüyordum."

"Neden?" diye sordu açık açık.

Tekrar o yavaşça genişleyen gülümseme... Fionna bunun nefes kesici olduğunu düşündü. Birdenbire tuhaf bir şekilde nefessiz kaldı. İşte tekrar oradaydı, gözlerindeki o kıvılcım. Bu şimdi parlak gülümsemesinde de görülüyordu.

"Belki 'talih' bunu tanımlamak için en doğru kelime değil." Düşünüyormuş gibi yaptı. "Hayır, hiç değil. Aslında şanslı olduğum için seviniyorum."

"Şanslı mı, lordum? Neden ki?"

"Gerçekten oldukça basit. Sizi ağabeyimden önce bulduğum için şanslı olduğumu düşünüyorum."

Fionna'nın yanakları kızardı. Ah, Tanrım, bu adam çok fe-naydı! Hünerli bir çapkındı ama kesinlikle onunla flört etmiyordu. Kimse Fionna Hawkes'la flört etmezdi.

"Ve bir şey daha, Bayan Hawkes." Bir parmağının ucunu dudağının etrafında gezdirdi ve genç kadının neredeyse nefes alamayacağı şekilde kalbinin güçlü bir ritimle atmasına neden oldu.

Altlarındaki zemin yok olsaydı bile yerinden kımıldayamazdı.

"Sizin kesinlikle bir vampir *olmadığınızı* öğrendiğim için," diye mırıldandı, "son derece keyifliyim."

Hayır, vampir değildi. Yine de Fionna gülse mi ağlasa mı bilemiyordu. Ah, diye düşündü, Aidan bir bilse...

Ertesi gün Fionna, koyu kırmızı tuğla kaplı bir binaya doğru ilerledi. Bina caddenin sonunda yer alıyordu, etrafı beyaz bir örtüyle kaplıydı; dün gece kar yağmıştı. Parlak ve aydınlıktı, bir güneş ışığı huzmesi havada parıltı saçıyordu. Fionna binaya yaklaşırken dua ettiğini fark etti. *Yaz ayında, denmişti kendisine, hastaların yürüyüşe çıkabildikleri sevimli, gözlerden uzak bir bahçe oluyordu.* Gerçekten de girişi güzel ve öyle görkemliydi ki kimse buranın ne olduğunu ya da orada kimin yaşadığını asla tahmin edemezdi. Dr. Colson buraya seçkin hastaların ihtiyaçlarını karşılayan, özel bir hastane diyordu. Gösterişli biçimde oyulmuş kapıya varan geniş taş basamaklardan çıktığı sırada aklına acı bir düşünce takıldı. Dışarıdan hiç kasvetli değildi. Gerçekten de oldukça ihtişamlı görünen bir yerdi.

Ama içerisi... Ürperdi. Burası belki Bedlam⁵ gibi değildi. Gerçi Bedlam'ı hiç görmemişti, görmeyecekti de. Daha doğrusu, annesinin hiçbir zaman orayı görmemesini sağlayacaktı.

Bir elini kaldırarak pirinç kapı tokmağını tuttu ve kararlı bir şekilde üç defa çaldı.

Kapı, anaç görünümlü, Eunice isimli bir kadın tarafından açıldı.

"İyi akşamlar, Bayan Hawkes," dedi neşeli bir şekilde. "Annenizi görmeye mi geldiniz?"

Fionna başıyla onayladı.

"Sanırım odasında, hanımefendi."

Fionna bitişikteki bir koridorda yürümeye başladı. Birkaç hastayla dolu olan ortak bir salon vardı. Bir adam hızlı hızlı anlamsız

şeyler söyleyerek bir sandalyede tek başına oturuyordu. Bir diğeri, kafasını pencerenin bembeyaz pervazına tekrar tekrar vuruyordu, bu sırada bir hemşire onu zorla uzaklaştırmaya çalışıyordu.

Fionna elleriyle kulaklarını örtmek ve gözlerini sınıksız kapamak istedi. Hızla ilerledi ve odaya girmeden önce hafifçe kapıyı çaldı.

Annesi küçük, minderli bir kanepenin ortasında oturuyordu. Odanın karşısında geniş, rahat bir yatak, kanepenin önünde tik ağacından bir masa vardı. Dr. Colson hastaları için olması gerektiği gibi rahat bir ortam sağlıyordu.

"Merhaba, anne." Fionna parlak bir ifadeyle gülümsedi.

Annesi ona bir an gözlerini dikip baktı. Fionna'nın yüzünü inceledi, yüzünde şaşkınlık ifadesi vardı. Fionna'nın kalbi sızladı. Bazı günler diğerlerinden daha iyiydi; son zamanlarda hiç iyi olmamıştı.

"Fionna?"

Kanepe pencerenin önüne konmuştu. Fionna annesine yaklaşırken camdan gelen serin havayı hissetti. Personelle konuşup kanepenin yerinin değiştirilmesini istemesi gerekecekti, belki de karşı köşeye yerleştirilmesi daha iyi olurdu.

Yatağın karşısındaki sallanan sandalyede kalın bir şal duruyordu. Fionna şalı alıp annesinin omuzlarına sardı ve göğüs kısmında sıkıca düğümledi.

"Anne," dedi nazikçe. "Şalını üstüne almayı ve sıcak tutan bir elbise giymeyi unutmalısın. Pencerenin yanı oldukça serin."

"Serin mi? Ama yaz mevsiminindeyiz, Fionna."

"Hayır, anne." Fionna pencereyi gösterdi. "Kış. Hatta, ocak ayındayız. Yılbaşı hediyesi olarak aldığım nakışı hatırlıyor musun? Karı görüyor musun? Çok hoş, değil mi?"

5 The Bethlem Royal Hospital. İngiltere'de 1247 yılından itibaren hizmet veren, Avrupa'nın en köklü akıl hastanesidir. Karışıklık, kıyamet anlamına gelen "Bedlam" lakabını, ortaçağlarda akıl hastalarına uygulanan aşırılıklar yüzünden almıştır. Günümüzde modern bir psikiyatri kliniği olarak hizmet vermektedir. (ed.n.)

“Ocak mı? Haziran olduğunu sanmıştım.” Annesi birdenbire kederlenmiş göründü. “Unutuyorum, Fionna. Neden unutuyorum? Bu sabah terliklerimi bulamadım. Biliyorsun, geçen hafta bana aldığın şu sevimli sarı terlikleri.”

Geçen hafta almamıştı; üç yıl önceydi.

Ve ayağındaki terlikler siyahtı.

Annesinin yüzü birden aydınlandı. “Dün bir ziyaretçim vardı, canım.”

“Öyle mi, anne? Ne hoş! Kimdi?”

“Papaz Tomlinson’dı. Kiliseye gitmediğim için beni azarladı, Fionna. Koroda şarkı söylemediğim için... Ama çok yorgunum.”

Köydeki Papaz Tomlinson... Fionna bunun mümkün olmadığını düşündü.

Fionna annesine gözyaşları ve sonsuz bir pişmanlıkla baktı.

Annesi her zaman hassas biri olmuştu. Annesinin hassasiyeti zihnine de bulaştığı, babasının ölümünden sonraki o günleri acıyla hatırlıyordu. Annesi, kendisini takatsiz bırakan bir umutsuzluğa düşmüştü ve bunun önüne geçilemiyordu. Yemek yemesi veya giyinmesi için ikna edilmesi gerekiyordu. Hiçbir şeyden keyif almıyordu. Önceleri onun için haftanın en önemli zamanı, kilisede koroyla ilahi söylediği pazar günleri olmuştu... Şarkı söylemeyi her şeyden çok severdi. Zihni –ve kendi– bir geceyarısı yolunu şaşırmıştı. Yaşlı papaz Tomlinson onu kilisede bulduktan sonra kibarca geri getirmişti.

Babasının ölümünden sonra, diğer köylüler evlerine bir süre ziyarete geldi ya da yemek sepetleri gönderdiler. Ama annesi çok az konuşmuştu. Sandalyesinde oturup saatlerce sallanmıştı.

Annesi her geçen gün daha da çok içine kapandı ve en sonunda komşular onu ziyaret etmeyi bıraktılar. Annesini evlerinin yakınında kısa bir yürüyüşe çıkmak için ikna ettiği bir gün, bir kadının onlara fısıldadığını duydu. Kadın annesine “kafadan kon-tak” demişti. Fionna bu duruma çok öfkelenmişti. En sonunda onları sadece Papaz ziyaret eder olmuştu. Sadece papaz Tomlinson annesine nezaketle yaklaşıyordu.

Fionna çok şaşkındı. Annesinin hastalığının bu kadar uzun sürmüş olması yerel doktoru, basit bir köylü doktorunu şaşkına çeviriyordu.

Dr. Colson’ın enstitüsü Fionna’nın son umuduydu.

Papaz Tomlinson Londra’ya taşındıklarından beri annesinin durumunu sorarak ona birkaç defa mektup yazmıştı. Ama Papaz’ın onu görmeye geleceğinden her nedense şüphe duyuyordu.

Çünkü annesinin zihin açıklığı gitgide azalıyordu.

Fionna elini annesinin parmakları üzerine koydu. “Belki de daha fazla yersen bu kadar yorgun olmazsın, anne.” Fionna annesinin son derece iştahsız olduğunu hemşireden öğrenmişti. Sadece hayatta kalacak kadar yiyordu.

“Yerim, tatlım. Ama baban bugün çaya gelmedi.” İnce parmaklarıyla elbisesinin katlarını çekti. “Dün de, ondan önceki gün de gelmedi. Onunla konuşacağım. William... beni bazen çok kızdırıyor.”

Umutsuzluk yoğun ve merhametsiz bir şekilde üstüne çöktü. Fionna acı gerçeklerle yüzleşti. “O gitti, anne. Onu kilise mezarlığına gömdüğümüz günü hatırlamıyor musun?”

“Hayır!” Annesinin tepkisi onu ürküttü. “Ona söylemelisin, Fionna. İhmali yüzünden ona kızgın olduğumu söyle! Buna

katlanmayacağım, duyuyor musun? Onu gördüğün zaman bunu ona söyle!”

Annesi ayağa sıçrayıp odayı adımlamaya başladı, sevgili, merhum kocasına aşağılayıcı hitaplarla seslendi. Bu annesinin yapacağı türden bir şey değildi... Sanki karşısındaki annesi değildi. Gitgide asabileştiği aşikârdı. Fionna onu sakinleştirmeye, oturtmaya çalıştı.

Birisi onu duymuş olmalıydı. Çok kısa bir süre sonra kapı açıldı. Bir hemşire aceleyle odaya girdi. Elinde küçük, cam bir bardak vardı. “Bayan Hawkes? Günlük ilacınızı alma vakti. İçin bunu lütfen. Yakında daha iyi hissedeceksiniz. İşte, aynen böyle.” Hemşire onu sakinleştirmeyi başardı. Annesinin köşedeki sandalyeye gitmesine yardım etti.

Fionna hemşire gittikten sonra birkaç dakika bekledi ama annesinin ağzından tek kelime daha alamadı. Ona aldırış etmeden, pencereden dışarıya bakıyordu. Belki de Fionna’nın orada olduğunu bile fark etmiyordu. Daha önce olduğu gibiydi, Fionna çılgılık atabilirdi. En sonunda ayağa kalktı ve annesini öpüp ona veda etti.

Annesi fark etmedi bile.

Dr. Colson koridorda ona doğru geliyordu.

Kırk yaşlarında bir beyefendiydi, koyu renk gözleri zekice bakıyordu. Burnu güzel şekliyle göze çarpıyordu ve ince dudaklarında her zamanki tebessümü vardı, belli ki hastalarına güzel yüzlü görünmek istediği için alışkanlık olmuştu. Genç kadına karşı her zaman çok kibar davranmıştı ve annesine karşı da sabırlıydı.

Belki de en başta ona bu sayede güvenmişti.

“Bayan Hawkes. Annenizi görmeye gelmekle ne iyi ettiniz.”

Fionna, salı ve perşembe öğleden sonraları ve pazar sabahları hiç aksatmadan ziyarete gelirdi.

“Bugün onun için iyi bir gün değil,” diye itiraf etti Fionna.

Doktor başını iki yana salladı. Çaresizliğini görmüş olmalıydı. “Umudunuzu kaybetmeyin. İyileşme belirtisi göstermeden önce, aylarca ama aylarca süren vakalar gördüm.”

Fionna acıyla ağlamak istiyordu.

“Çok zayıf. Sanki eriyip gidiyormuş gibi.”

“Evet,” dedi doktor düşünceli bir şekilde. “İştahı son zamanlarda pek açık değil.”

“Son birkaç haftadır sürekli babamdan bahsediyor. Sanki öldüğünü hâlâ anlayamamış gibi davranıyor.”

“Ona göre babanız hâlâ hayatta. Zihin istemediği şeyi kabul etmeyi reddeder.” Duraksadı, ardından tekrarladı. “Vazgeçmeyin, Bayan Hawkes. Bunun için çok erken. Zaman alabilir ama iyileşebileceğine gerçekten inanıyorum.” Birkaç dakika daha konuştuktan sonra Fionna eve gitmek üzere yola koyuldu.

Ama kalbi parçalanıyordu.

Çünkü içine kök salan dehşeti saklayamıyordu. En kötü korkularının gerçekleşmeye başlamış olduğundan endişeleniyordu.

Annesinin hiçbir zaman iyileşmeyeceği korkusunun. Asla...

Dördüncü Bölüm

Dartmoor insanların hayatları için endişe duymaları şaşılacak şey mi? Kimse dokunulmaz değil. Kimse güvende değil.

Tanrı biliyordu ki kötülüğün kol gezmesi için yeterince yer vardı.

İblisin ortalıkta cirit atması için.

Dartmoor İblisi, F.J. Sparrow

Birkaç gün geçmek bilmemişti.

Fionna nadiren karamsarlığa düşerdi ama annesi için duyduğu endişe bir türlü aklından çıkmıyordu. Raven ve Rowan'ın uslu durmamaları da onu zorluyordu. Avlarının peşinde olmaları gerekirken durmadan çekişiyorlardı. Normalde geceleri kelimeler kaleminden hızla akıp gider ve ertesi gün yazdıklarını gözden geçirip gereken değişiklikleri yapardı.

Bir sabah dükkânı açtıktan kısa süre sonra arka odadaki masasına oturdu. Zilin sesi, birileri içeri girdiğinde genç kadını uyurup ayağa kaldırmak için yeterliydi.

Ama dikkatini dağıtan tek şey annesi için duyduğu endişe değildi. O da vardı. Aidan McBride... Bu sadece iki defa karşılaştıkları için aptalcaydı. Tanıştıklarının ertesi günü dükkânda belirdiğinde, onu görmek için gelmediğini açıkça söylemişti. Fakat bir şekilde kendisini bunun doğru olmadığına ikna etmişti. Ama muhtemelen dediği gibi –ne şaşırtıcı ki– sadece bir kitap almaya gelmişti.

Yine de Fionna onu en tuhaf anlarda düşünmeye devam ediyordu; özellikle de Rowan hakkında yazarken zihninde onu canlandırıyor.

Aidan McBride.

Dikkatini dağıtacak derecede endişelendirici bir durumdu. Sinirlendirecek kadar da... Dahası dükkânın zili her çaldığında kalbi yerinden oynuyordu. Gelenin o olmasından korkuyor muydu... yoksa o olmasını mı istiyordu?

Taslağına baktı. Saçmalıktı. Hepsi de öyleydi. Bütün sahneyi silip baştan yazması gerekecekti.

O sırada dükkânın kapısına asılı olan zil, ses çıkardı. Fionna bölündüğü için rahatladığını fark etti.

Yüce Tanrım, bu oydu. Aidan McBride.

“Merhaba.” Aidan, genç kadının kalbini yerinden oynatan hafif bir tebessümle selamladı. Genç adam hatırladığından daha etkileyiciydi. Şapkasını çıkarıp kolunun altına sıkıştırdı.

Fionna karşılık olarak başını eğdi. “İyi günler. Yardımcı olabileceğim bir şey var mı, lordum?”

Aidan bir kaşını havaya kaldırdı. “Bu konuyu çözdüğümüzü düşünmüştüm,” dedi akıcı bir şekilde.

“Neyi?”

“İsmim konusunu. Bana Aidan demenizi tercih ederim.”

Fionna hiçbir şey söylemedi. “Özellikle aradığınız bir şey var mı?” diye tekrarladı.

“Sanırım şimdilik sadece göz atmak istiyorum.”

“Elbette.”

Fionna tezgâhın arkasındaki yerini alıp oradaki kitapları düzenliyormuş gibi yaptı.

Beş dakika geçmemişti ki Aidan gözlerinde bir pırıltıyla tekrar yanına geldi. Fionna ona temkinli şekilde baktı.

“Bayan Hawkes, korkarım aradığım kitabı bulamıyorum.”

“Hangisi? Yazarın ismini biliyor musunuz?”

“Biliyorum. İsmi Vatsyayana.”⁶

Ah ama korkunç bir adamdı. Nefret edilesi! Fionna onu tokatlamak istiyordu ama fazla uzaktaydı. Ve eğer onu ürküteceğini düşündüyse fena halde yanılmıştı. “Ah, evet, eserini biliyorum.”

Aidan'ın gülümsemesi yavaşça büyüdü, gözlerinde karıştırmayacak bir pırıltı vardı. Bir an için neredeyse çocuk gibi göründü. Başka bir zaman bu tamamen çekici gelebilirdi. Şimdiyse onu sadece daha çok sinirlendiriyordu.

“Ama acaba... F.J. Sparrow'dan hoşlanmadınız mı?”

“Hoşlanmamak değil. Sadece hortlakları ve canavarları okuyacak ruh halinde olmadığımı fark ettim.”

⁶ Vatsyayana, Hinduizmde insanların cinsel davranışlarını inceleyen ve pratik önerilerde bulunan *Kama Sutra* kitabının yazarıdır. (ed. n.)

“Ve ben de sizi çekecek havamda değilim, bayım. Aradığınız kitap *Kama Sutra* olduğuna göre, size en yakın geneleve gitmenizi öneririm. Onu orada pekâlâ bulabilirsiniz. Şimdi lütfen dükkânımdan çıkın.” Kapıyı açıp onu dışarı atmak üzere tezgâhın arkasından çıkmaya çalıştı.

“Tanrım, eğer bütün müşterilerinizi geri çevirmeye devam ederseniz yoksullar evine gitmek zorunda kalabilirsiniz.”

“Ve bu sadece beni ilgilendirir, değil mi? Sizi değil, *Lord Aidan*. Şimdiye kadar karşılaştığım en çekilmez adamsınız ve sizin gibi birisiyle hiç tanışmamış olmayı yeğlerdim. Dahası, eğer dükkânıma tekrar gelecek olursanız polisi çağıracağım.” Bu defa yürüyüp kapıyı açtı.

Aidan uzanıp kapıyı eliyle kararlı bir şekilde kapadığında şaşırdı.

Fionna döndü ve... pamuklu kumaşla kaplı, geniş bir göğüsle karşılaştığını fark ettiğinde aniden durdu.

Aidan başını hafifçe eğdi. “Özür dilerim, Bayan Hawkes. Gerekli gibi terbiyeli... ve gerektiği gibi büyülenmiş bir şekilde duruyorum.”

Fionna onu baştan aşağı süzdü. “Büyülenmiş, öyle mi?” diye çıktı. “Pekâlâ beyefendi ancak ben büyülenmedim. Ayrıca bu münasebetsizliğinizden de kesinlikle etkilenmedim. Eğer bir hanımefendiyi büyülemek isterseniz size stratejilerinizde büyük bir değişiklik yapmanızı tavsiye ederim.”

“Sanırım haklısınız, Bayan Hawkes.” Bakışlarındaki parlaklık soldu. “Zevksiz bir espiriydi ve gerçekten özür dilerim. İşin doğrusu, on bir yıllık bir süreyi sizin gibi hanımefendilerin pek bulunmadığı Hindistan’da, çoğunu da Pencap’ta geçirdim.”

Eğer bir hanımefendiye yakışacak bir hareket olsaydı, Fionna homurdanırdı.

“Sanırım,” diye devam etti genç adam, “bütün dürüstlüğümlle, bu bir dikkat çekme çabasıydı. Beni görmezden geldiğinize inanıyorum.”

“Sizi görmezden gelmek mi? Sadece yapmak istediğinizi söylediğiniz gibi... rahatça göz atmanıza izin veriyordum,” dedi genç kadın.

“Bunu telafi etmek isterim,” dedi oldukça ciddi bir şekilde.

“İmkânsız,” dedi genç kadın soğuk bir şekilde. Fionna yanından geçmeye çalıştı ama Aidan vücudunu hafifçe eğdi, bu... imkânsız hale geldi.

Aidan’ın ne düşündüğünü pek anlamıyordu. Neden hâlâ buradaydı? Genç kadının konuşmasından, diksiyonundan etkilenmişti. Ayrıca genç kadının kendisine verdiği tepkilerden de. Kitabevine de tekrar bu nedenle gelmişti; ondan hâlâ önceki görüşmelerinde olduğu kadar etkilenip etkilenmediğini anlamak için.

Tanrım, ne kadar da etkileyiciydi.

Hatta ona her zamankinden daha çok kapıldığını anlamıştı. Dürüst olmak gerekirse, bir kadından en son *ne zaman* bu kadar hoşlandığını hatırlamıyordu.

Bu saçmaydı çünkü genç kadının vücudunun şeklini bile göremiyordu. Şu lanet olası batık şallardan birini vücuduna sarmıştı. Aidan, genç kadının şalı vücuduna en az dört defa sarmış olabileceğini tahmin etti. İçinde kabaran sabırsız arzuyu bastırdı. Bugünlerde kadınların modasını belirleyen o aptal, kabarık eteklerin ve kolalı kıyafetlerin altında şekilsizlikten çok uzak bir kadın olduğu konusunda haklı olup olmadığını görmek için üzerindeki

o şekilsiz şalı açmayı çok istiyordu. Yuvarlak göğüsleri ve sıcak, ipeksi uzuvlarıyla ince, kıvrak bir kadın...

Tanrı aşkına, ona karşı neden bu kadar arzu duyduğunu tam olarak anlamıyordu. Bir kadınla birlikte olma fikri eğlenceli olmasına rağmen, şu anda hayatına bir kadını dâhil etmeyi istediğine ya da buna ihtiyaç duyduğuna emin değildi.

Bu hanımefendiye gelince, karşı konulamaz bir güzellikte olduğu söylenemezdi. Onun güzelliği sadeliğindeydi, gerçi görünen o ki kadının kendisi sakın değildi! Saçları aşırı resmî şekilde ensesinde toplanmış, elbisesi de çenesine kadar iliklenmişti.

Bu onu daha az arzulanır yapmıyordu.

Hatta bu onu *daha* da arzulanır kılıyordu.

“İzin verin, geçeyim,” dedi Fionna sertçe.

Aidan ricasını yerine getirmek için çekildi. Tezgâhın arkasındaki yerine geçtiğinde başını kaldırdı ve dosdoğru gözlerinin içine baktı.

“Gitmenizi istediğimi hatırlatmak zorunda mıyım?”

Aidan bir kaşını kaldırdı ve dönüp kapı kolunu tuttu.

Arkasından sesini duydu, bu defa oldukça cırlaktı. “Sözlerimde ciddiydim, beyefendi. Bundan sonra sizi mülküme adım atmaktan menediyorum!”

Bundan sonra menedildiniz mi? Az kalsın başını geri atıp kahkahayı basacaktı. Ne melodram! Bir kitabevinde olacağına kesinlikle sahnede olmalıydı! Aidan şapkasını başına geçirdi ve kapıya doğru ağır ağır ilerledi.

“İyi günler, Bayan Hawkes.”

Ses tonu yumuşaktı. İçinde kabaran hislerse sıcacıktı.

Fionna onu baştan çıkarıyordu. Hayranlık uyandırıyor. Tanrım, onu büyülüyordu.

Aradığım kadın, diye düşündü tekrar. Aidan ikna olmamıştı ama Alec haklı olabilirdi. Belki de hayatına girecek bir kadın tam ihtiyacı olardı.

Ama ikisinin de aklındakinin bu aksi kız olmadığını düşündü. Hayır, Bayan Fionna Hawkes’in insanın ateşli, yakıcı bir ilişki yaşayacağı türden bir kadın olmadığından emindi.

Ancak damarlarını ateş gibi kavuran arzuyu inkâr etmiyordu.

Onu, Bayan Fionna Hawkes’i istiyordu.

Etrafında. Altında. Ya da üzerinde... Nasıl olduğunu umursamıyordu.

Bu karşı konulamaz hisler onda kesinlikle şaşkınlık uyandırıyor, bunun çekici biçimde sevimli Bayan Hawkes’i da şoke edeceğinden aynı derecede emindi.

Fionna’nın düşünceleri ise onunkiyle aynı değildi. Aidan caddeye ağır adımlarla küstahça çıktığı sırada sırtına delici bakışlar gönderiyor, öfkeden hâlâ köpürüyordu. Hele bir de kitabevine ilk geldiğinde ağabeyi için İblisin Yolu’nun imzalı bir kopyasını ona verme fikrine sıcak baktığını düşününce!

Genç adamla ilgili düşüncelerinde belli ki çok büyük bir muhakeme hatası yapmıştı. Çok saygı duyulan bir aileden gelmiş olması önemli değildi –ayrıca soylu da bir aile–, sonuçta, kötü bir çapkındı. Muhtemelen bu yüzden pek çok yılını Hindistan’da ve

Pencap'ta geçirmişti. Ailesinin onu sürgüne gönderdiğine şüphe yoktu!

Ve şimdi genç kadının sabahı mahvolmuştu ama dersini almıştı. Bu çok yakışıklı, hovarda adamın aklını çelmesine bir daha asla izin vermeyecekti.

Büyülenmiş şekilde duruyorum.

Bir ağacın arkasından, başını çok hafifçe kaldırıp şapkasının kenarından ona baktı.

Sanki bu kadını uzun zamandır tanıyordu. Ona ait gibiydi. Duraksadığını gördü, sanki yakınlığını hissetmiş, sanki yakınlarda... onu izlediğini anlamış gibiydi.

Oynadığı bu oyun eğlenceliydi ve birlikte olduklarında onun da bunu komik bulacağını biliyordu.

Birbirlerine ait olduklarını biliyordu, hem de... sanki asırlardır.

Genç kadının annesini düşündü. Zavallı kadın, sürekli halüsilasyonlar görüyordu... Şimdiki konumuna gelmeden önce de böyle insanlara rastlamıştı. Ama mutlak bir akıl sağlığına nadiren kavuşurlardı..

Ve Fionna'nın bir gün annesine kavuşmak istediğini biliyordu.

Kavuşamayacaktı elbette. Annesi, zihninin bir daha geri dönül-meyecek uzak âlemlerine gitmişti.

Ama Fionna, kendisi gibi karanlığa ait bir varlıktı. Geceye ait...

Bazen onunla birlikte yürürdü, sessiz arkadaşı olarak. Bazen kımıldamadan sadece onu izlerdi.

Çünkü birbirleri için yaratılmışlardı. Birlikte olmak için. Sonsuza dek.

Her zaman.

Ayağa kalktı ve geldiği gibi sessizce gölgelerin içine kayboldu.

Fionna kapüşonunu başına geçirdi ve kadife içliğini vücuduna daha sıkı sararak, çenesini kürk yakalı mantosunun sıcaklığına gömdü.

Hava korkunç derecede soğuktu; o kadar soğuktu ki nefesini bıraktığında havada neredeyse donduğunu görebileceğini düşledi. Bu gece sıcacık bir şömenenin yandığı bir yerde, içeride olmayı diledi... Ama birkaç gündür Raven ve Rowan en sonunda rahatlamışlardı. Dartmoor İblisi'nin gidişatından oldukça mutluydu. Yaratıcılığına ilham vermesi için gece yürüyüşlerine ihtiyacı vardı.

Ve sonra, birdenbire... onu hissetti. Kuyruk sokumuna kadar ürperdi. Bu sırtından yukarı yayılıp ensesindeki tüyleri diken diken eden, ayazla alakası olmayan bir ürperti idi.

Bütün duyuları âdeta çılgılık atıyordu. Durdu, ardından hızla etrafına bakınıp dört tarafı da görebilmek için tam bir daire çizdi.

Etrafta hiçbir şey yoktu. Gecenin sonsuz bulanıklığı, buz kaplı camların arkasındaki gaz lambasının ürkütücü şekilde desenli parıltısı dışında hiçbir şey yoktu. Sokağın karşısındaki çıplak, eğri büğrü dallar ölümü hatırlatan bir şekilde birbirine dolanıyordu.

Yüce Tanrım, ne düşünüyordu ki? Sanki kitaplarının birisinden fırlamış bir karakter gibiydi. Fazlasıyla gülünç durumdaydı.

Fionna yine de adımlarını hızlandırdı. *Ama sadece kendimi ısıtmak için*, dedi kendisine cesurca. Köşeyi döndü. Dört ev daha vardı ve sonra kendi evinde olacaktı.

Ama ardından karın üzerinde bir ayak sesi duyuldu. Hızla arkasına döndü ve sonra onu gördü... Bir gölge donmuş kaldırımında ilerliyordu. Fionna'nın zihninde bu gölge şeytanın ruhu kadar karaydı... Midesi bulandı. Hissettiklerinden aniden nefret etti... sanki gece artık kendisine ait değilmiş gibi hissediyordu... ve sinirliydi, son derece sinirli.

Ayrıca korkuyordu da.

"Ortaya çık, seni pislik," diye bağırdı. "Kendini göster."

Tam döndüğü sırada gölgelerin içinden bir şekil çıktı. Bir erkek olduğunu fark etti. İri ve esmer tenli...

Fionna çığlık attı.

Eller omuzlarını tuttu. Ona göre bunlar demir kelepçeler gibiydi.

Çılgınca arkasını döndü ama kaçamadı.

"Fionna! Fionna, dur! Benim... Aidan. Tanrı aşkına, bütün şehri uyandırmadan önce dur."

Aidan. *Aidan*. "Bu sensin, değil mi?" Bir ağlama. Bir soluma. Bir suçlama. "Beni daha önce de takip ettin. Dükkâna geldin. Şimdi yine takip ediyorsun! Neden? *Neden?*"

"Seni takip etmedim, Fionna! Sadece ağabeyimin evinden dönüyordum. Genellikle bu yoldan yürürüm. Ardından seni gördüm... yine."

Ah! Bu adam onu suçlamaya nasıl cüret edebiliyordu?

"O halde endişelendiğin için beni takip ettin, öyle mi? Sana inanmıyorum!"

Aidan'ın evi tam sağlarındaydı. Genç kadının kolunu tutarak onu merdivenlerden yukarı çıkardı. Uykulu bir uşak kapıyı açtı. Aidan başının bir hareketiyle onu gönderdi.

Salonda onu ateşin önündeki bir kanepeye yönlendirdi. "Otur," diye emretti genç adam.

Aidan'ın gözleri alev gibi parlıyordu. Buyurganlık havası sinir bozucuydu.

"Ordu mensubuydun, değil mi?" diye sordu.

"Ne olup olmadığının konuyla..." Ne demek istediğini birden anladı.

"Lütfen," dedi dişlerini gıcırdatarak, "lütfen otur."

Birkaç lamba yaktı, ardından demir bir çubukla ateşi karıştırdı. Ateş mavi turuncu tonlarda parladı. Geri döndüğünde yüz ifadesi hâlâ taş gibiydi.

Fionna kanepenin kenarında oturuyordu, eldivenlerini çıkardığı sırada yüzünde meydan okuyan bir ifade vardı.

"Tanıdığım en lanet olası kadınsın!" diye gürledi. "Sanırım bana bir açıklama borçlusun."

"Size hiçbir şey borçlu değilim, lordum."

Hiddetli bir ses çıkardı. "Neden bu kadar korkuyorsun?"

"Korkmuyorum. Kızgıyım!"

"Seni takip ettiğimi düşündüğün için mi?"

"O halde bunu kabul ediyorsun!"

"Hayır, kabul etmiyorum. Sana açıklama yaptım. Henüz senden cevap alamadım, Fionna. Yine neden böyle geç bir saatte dışarıdasın? Ve niçin *tek başınasın?*"

"Dikkatinizden kaçmış olabilir ama yalnız yaşıyorum."

"Rica ederim bana patronluk taslama, Fionna. Bir şey seni korkuttu, Fionna."

"Evet. Sen."

"Sadece bu geceden bahsetmiyorum," dedi tatsız bir şekilde. "Önceki gece de. Baksana, hâlâ titriyorsun."

"Titriyorum çünkü dışarı çok soğuk!"

Aidan onu göz ucuyla inceledi. Bu genç kadının berbat derecede kötü bir yalancı olduğunu gösteriyordu. Dahası tanıdığı en inatçı kadındı... Kız kardeşi Annie'den bile daha inatçıydı.

İki kadeh konyak koyup kanepeye döndü ve birini ona uzattı.

Fionna kadehi neredeyse ellerinden kaparak hepsini bitirdi.

Aidan yanındaki mindere oturup onu görebileceği şekilde kendisini konumlandırdı. "Centilmeninle başka bir randevu muydu?" diye sordu soğuk bir şekilde. "Belki de evlidir? Gizliliğinin sebebi bu mu?"

"Tanrı aşkına, kesinlikle bir randevu ya da sır yok ortada ve kesinlikle evli ya da bekâr bir centilmen de yok. Olsaydı bile bu seni neden ilgilendirsin ki?"

Fionna'yı tekrar sinirlendirmişti. Görünen o ki bu konuda oldukça iyiydi.

Yukarı kattaki bir saat geceyarısını bildirdi.

"Yine de ne çeşit bir kadının Londra'da, gecenin bu saatinde yürüdüğünü bilmek isterim."

"Ve ben de gecenin bu saatinde ne çeşit bir adamın bir kadını takip ettiğini bilmek isterim."

Sabırsızca bir ses çıkardı. "Seni takip etmediğim konusunda anlaştığımızı..."

"Evet, evet, biliyorum. Ağabeyinden dönüyordun. Öyle diyorsun. Ama bu belki sadece bir oyundur. Belki sadece Glene'den Dükü'nün kardeşi olduğunu yaymak istiyorsundur. Bayan Chalmers, biliyorsun, Dük'ün seni ziyaret ettiğini hiç görmemiş yoksa hepimiz bunu bilirdik! O yüzden bu bir numara olabilir."

Aidan gülmeye başladı. "Canlı bir hayal gücün var, Fionna."

Görünen o ki Aidan'ı duymamıştı. "Ya da belki dediğin gibi bir vampirimdir ve kimliğimi gizliyorumdur." Bardağını kenara koydu ve kollarını görkemli şekilde ileri fırlatıp kürk kenarlı mantosunu yukarı doğru savurdu. Böylece bahsettiği kanatlı yaratığa oldukça benzedi ve uçuyormuş gibi göründü.

Konyağın Fionna'yı çarptığı düşüncesi hızla Aidan'ın zihninde dolaştı.

"Hem," dedi, "beni henüz gün ışığında görmedin."

"Kitabevinde gördüm ya," diye hatırlattı Aidan ona.

"Evet, ama asla *dışarıda* görmedin. Gün ışığında."

Aidan hiçbir şey söylemedi, sadece gözlerini kısıp onu inceledi. "Geceyarısı etrafta dolaşma gibi bir alışkanlığın var, değil mi?"

Görünen o ki şimdi söyleyecek fazla şeyi kalmamıştı. Genç kadın bakışlarını kaçırdı, ardından geri döndü.

Genç adam soğukkanlı olmakta ısrarcıydı. "Ne sıklıkta, Fionna?"

"Çok değil," dedi hızlıca.

Fazla hızlı bir şekilde, diye karar verdi Aidan.

"Çok nadiren aslında."

Aidan ona *yalancı* dememek için kendini zor tuttu. "Bunu yapmayı bırakmak zorundasın, Fionna."

Fionna genç adamın sözleri üzerine ona baktı, bakışları alev saçıyordu. “Bunun seni ilgilendirmeyeceğini hatırlatmak zorunda mıyım?”

“Beni ilgilendirmesini sağlıyorum.”

“Ah, Tanrı aşkına.” Gözlerini ona dikti. “Ben... bu beni sakinleştiriyor. Bu benim... günümü sonlandırma şeklim.”

“Tanrım, sanırım delisin.”

Aidan dudaklarını birbirine bastırdı. Genç kadının gözlerinin öfkeyle alev saçtığını görebiliyordu ama şu anda bunu umursamıyordu. Onu daha fazla sorgulamaya kararlıydı ama Fionna aniden başını ellerinin arasına aldı. Parmak uçlarıyla kaşlarının arasını sertçe ovaladı.

Genç adam kaşlarını çattı. “İyi misin?”

“İyiyim.” Sesi kısılmıştı; Aidan ağlamak üzere olduğundan şüphelendi. “Birden başıma korkunç bir ağrı saplandı ve yorgunum, çok yorgunum.”

Ayakta kaldığı saatleri düşününce bu hiç de şaşılacak bir şey değildi! Ama bu eleştiriyi dile getirmemeye karar verdi çünkü başını ellerinin arasında bu şekilde tuttuğunu görünce, genç adamın göğsü beklenmedik bir şekilde daraldı. Onun... oldukça yalnız görüldüğünü fark etti. Hatta sahipsiz.

Onu kendisine çekip kendisiyle birlikte kanepenin köşesine sıkıştırdığında, konyağın onu etkilediğini kesinlikle biliyordu. Göz kapakları titredi ve ardından kapandı. Fionna ona doğru sokuldu, şimdiden gevşemiş ve rahatlamıştı. Genç kadın iç geçirerek yumruğunu göğsüne dayadı.

Aidan gevşemek için kendini zorladı. Hareket etmeden durdu, içinde yaygara koparan arzuyu dizginlemeye çalıştı. İçindeki arzunun gücünden ve inatçılığından dolayı şaşkındı çünkü onunla geçirdiği her dakika daha çok artıyordu. Kendisini ender karşılaştığı bir çatışmanın içinde buldu; o, kararlılığıyla her zaman kendisiyle gurur duyan adam.

Onu istiyordu. Buna artık şüphe yoktu. Ama asıl kafasını kurcalayan, bu şiddetli arzuyla hareket edip etmemesi gerektiği idi.

Aynı şekilde Bayan Fionna Hawkes'ın peşinden koşup koşmamaya da henüz karar vermemişti.

Genç kadının dudaklarını düşündü. Küçük. Mükemmel.

Tanrım, belki Alec haklıydı. Belki ruhunu iyileştirmek için tek ihtiyacı olan şey bir kadındı; bu kadın. Ama belki bunu küçük bir flörtten ileri götürmemeliydi. Bir öpücükten... Fionna bu kadar için izin verirdi. Dilerse çekici olabilirdi. Belki bu yeterli olurdu.

Pekâlâ, belki bir öpücük daha. Biraz da baştan çıkarma... Belki yasak bir dokunuş...

Genç adamın kafası karıştı. İçgüdüleri onu dikkafalı Bayan Hawkes'a karşı dikkatle yaklaşması hakkında onu uyarıyordu.

Fionna'nın parmakları titredi. Başını hafifçe çevirdi, dudakları aralandı. Genç kadının ılık nefesi Aidan'm boğazına çarpıyordu.

Aidan yutkundu. Arzuyla tutuşuyor, kalbi küt küt atıyordu. Âdeta damarlarında ateş dolaşıyordu. Erkekliği taş gibi sertti. Bacaklarını iki yana açıp genç kadına hemen burada sahip olmayı istiyordu, içine sertçe yerleşmeyi ve bütün sinirlerini dağılayan şu ateşi açığa çıkarmayı arzuluyordu.

Genç adam kollarını sıktı. Gerildi. Fionna göğsüne dayanıyordu. Aidan'ın bedenine değen göğüsleri dolgun ve arzu uyandırıcıydı. Genç kadın bunu fark edemezdi bile. Tek yapması gereken parmaklarını uzatıp...

Fionna toparlandı. "Çılgılık atmakla budalalık ettim," diye mırıldandı genç kadın, onun omzuna doğru. "Sen... beni korkuttun sadece. Hepsi bu. Gerçekten."

Aidan, genç kadının tepkisi karşısında donakaldı. Tanrım, *neler* düşünüyordu? Neler yapıyordu? Sinirden yüksek sesle inleyebilirdi. Bu genç kadının peşini bırakmamaya karar vermişti... Bu kararı şu anda vermişti!

Ama şu an başlamak için uygun bir zaman değildi.

Kendine mâni olmaya çalıştı. İç geçirerek Fionna'nın elinin üstündeki boğum yerlerini öptü ve çenesini şakağına dayadı. Dudağına değen ipeksi, ince saç tellerinin cezbedici zambak kokusunu içine çekti.

Bu ruhuna şaşırtıcı bir huzur getirdi.

Fionna uyandı, göz kapakları hâlâ ağırdı ve gözleri karanlığa yavaşça alışıyordu. Nerede olduğunu çok iyi biliyordu. Aidan'ın evinde, kollarındaydı ve omzuna yaslanıyordu. Kalbi yanağının tam altında hızlı bir şekilde atıyordu. Montu üstünden çıkarılmış; yerine sıcak tutan, tüylü bir battaniye konmuştu.

Birkaç dakika sonra bir fısıltı duydu. "Uyandın mı?"

Sönmüş ateş korlarına baktı. "Evet," diye fısıldadı. "Geç oldu, değil mi?"

"Mmm. Üç buçuk."

Benim için çok da geç değil, diye düşündü belli belirsiz. "Gitmeliyim." Uzuvarları bedenine ağır geliyordu sanki, tahta gibi. Kımıldamak istemiyordu ama gitmesi gerektiğini biliyordu.

Aidan'ın onu bırakmak gibi bir niyeti yoktu. Hatta kollarıyla onu sıkı sıkı sarmıştı... Yoksa bunu sadece hayal mi etmişti?

"Kalabilirsin de. Yukarıda birkaç tane boş yatak odam var."

Fionna'nın sesi boğuktu.

Genç adam tek kaşını kaldırdı ve "Benimkini paylaş demiyorum," dedi oldukça soğuk bir tavırla.

Bu sözünde samimi olduğuna ya da onunla ilgili herhangi bir gizli planı olduğuna dair hiçbir belirti vermemişti. Elbette önceki gün dükkândaki çapkınca tavrını unutmamıştı. Ama o zaman bile...

Fionna doğruldu, birdenbire tamamen ayrılmıştı ve böyle bir şeyi önerebileceğinden bile kuşku duyar olmuştu. Sinirlenemeyecek kadar afallamıştı.

"Yüce Tanrım," dedi hafifçe. "Burada kalamam!" Battaniyeyi bıraktı. "Eve gitmek zorundayım. Şimdi. Lütfen... mantom, eldivenlerim."

"Haydi ama. Hizmetlilerim uyuyor. Yoksa evde seni özleyecek bir hizmetçin ya da bir kâhyan mı..."

"Haftanın birkaç günü, sabahları gelen genç bir kız var. Yarın sabah gelecekti aslında," diye vurguladı Fionna.

Genç adam iç geçirdi. "O halde, kimse fark etmeden seni güvenli bir şekilde eve götürebiliriz."

Fionna'nın saçları dağılmıştı; buklelerinin sırtına döküldüğünü hissedebiliyordu. Bir toka alarak tekrar toplamaya çalıştı ancak tokayı sadece kafa derisine batırmayı başarabilirdi.

“Bekle, yardım edeyim.” Saçlarını gevşek bir kıvrımla yukarıda toplayıp yerine tutturan Aidan'dı. Genç adam ellerini, saçlarının arasında hafifçe kaydırırken Fionna midesinin düğümlendiğini hissetti.

Genç kadın mantosunu omuzlarına koyduktan sonra eldivenlerini aldı ve kaçarcasına kapıya doğru yöneldi.

“Ah, hayır, Fionna! Eve tek başına yürümene izin veremem.”

“Sadece caddenin karşısı...”

Delici bakışları onsuz bir yere gidemeyeceğini söylüyordu.

“Neredeyse varmıştım zaten,” diye sözlerini bitirdi Fionna.

Fionna, Aidan'ın paltosunu giymesini izledi. Omuzlarının inip kalkması elbette basit bir hareketti. Ama kaslarının esnek biçimde hareket etmesi etkileyiciydi doğrusu.

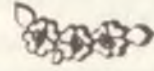
Fionna yutkundü. Yüzüne ve bütün vücuduna yayılan sıcaklığın farkındaydı. Bu adamı çekici bulması şaşırtıcı bir şey miydi?

Aidan son olarak şapkasını başına geçirdi. Kara kaşlarını kaldırdı ve “Hazır mısın?” diye sordu.

Fionna başıyla onayladı, yanakları hâlâ yanıyordu.

Bir süre sonra parke taşlı caddeden karşıya geçtiler. Fionna ciğerlerini yakıcı havayla doldurdu. Genç adamın bu kibar tavrına karşı hoşgörüsüzdü. Onun neyi vardı böyle? İrzına geçilmesinden korkan, paniklemiş bir öğrenci gibi davranmıştı! Aslında hiç de öyle değildi. Ne bir öğrenciydi ne de ırzına geçilme tehlikesi içindeydi. Kabul etmeliydi ki tutkunun bedensel yönü konusundaki

bilgisi gerçek tecrübesinden çok ileriye... Aslında hiç tecrübesi yoktu. Tabii Raven ve Rowan hakkındaki erotik hayalleri dışında. Bir de masasının derinliklerine sakladığı... Vatsyayana'nın *Kama Sutra* kitabı dışında.

Beşinci Bölüm

Bozkırlar karanlık, korkutucu yerler. Gecenin karanlığında bol miktarda şeytan var.

Batıl inançlı bir sürü bozkır insanı. Söylendiğine göre iblis görünüşünü isteği ve iradesine göre değiştirebilirmiş; bir canavar, bir menfur ya da bir hayalet olabilirmiş.

Ve o zaman anladım. O herhangi biri olabilirdi. Kimi görürsem göreyim, bu pekâlâ da ölümün yüzü olabilirdi.

Bir iblisin yüzü.

Dartmoor İblisi, F.J. Sparrow

Pazar günüydü. Kendisine ait olan tek gün. Gylnis o gün gelmiyordu. Annesini sabah ziyarete gitmeyi hiç aksatmadığı için gün belki de tamamen kendisine ait değildi ama öyleymiş gibi hissediyordu.

Üst katta, salonda oturup masasından dışarıya bakıyordu. Bulutlu bir gündü. Sert esen bir rüzgâr yine yatak odasının pence-

resinden görünen bir ağacın dallarını döndürüyordu. Şöminedeki ateş sıcaklığını yayıyordu. Hızla ilerleyen bulutlardan ince ince kar yağıyordu.

Ateşe biraz daha kömür attı. Ama zihni hemen başka bir ateşin sönen kollarıyla doldu...

Aidan'ın onu evine bırakmasının üzerinden iki gün geçmişti; daha doğrusu, iki gece.

Anılarla doldu. Lanet, lanet, *lanet* olası adam. Gözlerini her kapadığında, düşüncelere her daldığında, o oradaydı. Ona yaslandığında hissettiklerini hatırlamak canını acıtiyordu... Birisiyle birlikte *olmanın* sıcaklığı dışında hiçbir şey yoktu, ne talep ne de endişe. Birisi tarafından *kucaklanmanın* sıcaklığı dışında.

Kendisine yalan söylemeyecekti; *onun* tarafından kucaklanmak dışında.

Genç kadın iç geçirdi. Ne kadar da budalaydı. Bu düşünceleri bu gece zihninden çıkarmayı ummuştı... Onu düşünmemeyi ve kendisini Dartmoor İblisi'ne kaptırmayı. Bunu yapacaktı da. Birazdan.

Kendisine böyle söyledi ama masasına yönelmek üzere hiçbir harekette bulunmadı.

Aşağı katta, birisi kitabevinin kapısını çaldı. Bu beklenmedik ses onu korkuttu. Doğrudu.

Fionna kaşlarını çattı. Dükkân kapısına asılı tabelanın KAPALI olarak çevrildiğini biliyordu. Aldırış etmemeyi düşündü.

Kapı çalınmaya devam ettiği için daha fazla kayıtsız kalamayacağına karar verdi.

Fionna somurtarak alt kata indi, öfkesinin bir kısmını kusmaya hazırdı. Eğer birisi kitabevine girmeye çalışıyorsa kesinlikle okuması var demektir.

Tahmin etmeliydi: Gelen Aidan McBride'di.

Kapıda duruyor, kesinlikle çok havalı görünüyordu... Sanki bu adam başka türlü görünebilirmiş gibi! Onu gören Aidan'ın ellerini arkasında birleştirdiğini fark etti.

Fionna'nın dizleri aniden güçsüzleşti. Böyle şeyleri yazmıştı; hem de Raven ve Rowan'ın ilk karşılaşmalarında! Rowan korkunç bir kar fırtınası sırasında –yazacak başka bir şey bulamamış gibi– Raven'ın kapısında belirliyordu. Tereddüt etti, Aidan'ın aniden gelmesi konusunda kuşkuluydu.

Aidan bunu aydınlığa kavuşturma konusunda hiç vakit harcamadı.

“Benimle akşam yemeği yer misin?”

Dudakları aralandı. “Ne?”

“Dedim ki, benimle...”

“Ne söylediğini duydum.” Genç adamı karşısında görmek onu serseme çevirmişti... ve bu arsız tavrı da.

“Ah, haydi,” dedi genç adam hafifçe, “her zaman bu kadar temkinli olmak zorunda mısın? Bana olduğumdan farklı biriymişim gibi bakmakta ısrar ediyorsun, sanki gördüğünden fazlası varmış gibi. Seni temin ederim ki yok. Yarın ofisimde çok yoğun bir gün olacak. Düşündüğün gibi boş gezmeye meyilli bir insan değilim.” Duraksadı. “Yaşamak için yemek zorundayım. Sen de öyle. Sadece birlikte yemek yememizi öneriyorum. Teklif ettiğim tek şey, sakın bir pazar akşamında birlikte yemeğe gitmek. Huzurlu bir gün hoşuma gider. Bir anlamda, *seninle* birlikte geçireceğim bir gün.”

Fionna kızardı. Samimi olduğu için adamı gerçekten suçlamazdı, değil mi?

“İsteksizliğin içimi rahatlatmıyor,” diye yorum yaptı genç adam, tavırları hâlâ düşüncesizdi.

Genç kadının vücudu daha da ısındı.

“Bana neden böyle bakıyorsun, Fionna? Seninle vakit geçirmeyi istemek bir suç mu?”

Fionna dudaklarını ıslattı. “Neden benimle vakit geçirmek istiyorsun ki?” diye sordu genç kadın kısık sesle.

Dudaklarında hafif bir tebessüm beliren Aidan, “Neden mi?” diye mırıldandı. “Eğer sana kur yapıyor olsaydım, cevap elbette ki bariz olurdu.”

Fionna yanaklarının yandığını hissetti. Her nedense Aidan'ın ne zaman şaka yaptığından asla tam olarak emin olamıyordu.

Genç kadın sessiz kalınca Aidan gülümsedi. “Yoksa, Bayan Fionna Hawkes, size hiç kur yapılmadı mı?”

Fionna gerildi. Onunla alay mı ediyordu? “Bana kur mu yapıyor? Kesinlikle öyle hissetmiyorum,” diye karşılık verdi.

Dudaklarının köşesinde bir gülümseme belirdi yine. “Pekâlâ, sanırım bu hissini değiştirmeliyiz. Belki de bu hisse izin vermediğin için fark etmiyorsun.”

Haklı olabilir, diye alay etti içinden genç kadın.

“Haydi,” dedi Aidan yumuşak bir sesle. “Benimle gel.”

Benimle gel. Bu tamamen farklı bir davet gibiydi; sanki basit bir pazar yemeği değil de çok daha samimi ve önemli bir şey gibiydi. Sadece ikisinin olduğu, sadece onları ilgilendiren bir davet.

Sıcaklık, tutku ve yakınlığın karşısında karşı konulmaz erkeksiliği içeren bir şey gibiydi.

Genç kadının içindeki bütün hisler keskinleşti. Daha önce hissetmediği bir coşkuyla... Onu o şekilde tüm yakışıklılığıyla görmek nefesini kesiyordu, soluk almayı bile muazzam bir çaba haline getiriyordu.

İçindeki arzuya boyun eğmek istedi; bu erkeği, kendi arzuları tarafından sürüklenmeyi ve sonuçları hiçe saymayı... Genç adama dokunmak; tıraş edilmiş, pürüzsüz tenini hissetmek için çılgın bir istek duyuyordu.

Bir erkeğe gerçek anlamda daha önce hiç dokunmamıştı. Erkek teninin, kaslarının farkını hiç hissetmemişti. Aidan'a dokunma düşüncesiye...

Genç kadın elini eteğini tutarak sıkıca yumruk yapıp dürtüsünü kontrol altına aldı.

“Yapamam,” dedi. Yüce Tanrım, sesi neredeyse çaresiz çıkmıştı. “Aidan, çalışmak zorundayım. Dükkânda yapmam gereken çok şey var,” diye ekledi ifadesiz bir şekilde.

“Ah, haydi. Çalışmak dışında bir şey yapmaz mısın sen? Biraz olsun kendine vakit ayırmıyor musun? Dükkândan uzakta eğlenmek için? Ancak sanırım bir kitabevi sahibi olarak burnunu her zaman bir kitaba gömmek zorundasındır.”

Ah Tanrım, bir bilse! Fionna tutarsız hislerle dolu olarak, kahrkaha ve iç geçirme karışımı bir sesi zaptetti. Neden burada olmak zorundaydı ki? Neden onu yalnız bırakmıyordu ki?

“O halde sana başka bir teklifim var. Benimle pazar akşamı yemek yemeyi reddedersen, o halde sana dükkânda yardımcı olmama izin ver. Bu şekilde en azından tek başına çalışmamış

olursun. Arkadaşlığımdan keyif bile alabilirsin. Ben bundan keyif alacağımı biliyorum.”

Pekâlâ, başka çare yok, diye karar verdi küçümseyici bir şekilde. Genç adam ısrarcılıkta kesinlikle yüksek notu hak ediyordu!

Önceki gece kollarındayken kendisini güvende, şımartılmış ve her çeşit tehlikeden korunmuş hissetmişti. Bundan hoşlandığını kesinlikle inkâr edemezdi. Ama hayatı, dünyası bunun gibi bir şey için fazla karışıktı. *Onun* için. Herhangi bir erkek için.

Özellikle bir dükün kardeşi için.

Kapıdan sert bir şekilde esen rüzgâr ayak bileklerine vuruyordu. Titredi.

“İçeri girerdim,” dedi, “ama hatırlarsan menedilmiştim.”

Fionna bu defa gülümsemesine engel olamadı. “Bunu söylemek oldukça saçmaydı, değil mi?” Dudağını ısırdı. “Korkarım, hatalı bir karardı. Bundan sonra dükkâna girme yasağın kaldırıldı.”

Hatalı bir karar, diye düşündü genç kadın. Tanrı ona yardım etsin ki doğrudu. Genç adam yakınlarında olduğunda, sanki başka bir kadın vücudunu ele geçirmiş ve sağduyusu çalmış gibi hissediyordu.

Aidan’ın kısık sesli gülüşünde kuşkuya yer bırakmayacak şekilde şeytansı bir ifade vardı. Çok zaman sonra bunun bir uyarı olması gerektiğine karar verdi, dahası bu uyarıya kulak vermesi gerekirdi.

“Bunu hatırlayacağım, sevgili Fionna’m. Şimdi hangisini tercih edeceksin? Öğleden sonra çalışmak mı, yoksa eğlenmek mi?”

Bu defa tereddüt yoktu. “İçeriye gir istersen. Pelerinimi ve şapkamı almalıyım.”

Genç kadının tahmin ettiği gibi Aidan dükkânda beklemedi. Önce dükkânın arkasına ve ardından da genç kadının dairesine giden merdivenlerden yukarıya kadar peşinden geldi.

Aidan salonundaki mobilyalarının yumuşak, pastel renklerine, koltukların dolgun minderlerine, uçuk mavi duvarları belirginleştirilen beyaz lambri kaplamaya uzun uzun baktı. “Çok hoş, Bayan Hawkes. Ama tabii ki başka türlüünü de beklemezdim.”

Bayan Hawkes. Sevgili Fionna’m. Genç kadının direncini kırmaya çalıştığına şüphe yoktu.

Ayrıca genç adamın ona, Fionna diye seslenmesinden hoşlandığına da şüphe yoktu.

“Birazdan geliyorum.” Yatak odasına girdiği sırada Aidan McBride’dan hoşlanmasa için birçok sebebi olduğunu düşündü.

Gardırobundan, en iyi kürklü pelerinini ve şapkasını aldı. Şapkasının iplerini aynanın önünde bağladığı sırada birden hatırladı...

Kitap taslağının sayfalarını masasının üzerinde görülür biçimde bırakmıştı. Ah, Tanrım. Eğer onları görürse... Bu ihtimali düşünmeye bile cesaret edemedi.

Dikkatsizliğine kızarak, aceleyle dosdoğru salona geri gitti; az kalsın eteklerine takılıp düşecekti.

Onu bıraktığı yerde duruyordu. Aptalca görünmediğini umarak gülümsedi.

“Gidelim mi?”

“Harika fikir,” diye mırıldandı genç adam.

Dışarı çıktıklarında Aidan, Fionna’nın eldivenli ellerini koluna yerleştirip ona baktı. “Yürümümüzde bir mahsur yok, değil mi?”

Soğuk olduğunu biliyorum ama fazla uzak değil. Ama istersen bir fayton tutabiliriz ya da arabamı getirebilirim...”

Fionna başını iki yana salladı. “Gerek yok,” dedi. “İçeride gereğinden fazla vakit geçiriyorum. Ayrıca hava fazla soğuk değil. Ayrıca annem hem iyi hem de kötü havada biraz yürümenin, kalbe ve ruha iyi geldiğini söylemiştir her zaman.”

“Ah, annen takdire şayan bir kadın.”

Fionna dudağını ısırды. Lanet olsun, annesinden bahsetmek istememişti. Aslında hayatına ait detayları saklı tutmak en büyük gayesiydi.

Tüm sırlarını.

St. James'e doğru yürümeye başladılar.

“Dur,” dedi Aidan aniden.

Fionna gözlerini kırptırdı, itaat etmek dışında bir şey yapamayacak kadar şaşırmişti. Nefesini tuttu ve bırakmadığını fark etti. Aidan başını aşağıya... daha aşağıya eğdiği için tamamen hareketsiz kaldı. Aniden tek düşünebildiği, genç adamın mavi gözlerinin esmer yüzüne ne kadar yakıştıyordu. Ve dudakları... o kadar güzel, erkeksi dudakları vardı ki... *Beni öpecek mi?* diye düşündü çılgınca. Öpmesini istediğini fark etti... ve herkesin görebileceği, kalabalık bir caddede olmaları hiç önemli değildi. Bu münasebetsiz düşünceleri karşısında dehşete düştü. Yine de midesi çok tuhaftı, sanki birdenbire çökmüş gibiydi. Bu anlık deliliğin sorumlusunun açlık olduğunu söyledi kendisine.

Ve Aidan genç kadının yanına gelip durdu. Genç adamın dudakları onunkilere çok yakındı, sanki tek niyeti bir öpücükmiş gibiydi.

Aidan, genç kadının burnunun üzerine düşen kar tanesini aldı.

Rahatlamış mıydı yoksa hayal kırıklığına mı uğramıştı? Nihayetinde kesinlikle bir yemeğe ihtiyacı olduğunu hatırlattı kendisine sert bir şekilde. Yoksa neden böyle garip hissetsindi ki?

Çok geçmeden küçük bir otele geldiler. Lobisi sevimliydi. Lambri kaplamalar beyaza boyanmıştı. Yukarıdaki kâğıt kaplama duvarlarda sarı ve altın renkli desenler vardı, sandalyeler parlak kretonlarla kaplanmış, masaların üstüne İrlanda'ya özgü örtüler serilmişti.

Genç kadının ağzından hafif bir ses çıktı. Gözleri buluştuğunda Aidan'ın parmakları onunkileri sıktı. “Ne düşünüyorsun?” diye sordu genç adam, dudakları uyuşuk sayılabilecek bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı.

Fionna memnuniyetle, “Bu tam da kasvetli bir öğleden sonrasını aydınlatacak şey,” dedi yumuşakça.

Aidan kısık sesle güldü. Bu içini titreten, neredeyse baştan çıkarıcı bir gülüştü. Kendisine bunun açlıktan olduğuna dair kararlı bir şekilde tekrar güvence verdi.

“Seçimimi onaylamana memnun oldum,” dedi, “fakat bana inanın, yemekleri daha iyi.”

Öyleydi de. Kızarmış bonfile ve patates, ayrıca hafif ve gevrek Yorkshire böreği de vardı. Fionna yemekleri Aidan gibi iştahla yedi.

Aidan tatlı olarak karamel soslu *browni* sipariş etmekte ısrar etti. Bu sırada Fionna çayından bir yudum aldı; Aidan da kahvesini içti.

Tuhaf bir hisle genç kadının tekrar midesi kasıldı.

Bu defa bunun açlıkla bir ilgisi olmadığını biliyordu.

Fionna sanki gökyüzünü arıyormuş gibi çenesini yukarı kaldırdığından habersizdi; doğrusu kafasında bir erkeği canlandırıyordu.

Rowan'la gerçekten karşılaşacak olsaydı... onun, şu an karşısında çok rahat bir şekilde oturan bu erkek gibi olacağını düşündü. İsmi mini aldığı *rowan* ağacı⁷ gibi kara, sağlam ve güçlüydü; dünyada onun kadar göz alıcı bir erkek yoktu.

Ama tabii ki bunların hepsi Raven'in gözlerinde öyle, diye aceleyle telkin etti kendisini Fionna. Bu yüzden Raven, Rowan'a beslediği hislerle her zaman mücadele ediyordu. Rowan biraz despot, hatta kibirliydi. Ama Raven'in onu karşılaştığı –veya karşılaşma olasılığı olan– en yakışıklı erkek olarak düşündüğüne şüphe yoktu.

Aidan öne eğildi. “Şu anda aklımdan ne geçtiğini bilmeyi çok isterim.”

Fionna çekingen bir şekilde gülümsedi. “Hiçbir şey.”

“Hiçbir şey mi? Bundan şüpheliyim.”

Fionna kabul etti. “Doğru,” dedi hafifçe, “ama sadece yüzeysel bir düşünce, önemli bir şey değil.”

“Belki buna benim karar vermeme izin verebilirsin.”

“Bana güvenmelisiniz, lordum, sizi temin ediyorum, ilgilemeyeceğiniz bir şey değil.”

“Güvenmek,” diye tekrarladı genç adam. “Bunu söylemen ilginç.”

Fionna başını yana yatırdı, hâlâ gülümsüyordu. “Nasıl yani?”

“Pekâlâ,” dedi düşünerek, “insanlara kolay güvenen bir kadın olduğunu pek düşünmüyorum.”

Fionna'nın yüzündeki gülümseme kayboldu. “İnsanlara güvenen bir kadın değil miyim? Bu şekilde düşünmene sebep olan şey nedir?”

“Ah, görüyor musun? Birdenbire savunmaya geçtin ve sanırım bu, düşüncemi desteklemiş oldu. Neden bu kadar savunmacı olduğunu merak ediyorum”

“Yok, öyle bir şey.”

Gülümseme sırası Aidan'daydı. “Yok mu?” Yine aynı ifadeyle, gevşek bir şekilde gülümsedi, bu gitgide sinir bozucu oluyordu. *Yine şu kurnaz tavır...* Genç adam, sandalyesinde geriye yaslanıp cevabını bekledi.

Fionna ona gözlerini dikip baktı. Sert bir eleştiri yapmak için ağzını açtı, ardından bunun bir işe yaramayacağını fark etti.

“Kendinle ilgili konuşmaktan hoşlanmıyorsunuz, değil mi Bayan Fionna Hawkes?”

Doğruydı. Muhabbetlerini kendisi dışındaki şeylerle sınırlamayı daha çok tercih ederdi. Yine de kendini itiraz etme mecburiyetinde hissetti. Genç kadın, Aidan'ın çok fazla şey gördüğüne dair rahatsız edici bir hisse kapıldı. Saklı kalması gereken şeyleri *gördüğüne...*

“Farklı düşünüyorum. Sadece aklımdan geçen her şeyi söylemeye istekli olmadığım için benim güvenilirmez olduğumu mu düşünüyorsunuz?”

“Eğer bir erkek olsaydın,” dedi Aidan, “karamsar bir insan olduğunu düşünürdüm. Bu da böyle bir düşüncenin aklıma nereden geldiğini merak etmeme neden oluyor.”

Çenesini avucuna dayayıp onu inceledi.

Genç adamın gözlerini üzerine dikmesinden rahatsız olan Fionna, sandalyesinde kıvrınma dürtüsüne karşı savaştı. “Ne bir

7 Üvez ağacı. (ç. n.)

erkek ne de karamsar biriyim.” Ses tonu hafif ama sertti. Elleriyle fincanını tuttu ve fincanının üstünden Aidan’ın bakışlarıyla buluşup soğukkanlıymış gibi davrandı.

Genç adamın dudağının bir köşesi yukarı kıvrıldı. “Bir oyun oynamaya ne dersin?”

“Oyun mu?”

“Sorduğum ve cevapladığın her soru için aynısını sormakta serbestsin ve ben de yanıtlayacağıma söz veriyorum.”

Lanet olası adam! Ona hiç güvenmiyordu. Eğer reddederse düşündüğü gibi güvenilmez görünecekti. Of, alçak herif!

Hayatının detaylarını saklamak buraya kadarmış. “Pekâlâ, o halde,” dedi soğuk bir şekilde. “İlk sorun?”

Hiç vakit harcamadı. “Nerede doğdun?”

“Kent’te⁸.”

“Bu çok muğlâk bir cevap oldu. Kent’in tam olarak neresinde?”

“Southbourne adlı bir köyde. Ya sen?”

“Gleneden. Ailem İskoçya’da oturuyor.” En sonunda şu can sıkıcı bakışına son verip kahvesine uzandı. “Erkek ya da kız kardeşlerin var mı?”

“Yok,” diye yanıtladı Fionna. “Ya senin? Gerçi ağabeyin olduğunu biliyorum ve bekâr olmadığını da.”

Başıyla onayladı genç adam. “Evet, Alec. Bir de kız kardeşim var, Annabel. Ya da Anne, gerçi yakınları herkes ona Annie der. Simon Blackwell isimli bir adamla *evli*. Yorkshire’da yaşıyorlar.”

8 İngiltere’nin güneyinde yer alan bir eyalet. (ed.n.)

“Ve dükkân olan erkek kardeşin? Sence onu yakışıklı bulur muyum?” Şimdi Aidan cevabını neredeyse gönülsüzce verdiği sırada, Fionna oyunun tadını çıkarıyordu.

“Görünüşe bakılırsa pek çok kadın buluyor,” dedi. “Kız kardeşim bana onun hâlâ en ünlü bekâr olarak bilindiğini, kendisinden bazen Siyah İskoç olarak bahsedildiğini yazmış. Ama dış görünüşüne gelince, senin beğenine uygun olduğundan emin değilim...”

“Ah, bu konuda sözüne güveneceğim.” Fionna ellerini bir an için kenetledi. “Hmm, çarpıcı şekilde yakışıklı bir İskoç dükkân. Bekâr, yakışıklı bir İskoç dükkân. Gleneden Dükkânı Alec McBride’la karşılaşma şansım olursa bayılır mıyım?”

Aidan’ın gülümsemesi çoktan kaybolmuştu. Kaşları öfkeyle birbirine yaklaşmıştı. “Bayılmazsın, Fionna. Bunun için fazla aklı başındasın.”

“Yine de belki onu etkilemeye çalışmalıyım. Yakışıklı dükkân bakışlarını yakalayabilir miyim? Ne düşünüyorsun?”

Gidişatı kendi lehine çevirip Aidan’ın somurttuğunu izlemek büyük keyifti.

“Sanırım soru sorma sırası bende. Aslında,” Fionna onun içinden saydığını fark etmişti, “sanırım sen başka bir soru sormadan önce beş tane daha sorma hakkım var.”

Fionna’nın dudakları aralandı. “Ailen,” diye devam etti Aidan, tek kelime bile edemedi. “Southbourne’da mı oturuyor? Yoksa burada, Londra’da mı?”

Genç kadın yüzündeki gülümseme kayboldu. “Babam üç yıl önce öldü,” dedi sessizce.

Aidan’ın yüzüne odaklanmış şahin gözlü bakışlarından habersizdi. “Kaybına üzüldüm,” dedi yumuşakça. Bir anlık bir sessizlik

oldu. “Burnumu sokmak istemem ama daha önce annenden bahsetmiştin. Sağlıklı olduğunu tahmin ediyorum?”

Fionna bakışlarını indirdi. Zorlukla yutkundu. Masa örtüsündeki karışık desene sertçe baktı ama tek görebildiği, bu sabah annesinin yanından ayrıldığı sıradaki ifadesiydi, sanki yüzü ona bir örtünün arkasından dalgınca bakıyormuş gibiydi...

“Ben... annemi bir süre önce kaybettim.” Söylemesi zordu. Yalancılardan nefret ettiği için yalan söylemesi kolay değildi. Ama şimdi kendisinin de bir yalancı olduğunu acı bir şekilde kabul etti. Suçluluk duygusu onu ele geçirip bırakmayı reddetti. Sanki yavaş yavaş boğuluyormuş gibiydi. Bir an boyunca gerçekten nefes alamadığını hissetti.

Aidan'ın, annesinin öldüğünü düşünceğini biliyordu. *Ama bu bir ölçüde doğru değil mi?* dedi bir ses içinden. Bazı zamanlar annesini temelli kaybettiğini düşünürdü. İzdırabının doğası –Fionna bunu başka şekilde adlandırmaya dayanamazdı– Fionna'nın diğer kimliğiyle birlikte hislerine sıkıca tutunmasına yol açmıştı. Çok ama çok sıkıca...

Annesinin mahremiyetine değer verirdi; o bunu hak ediyordu ve bunu korumak Fionna'ya kalmıştı. Kendi hayatını ya da annesinkiyle ilgili konuşmaktan fazla hoşlanmıyordu. Dedikoduların hayatlarına musallat olmasına ya da kariyerini mahvetmesine izin vermeyecekti.

İçi kararlılıkla yandı. F.J. Sparrow olduğunu sadece o ve annesi biliyordu. Bu şekilde kalmak zorundaydı. İsimsiz kalmak zorundaydı. Fionna, F.J. Sparrow'un gerçek kimliği hakkında bol bol tahminlerde bulunulduğunun farkındaydı. Kulağa hoş gelmeyebilirdi ama böylesi bir gizem ve tahmin ortamı cüzdanı için

iyiydi. F.J. Sparrow'un *kendisi* olduğunun ortaya çıkması riskine giremezdi, *girmezdi*. Geçim gücünün değişmesine izin veremezdi, şimdi olmazdı. Annesinin, Bedlam gibi bir yere düşmesine izin vermeyecekti. Bu düşünce ürpermesine neden oldu.

Hayır, Aidan'ın ya da bir başkasının, asıl geçim kaynağının F.J. Sparrow olarak kazandığı paralar olduğunu anlaması riskini göze alamazdı.

Tanrım, tam bir aptaldı. Onunla buraya hiç gelmemeliydi. Bütün hisleri onu, kendisinden uzak tutması için uyarıyordu. Buna kulak asması gerekirdi.

“Üzgünüm, Fionna. Annene ne kadar bağlı olduğunu görülebiliyorum. Gerçekten seni üzmemi istememişim.”

İçtenliği boğazının düğümlenmesine neden oldu. Aptal, budala gözyaşlarına engel olmaya çalışarak yutkundu, gözlerini aşağı indirip kendisini çay koymakla oyaladı.

En sonunda bakışlarını kaldırdı. Konuyu kapama vakti gelmişti. “Peki ya, sen? Pencap'ta birkaç yıl geçirdiğini söylemiştin. Oraya neden gittin?”

Aidan cevap vermeden önce bir anlık bir tereddüt yaşadı. Fionna sorusunun onu şaşırttığını hissetti.

“İskoç Kraliyet Alayı,” dedi.

“Ah, haklı olduğumu biliyordum!” Az kalsın kahkaha atacaktı. “Bir askersin.”

“Askerdim,” diye düzeltti. “Görevimden istifa ettim.”

“Rütben neydi?”

“Albay.”

“Tahmin etmem gerekirdi, sahip olduğun şu baş belası bu-
yurgan havadan. İlk başta bunun bir dükün kardeşi olmandan
kaynaklandığını düşünmüştüm. Şimdi neden bu şekilde olduğunu
çok iyi anlıyorum.”

“Bu,” dedi bir sesle, “kulağa tam olarak bir iltifat gibi gelmedi.”
Fionna bir tepki vermedi.

“Orada ne kadar süre kaldın?”

“On bir yıl.” Duraksadı. “Eve sadece iki defa geldim, ikinci-
sinde babam hastaydı. Vefat edene kadar kaldım.”

Öyleyse onun da babası ölmüştü. “On bir yıl uzakta kalmak
için korkunç derecede uzun bir zaman.”

“Öyle,” dedi sakince. “Fazla uzun sanırım. Ama ben... heyecan-
lanmaktan ve ne olabileceğini tam olarak hiç bilmeme hissinden
hoşlanıyordum.”

“O halde görevinden neden istifa ettin?”

Aidan’ın yüzünde huzursuz bir ifade vardı. Onu rahatsız mı
etmişti?

“Bekle, dur tahmin edeyim,” diye şakalaştı Fionna. “Burada,
arkanda bir kadın bırakmıştın ve ondan bir an daha ayrı kalmaya
dayanamadın.”

Genç kadın, Aidan’ın tuhaf gülümseyişi karşısında, midesinde
tuhaf bir kasılma hissetti. “Arkamda bırakmış olabileceğim her
kadın, o zamana kadar çoktan evlenmiş ve eteklerine yapışan
yarım düzine çocuğu olmuş olurdu.”

Yüzündeki gülümseme kayboldu ve havaya sessizlik çöktü.
En sonunda konuştuğunda sesi çok sakindi. “Bu kadar uzun süre
ayrı kalmayı hiç düşünmemiştim. Temelli eve döndüğümdeyse...

fazla ayrı kaldığımı fark ettim. Ailemin benim için ne kadar önemli
olduğunu keşfettim. Elbette bunu içten içe biliyordum.

“Fakat bir erkeğin hayatıyla ilgili öğrenmesi, anlaması, yap-
ması gereken şeyler vardır ve benim için Hindistan’da bulunmak
bunlardan biriydi. Ama bazen bazı şeyler olur; beklemediğimiz
şeyler ya da asla ummadığımız şeyler. Tek bildiğim, bunu yap-
mam gerektiği idi.”

Fionna dikkatle dinledi. Cevabı belirsizdi. Aslında gerçekten
bir cevap sayılmazdı. Cevap vermekten kaçınıyor muydu? Emin
değildi.

“O halde,” dedi genç kadın yavaşça, “zamanı gelmişti, öyle mi?”

“Evet. Zamanı gelmişti.” Tereddüt etti, ardından bir parma-
ğıyla sol gözünün altına hafifçe vurdu. “Sanırım bir de bu vardı.
Yarı kör bir asker kimsenin işine yaramaz.”

Fionna ona baktı, kafası karışmıştı.

“İçeride şarapnel kaldı. Göremezsın ama orada.”

Konuyu bu şekilde bırakmaya hazır olduğu görülüyordu.

Fionna değildi. “Ne oldu?”

“Tüfek geri tepti. Görüşüm düzeldi sayılır ama hâlâ tam olarak
değil.” Omuzlarını silkti. “Bir süre bir yama taktım. Zavallı annem
benim korsana benzediğimi düşünüyordu.”

Fionna onu süzdü. Neden sakladığı bir şey olduğu hissine
kapılmıştı acaba? Ne kadar sorarsa sorsun, ona anlatmaya hazır
olmadığını hissediyordu.

“Evet, nasıl düşünmüş olabileceğini anlayabiliyorum.” Peçete-
sini kucağına bırakıp ona baktı. “Şimdi geçimini nasıl sağlıyorsun?”

“Nakliye. Tütün. Rom ve bu tarz şeylerle.”

“Hımm. Bunlar sence yeterli oluyor mu?”

“Oldukça.”

Fionna bir süre sessiz kaldı. “Sanırım hâlâ bir yanın o günleri özlüyor.”

Bir yudum kahve aldı. “Ne düşünüyorum, biliyor musun?”

“Ne?” Fionna yorumundan kaçındığını fark etmişti. Ama şimdi birdenbire son derece temkinliydi. Göz açıp kapayınca kadar Aidan’ın bakışları onu huzursuz edecek şekilde sertleşmişti. Sanki birbirlerini tartıyorlar, ikisi de aradıkları her neyse onu ölçüyorlardı.

“Çok açık göz bir kadın olduğunuzu düşünüyorum, Bayan Fionna Hawkes.”

“Ben de sezgileri kuvvetli bir adam olmakla övündüğünü düşünüyorum.”

Gözlerinde bir neşe parıltısı belirdi. “Dikkatli biri olduğumu da unutma.”

Fionna iç geçirdi. “İkisi de aynı değil mi?”

Aidan güldü, huzur verici kısık bir sestti.

“Kendini çok takdir ediyorsun, değil mi?”

“Sanırım sizi çok takdir ediyorum, Bayan Hawkes.”

İçi eriyecek gibiydi. Eğer bu bir kurlaşma girişimiye, bunu oldukça iyi şekilde başarıyordu. Ama Fionna bununla başa çıkmak için üzücü şekilde yetersiz olduğunu hissetti.

Belki dediği kadar sezgileri kuvvetli bir adamdı çünkü tek dediği şeydu: “Sanırım insanlarda başkalarının görmeyeceği şeyleri görüyorsun.”

“Eğer benden bahsediyor olsaydın... mesela ağabeyine, benim hakkımda ne söyledin?”

Parmağını çenesine koydu ve düşünürmüş gibi yaptı. “Bilgili bir tip olduğumu söyledim. Evet, kesinlikle bilgili... ve de çok güzel.”

“Peki, seni tanımayan birisine kendini nasıl tarif ederdin?”

Arkasına yaslandı, rahat görünüyordu. “Sanırım... girişimci bir adam olduğumu söyledim. Azimli ve kararlı bir erkek.” Du-dağının bir köşesi yukarı kıvrıldı. “En azından, öyle olduğumu umuyorum.”

Fionna öyle olduğundan emindi ama düşüncesini kendisine sakladı. “Hindistan’da geçirdiğin zamana imreniyorum.”

“Bazısı bunun büyük bir şey olduğunu düşünüyor. Bazılarıysa düşünmüyor. Her şekilde, burada bildiğimizden çok farklı bir dünya ve yaşam tarzı, bu kesin.”

“Yine de Hindistan’ı görmek isterdim,” dedi yumuşakça. “Ya da Doğu’yu, belki. Egzotik yerleri. Çok uzak yerleri.”

“Belki bir gün görürsün.”

Elbette ki göremezdi. Annesine bakmak zorundaydı.

Yine de Fionna küçük bir gülümsemeye engel olamadı.

“Neden bu şekilde bakıyorsun?” diye sordu. “Ve neden bunun benim için bir iltifat olmadığını hissediyorum?”

“Yoksa istediğin bu mu? İltifatlara boğulmak zorunda olan tiplerden misin?”

Fionna’ya yalnızca çapkınca olabilecek bir bakış attı. “Sadece sizin onayınızı arıyorum, hanımefendi.”

Sırnaşık sersem!

“Ama aklındakinizi bana hâlâ söylemediniz.”

“Bana Hindistan’da uzun süre bulunduğunu söylediğin günü düşünüyordum. Aklıma ilk gelen, ailenin seni sürgüne gönderdiğiydi. Ve senin boş durmaya meyilli bir adam olduğunu düşünmüştüm.”

“Öyle değil. Yarın öğleden sonra, iş gezisi için bir haftalığına Paris’e gidiyorum.”

“Paris mi?” İşte, hevesini açığa vurmuştu tekrar. Lanet olası bu adamdan sakınmalıydı. Şimdiden gereğinden fazla şey söylemişti. Her nedense üstünde böyle bir etkisi vardı.

“Paris’e hiç gitmedin mi?”

Fionna başını iki yana salladı. “Hatırlarsan, küçük bir köyden geldim. Babam bölgenin soylularındandı ve evine bağlıydı. Ama dünyayı görmekten hoşlanacağımı biliyordu, bu nedenle...” Hafifçe gülümsedi. “Avrupa’ya bir gezi yapmayı plandığımız sırada öldü. Bu yüzden şimdiye kadar gidebildiğim tek yer... Londra oldu.”

“Yazık olmuş. Belki o zaman, seni de Paris’e götürürüm.” Ona attığı bakış çok şeytancaydı.

“Saçmalık,” dedi resmî bir şekilde. “Bu çok uygunsuz olur.”

“Seni gizlice götürebilirim o halde. Şimdi; bu gece. Senin iradene karşı benimki olsaydı bu vicdanını rahatlatır mıydı?”

Eliyle elini örttü.

“O halde söyle bana, Fionna Hawkes. Benimle Paris’e gelir misin?”

Eldivenlerini çıkarmıştı ve Fionna’nın kolları de hâlâ yanındaki tabağın üzerindeydi. Eli onunkini tamamen kapladı; parmakları uzun, ince ve dikkat dağıtacak şekilde erkeksiydi.

Elbette ki ciddi değildi. Fionna gözlerini genç adamın kollarına çevirdi. Ama ses tonunda ve yüzünde masumiyetten eser yoktu.

Dudağının çok şehvetli bir şekilde yukarı kıvrılışında bunu görebiliyordu. Ama aynı zamanda bambaşka bir dalganın kendisini ele geçirdiğini de hissetti, onları daha önce hiç olmamış şekilde birbirine bağlayacak gibi görünen bir dalga. Fark ettiği şey, kalbinin tam ortasına saplanıp kaldı, öyle ki eğer ayakta dursaydı kesinlikle soluğunu tutar ve öne eğilirdi.

Kalın siyah kaşlarının altındaki gözleri ateşliydi. Eğer bir an için gördüğü coşkun ateş olmasaydı bu bakışa şakacı diyebilirdi. Bunun arzu olduğunu düşündü şaşkınlıkla... sıcak, için için yanan, dumanlı. Hâlâ o küçük gülümsemesini koruyordu ama bu defa dudağının şehvetle yukarı kıvrılmasını başka bir şeye yormak mümkün değildi.

Arzu, diye düşündü tekrar, hâlâ şaşkıncı. Yutkundu. Gerçekten buna aşına değildi. Ona köyde kimsenin hiçbir zaman kur yapmadığı gerçeğini açığa çıkarmamıştı; oradaki birkaç genç erkek en sonunda ya servet edinmek ya da başka yerde yuva kurmak için ayrılmıştı. Babası öldükten sonra, kimse ona kur yapmaya kesinlikle çalışmamıştı. Annesinin durumundan sonra... bunu kendisine saklaması pek de şaşılacak şey değildi.

Aidan’a baktı, sinirlenmişti... yine de heyecanlanmıştı. Bir centilmenin giysilerine bürünmüş, saldırmaya hazır bir panter gibi görünüyordu.

Benimle Paris’e gelir misin?

Genç kadın “evet” diye karşılık verseydi ne derdi acaba? Aidan evet demeyeceğini biliyordu; Fionna bundan nasıl emin olabildiğini bilmiyordu ama emindi. Ah... blöfünü görmeyi nasıl da istiyordu!

Bir yandan da genç adamın teklif ettiği gibi yapmayı arzuluyor ve bunu yapmanın nasıl olacağını da merak ediyordu. Kaçırılma-

sına izin vermeyi, endişelerini ve kaygılarını bırakmayı... andan zevk almayı, sadece bunun hazzından keyif almayı.

Aidan'ı okuyabileceğini düşünmüştü ama Fionna artık o kadar emin değildi. Onu rahatsız ediyor, dengesini tamamen bozuyordu. Kollarında geçirdiği o gecede, kısa bir süre için bile olsa omzuna yaslanıp ondan güç almak genç kadına çok iyi gelmişti. Çok uzun zamandır taşıdığı yükü bir anlığına unutmak...

Bir türlü aklından çıkmıyordu; zihninde dolaşan, dünyasını dolduran erotik görüntüyü görebiliyordu; ellerini genç adamın yüzü gibi kara ve parlak omuzlarında gezdirdiğini. Üzerinde yükseldiği sırada uzun, kaslı ve çıplak vücudundan bir erkeksiliğin yayılışını...

Uyluklarının arasında bir sıcaklık yayılıyordu. Göğüsleri şişiyor, göğüs uçları sert, kolalı elbisesini âdeta delmeye çalışıyordu. Genç adam başını eğecek olsa, elbisesinin altında küçük ve sert bir şekilde beliren göğüs uçlarını hemen fark edebilirdi. Elleriyle göğüslerini kavramak istedi; hatta onun güçlü, erkeksi elleriyle bunu yapmasını diledi ve...

Gerçeklik, üzerine taş kadar ağır bir şekilde çöktü. Ashında bu düşüncelerin aklından bir türlü çıkmadığını kabul etti canı acıyarak.

Çünkü annesine bakmak onun göreviydi. Başka birisi yoktu. Sadece o vardı.

Fionna, o anda kendisini onu baştan çıkardığı için Aidan'dan nefret etti. Onunla bu şekilde şakalaştığı için de kendisinden... Hiç kuşkusuz bu onun için bir oyundu. Zengin bir adamın genç bir kadını yatağına alması için oynadığı bir oyun... Bu kadının kim olduğunun bir önemi yoktu.

Fionna oyun oynamayı sevmeyen bir kadındı. Olgun bir kadın olduğunu söylemişti ve öyleydi de. Oyun oynamayı kaldırarak gücü

yoktu. Fionna Hawkes fazla hassastı ve sorumluluk sahibiydi. Ve doğrusu, bir parça umutsuzlukla Aidan'ın başka bir konuda daha haklı olduğuna karar verdi.

Onun için aile her şey demekti.

Fionna elini çekip ayağa kalktı. "Bence gitme vaktimiz geldi, sen de öyle düşünmüyor musun?" Genç kadın bir ses çıkardı ama Aidan bunun ne olduğunu anlayamadı. "Tanrım, saate bakar mısın? Şimdiden dört buçuk olmuş!" Dönüp pelerini aldı. Eve dönüş yolunda soğukkanlılığını korumaya çalıştı.

Eve vardığında, kitabevi girişine gitmedi. Bunun yerine, arka sokağa bakan kapıya gidip çantasından anahtarını çıkardı. Anahtar kilide sokup kapıyı açtı ve merdivenlerin önündeki küçük kordorda ilerledi. Pelerininin başlığını açtı ve dudaklarında nazik bir vedayla arkasını döndü. Aidan'ın çoktan içeride olduğunu, kapıyı kapayıp eldivenlerini çıkardığını görünce şaşırdı.

Fionna gözlerini kırıştırdı, ardından omuzlarını dikleştirdi. "Bayım!"

"Beni içeriye davet edeceğini umuyordum. Bir fincan çay fena olmazdı?"

Fionna çenesini kaldırıp dosdoğru genç adamın gözlerinin içine baktı. "Bugün değil."

Asla.

"Ah," dedi Aidan.

Fionna ne olduğunu anlayamadan, Aidan fildişi rengi eldivenlerini çıkarıp mermer masanın üzerine bıraktı ve genç kadının ellerini ellerinin içine aldı. Fionna titriyordu. Elleri çekmeyi düşündü ama Aidan'ın tutuşu çok zarifçe sıkılaştı, bunu yaparsa

olay çıkaracaktı. Fark etmemiş numarası yapmak en iyisiydi. İlgilenmiyormuş gibi yaptı.

Aidan genç kadının ellerini tutup dudaklarına götürdü. Fionna, onun dudaklarını parmaklarının boğum yerlerine değdirmesini şaşkınlıkla izledi.

“Seni utandırıyor muyum?” diye sordu Aidan.

Dudaklarını teninde hissedince genç kadının âdeta içi eridi.

“Hayır,” dedi Fionna hafifçe.

“Endişelendiriyor muyum?”

Fionna, dosdoğru karşıya baktı. Bakışları, Aidan’ın güçlü, esmer boynu ile gömleğinin yakası arasında gezindi. “Aidan,” dedi kısık sesle başını hafifçe sallayarak. “Ben...”

Çenesi kilitlenmişti sanki... bütün vücudu da. Başka bir şey söyleyemedi. Hareket etme gücünü kesinlikle kaybetmişti.

Aidan... safir gözlerinin çılgık atmak isteyene kadar yüzünde dolaştıklarının heyecanlı bir şekilde farkındaydı.

“Daha fazla konuşmasına gerek yok,” dedi sessizce. “Şimdi gitmem gerektiğini anlıyorum.”

Ellerini bıraktı. Sonra hiç beklemezken... belki de bunu *en çok* beklemesi gerektiğinde...

Genç adamın dudakları dışarıdaki buz gibi hava yüzünden oldukça soğuktu.

Öpüşü değil.

Bu hiç hayal ettiği gibi değildi. Gerçek manada tecrübe etmeden bir öpücük hakkında yazmak ve bunu gerçekten hissetmek tamamen farklı şeyler olduğu için hemen Raven ve Rowan’ı düşündü... Ve bunu hissetti; çok ateşli ve yoğun bir öpücüktü.

ruhunu tamamen yakıyordu. Tadı beklediği gibi değildi; sıcaklığın ve soğuğun birleşimi, artan bir ısıyla ateşe dönüştü. Öpücüğü her yerini alevlendirdi.

Aidan’ın elleri genç kadının pelerinin içine girip belini sardı ve onu sertçe kendisine çekti. Fionna, Aidan’ın paltosunun aralarına girmesine sinir olmuştu. Genç adamın sıcak, erkeksi tenini *hissetmek* için onun paltosunu yırtıp açmayı ve gömleğini parçalamayı arzuladı.

Nihayet dudaklarını serbest bıraktığında Fionna’nın tek istediği bunun hiç bitmemesiydi.

Gönülsüzlüğünü ifade eden bir kadına göre yeterince hevesli davranmıştı...

Burnunu Aidan’ın montunun üçüncü ve dördüncü düğmeleri arasına gömüp gözlerini sımsıkı kapadı. Duyguları karmakarışık. Ama yine de tek düşünebildiği, gerçekten *utandığıydı* ve kesinlikle fazlasıyla endişelendiği idi.

Aidan’ın dudakları, genç kadının şakaklarına dökülen saçları üzerinde gezindi. “Fionna,” diye fısıldadı.

“Evet?” Genç kadının yüzü hâlâ Aidan’ın paltosuna yaslı olduğundan, Fionna’nın sesi soğuk, tüylü yün kumaş arasından anlaşılabilir bir mırıltı olarak çıktı.

“İtiraf etmem gereken bir şey var, benim gizemli, küçük leydim.” Genç adamın gülümsediğini hissedebiliyordu. “Alec’in gözünü elbette döndürürsün. Benimkini kesinlikle ele geçirdin. Ama eğer Alec sana herhangi bir ilgi gösterirse, seninle ilgili bütün haklara sahip çıkmak zorunda kalacağım. Sonuçta seni önce ben gördüm.”

Fionna’nın gözleri birden açıldı.

Genç adam sözlerine devam etti. “Eğer böyle olursa, senin için onunla dövüşmekten başka seçeneğim kalmaz. Sevgili annem, oğullarının kavga ettiklerini görürse bunu hiç onaylamayacaktır... Elbette Alec’in aklını başka şekilde çelmeyi deneyeceğim, yüzünü dağıtmamak için, anlıyorsun ya. Ağabeyimi seviyorum ama onu iyice patakladığımda utandığını görmeyi istemem.”

“Sen ağabeyine göre daha yapılısın, öyle değil mi?” Tanrım, sesi bir fare kadar zayıf çıkmıştı.

“Bedenlerimiz ve boylarımızın aynı olduğunu söyleyebilirim. Ama bu bir güç unsuru değil; daha çok iradeyle alakalı; anlıyorsun ya.”

Fionna bununla ne demeye çalıştığını çok iyi anlıyordu. Bu, genç kadın ona ne kadar itiraz ederse etsin, Aidan’ın cesaretinin kırılmayacağını söyleme yoluydu.

Zihni yavaş yavaş kendine geliyordu.

“Haydi tatlım, gitmeden önce bana son bir öpücük ver.”

“Vermeyeceğim! Aidan McBride, zaten iznin olmayan bir şey yaptın. Bu çok edepsizce.”

“İkimizin de bunu gerçekten umursadığını düşünmüyorum, Fionna.”

Fionna’nın ağzı açık kaldı. “Çok despotsun, biliyorsun değil mi? Sanırım bu zamana kadar tanıştığım en kibirli adamsın.”

“Evet, sanırım fikrini oldukça net bir şekilde açıkladın,” dedi sesinde hafif bir kahkaha tınısıyla. “Ve öyle olduğumu tahmin ederim. Şimdi gel buraya, aşkım.”

Tatlım. Aşkım. Onu bu samimiyetinden ötürü azarlamalıydı. Fakat Aidan onu kollarıyla iyice sardığı için bu pek önemli gö-

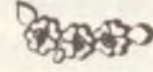
rünmedi. Kendisini hiç bırakmamış olduğunu belli belirsiz fark etti, o yüzden başka nereye gidebilirdi ki?

Ve bu öpücükle birlikte zihnindeki bütün düşünceler kayboldu. Çünkü kendini sersem, heyecanlı ve arzulu hissetmesine neden oluyordu....

Ardından öpücüğün sonu geldi ve Aidan soğuk bir rüzgâr esintisiyle gitmişti.

Fionna merdivenlere oturdu. Titreyerek bunun delilik olduğunu düşündü. Aidan’ın onu ateş gibi yakması, dudaklarının bütün direnişi çözmesi delilikti... Tek istediği, onu geri çağırıp bir defa daha kollarına sokulmaktı.

Gerçekten de bu delilikti.

Altıncı Bölüm

O gece onu rüyamda gördüm. Konuşamayan bir yaratık... Ağzının olması gereken yerde bir boşluktan başka bir şey yoktu. Gözlerini dikip bana baktı, gözleri sarı harelerle çevriliydi, şeytana ait gözleri.

Çığlık atarak uyandım. Rowan yanımda uzanıyordu. Vücudunun bana değdiği yerler sıcak olduğundan kalp atışlarım hızlandı ancak ben çok üşüyordum...

Ona o geceki kadar hiç ihtiyaç duymamıştım. O sırada ona ihtiyaç duyduğum şekilde...

Dartmoor İblisi, F.J. Sparrow

Eğer Fionna, Aidan McBride'a dair anılarının aklından çıkacağına düşündüyse çok yanılmıştı. Doğrusu Fionna bunun böyle olmasını tercih ederdi. Ama madem genç adamı bir defa yaptığı

gibi kendisinden uzak tutamıyordu, o zaman... bundan tamamen faydalanmalıydı.

Dartmoor İblisi'ne gömülmüştü. Sonraki birkaç gece boyunca hızlı ve hevesli bir şekilde yazmıştı. Raven ve Rowan öpüşmüşlerdi... ve tekrar tekrar, içine çekildikleri tehlikeye rağmen. Çünkü çiftin kalbinde, zihninde ve vücudunda şiddetlenen aşırı bir arzu yanmaktaydı...

Günlerin diğer günlerden farkı yoktu. Annesini salı günü öğleden sonra dükkânı kapadıktan sonra ziyaret etti. Sonraki gün ara sıra gelen bir müşteriyi bekledi, dükkân boşaldığında tekrar taslağı üzerinde çalıştı ve akşamki işler üzerinde düşünüp kafa yordu. Rutinini korudu, neredeyse her gece yürüdü, çok dikkatliydi, yürüyüşün rotasını ve saatini biraz değiştiriyordu. Ortalık sakindi. Hiçbir şey canını sıkmıyordu; ne ayak sesleri ne de birisinin yakınlarda olduğuna dair şu sinsi his. Ne kadar da budalaydı! Bunların hepsi kesinlikle hayal gücünün bir ürünüydü.

Çarşamba günü de diğerleri gibi başladı. Dükkânda zaman yavaş ilerliyordu sanki. Öğleden sonra bir müşterisinin siparişi ettiği haritaları içeren bir paketi açtı; haritalarda Napolyon'un çarpıştığı pek çok savaş alanı ve onların tarihçeleri vardı. Fionna birkaç kopya daha sipariş etmişti. Onları, tarihe mâl olmuş diğer komutanların hikâyelerinin bulunduğu rafa yerleştirdi.

Genç kadın, kolunun altında bir kitap yığını sıkıştırmıştı. Pencerelerden uzakta, geçmekte olan biri tarafından görülemeyeceğinin farkında olarak bir elini sırtının alt kısmına yerleştirip o şekilde gerindi. Son satın aldığı malları açmak için eğildiğinden sırtı biraz ağrıyordu.

İşte, diye karar verdi. Çok daha iyi.

Neşeli şekilde mırıldanarak döndü.

Tam karşısında uzun boylu birisi duruyordu... Aralarında neredeyse bir el kadar mesafe bile yoktu.

Fionna sıçradı. Kolundaki kitaplar yere devrildi. Bir çığlık atmamayı nasıl başardığına dair bir fikri yoktu.

Aidan ona gülümsüyordu, bu etkileyici bir gülümseme idi; en taş kalpli kadınların bile buzlarını eritebilecek türden...

Ancak Fionna'nınkini değil.

"Çok üzgünüm," dedi genç adam. "Seni korkuttum mu?"

"Korkuttuğunu çok iyi biliyorsun. Zili bile duymadım!"

"Ah," dedi neşeli bir şekilde, "muhtemelen çalmadığı içindir."

Bunu söyleyince Fionna ona dik dik baktı. "Peki neden çalmadı?"

Belirgin biçimde düşünceli bir hava takındı. "Pekâlâ, muhtemelen çalamadan önce onu çıkardığım içindir. Sana sürpriz yapmak istedim, anlarsın ya."

"Bana sadece sürpriz yapmadın," diye azarladı Fionna sertçe, "ödümü kopardın!"

Aidan eğilip ayaklarının etrafına saçılan kitapları topladı. "Bunları nereye koyayım?"

"Ön taraftaki tezgâha olabilir."

Fionna peşinden gitti. Aidan kitapları tezgâha koyup ilgisini tekrar ona çevirdiğinde, Fionna ona azarlayarak baktı. "Bütün hafta Paris'te olacağını düşünmüştüm."

"Öyleydim. Şimdi döndüm, gördüğün gibi. Ve burada seninle birlikteyim."

"Öyle mi?.."

"Seni görmeye o kadar hevesliydim ki Fionna, Paris'ten erken döndüm."

Fionna burnundan homurdanma sesi çıkardı.

"Bana inanmıyor musun?"

Fionna dudaklarını birbirine bastırdı. Çok tatlı, çok dilbazdı. Aidan'ı görmezden gelmeye çalışmasına rağmen kendi omzunun üzerinden geriye doğru ona baktı.

Aidan ona baktı, tek kaşı hafifçe eğilmişti. Yüzünde şeytansı bir ifade vardı. Ah, evet, kesinlikle öyleydi. Kesinlikle kılık değiştirmiş bir şeytandı. Altında bir şeytanın ruhunu taşıyan, yakışıklı bir yüzün bir kadını baştan çıkarması ilk defa olmayacaktı. Bu yöntemi Şeytanın Geçidi'nde kullanmıştı.

"Ne var!" diye bağırdı Aidan. "Neden bana öyle bakıyorsun? Olmam gereken başka bir yer mi var? Hayır. Çok net hatırlıyorum. Ofisimde olmama gerek yok. Aslında başka bir yerde olmam da beklenmiyor... hiçbir yerde!"

Konuşurken şeytansı gülümsemesini ve kendine güvenen erkeksi havayı korumuştı. Bu gizemli gülümsemeyle pek çok kadını baştan çıkardığına şüphe yoktu. Bu yüzden Fionna bakışlarını dudaklarından çekmesi gerektiğini fark etti. Öpüşmeleri, hâlâ dudaklarını ruhuna kadar kavuruyordu. Ve şimdi, onu bir kez daha görmek... Vücudu neredeyse acı veren bir farkındalıkla ele geçirilmişti.

Aidan McBride'in bir şeytan olmadığını kendisine sert bir şekilde hatırlattı. Ayrıca baştan çıkarılma tehlikesi içinde de değildi!

"Varlığınız burada da istenmiyor, bayım."

"Seni korkuttuğum için kırgınsın." Eldivenini çıkarıp elini tuttu. "Telafi etmeme izin ver, lütfen."

Dışarıdaki soğuğa rağmen teni sıcacıktı, parmakları parmaklarının etrafında güçlü bir şekilde kavrıldı. Genç adamın eline zehirli bir yılanmış gibi baktı... ya da en azından denedi.

"Telafi etmeye gerek yok," dedi kısaca. "Ama bunu tekrar yapmamı rica ederim."

"Anlaştık." Parmaklarını sıktı. "Şimdi benimle gel. Sana göstermek istediğim bir şey var."

"Aidan..."

"Haydi ama. Her zaman muhalif olmak zorunda mısın?"

İç geçirdi; bu ya sinirli olduğunu belli eden ya da boyun eğdiğini gösteren bir tepkiydi, bilmiyordu.

"Kısa bir yürüyüşe ne dersin?" diye tatlı sözlerle onu kandırmaya çalıştı genç adam. "Sanırım annen hayatta olsaydı teklifimi onaylardı. Bunu bana kendin söylemiştin."

"Aidan, beni dinliyor musun? Yapamam. Yapacak..."

"İşlerin var," diye bitirdi genç adam onun yerine. "İşini bu kadar ciddiye alman hayranlık uyandırıcı. Takdir edilecek bir özellik, biliyorsun."

Fionna en sonunda elini çekerek, "Teşekkür ederim," dedi kuru kuru. Küçük bir kitap yığını alıp döndü. "Yine de," tam arkasından geldiğinin farkındaydı, "beni işimden alıkoymayı başaran hep sizsiniz, lordum."

Şimdi tam karşısında durduğunu fark edip olduğu yerde kaldı.

Çıkardığı ses sabırsızlığını belli ediyordu. "Aidan McBride, sen her zaman..."

Genç kadın Aidan'ın geniş omzunun tam arkasındaki bir noktaya bakarak gözlerini kıstı.

Aidan kaşlarını çattı. "Ne? Ne oldu?"

Aidan dönmeden önce, Fionna kararlı bir şekilde onun etrafından dolaştı ve genç adam ile tavana kadar uzanan rafların arasına geçti.

Genç kadın zarif bir şekilde parmağını salladı. "Bu da ne?" diye mırıldandı, kendi kendisine.

Aidan onun bir kitabı bulunduğu yerden almasını izledi. Fionna'nın yüzündeki kafası karışmış ifadenin yerini haşin bir kaş çatışı aldı.

Aidan kitabı genç kadının elinden aldı. "Bu da ne gerçekten?" dedi bir kahkahayla. "Elton Spears, Demonoloji." Bakışlarını kaldırıp kitabın bulunduğu raftaki diğer başlıkları yüksek sesle okudu. "Sör James O'Malley, Kelt Büyüleri ve Ruhlar." Yanındaki başlığa baktı. "İsimsiz bir yazardan Ortaçağlara Ait Büyüler ve İksirler."

Fionna derin bir nefes aldı. "Anlamıyorsun. Bu kitabın yeri burası değil. Sırasının dışında duruyor."

"Yani?"

"Ve... Sırasının dışında!"

Aidan omuzlarını silkti. "Birisi buna bakıp ait olduğu yere koymamamış olmalı. Bu her zaman başına geliyordur."

"Doğru. Hemen yerine koyarım. Düzenli biriyimdir, Aidan, hem de çok düzenli. Aslında bugün dükkânın bu kısmıyla kimse ilgilenmedi."

Aidan'ın dudakları aralandı. Tek kelime söyleyemeden Fionna konuştu. Ses tonu da yüzündeki ifade gibi sıkıntılıydı.

9 Cin ve iblisleri sistematik olarak inceleyen çalışma dalı. Genelde kutsal metinlerin yorumlanmasını içerir ve teolojinin bir dalıdır. Osmanlıca karşılığı şeytaniyattır. (ç. n.)

"Bu tarz konularda çok dikkatliyimdir, Aidan. Dükkân çok büyük olmadığından işleri takip etmek zor değil. Dükkân kapandığında her şey düzenlidir, açıldığında... bütün kitaplar doğru yerindedir. Hiçbir şey yanlış yerde değildir. Hiçbir zaman," diye vurguladı. *Ve özellikle bu kitap*, diye düşündü kendi kendine. Çünkü kendi çalışmalarında zaman zaman kullandığı için diğer bir kopyası üst kattaydı.

Aidan'a göre bu önemsiz bir konuydu ama Fionna son derece kararlı kalmaya devam ediyordu. Hatta üzgün. Ve şüphesiz ki yanıliyordu. Fakat genç kadın bu kadar aşikâr şekilde altüst olmuşken Aidan'ın bunu belirtmeye niyeti yoktu.

Kitabı doğru yerine koydu. "İşte," dedi. "Ve şimdi Fionna Hawkes'ın Kitap Sığınağı kitabevinde hiçbir şey yanlış yerde değil, bu yüzden artık telaş yapmaya gerek yok."

"Rica ederim benimle alay etme," dedi usulca.

"Haydi, hayatım. Sinirlenmeye bir son verip teklifimi kabul et. Yalvarırım, zaman ayırma konusunda bu kadar inatçı olma."

Fionna öfkelenmişti. "Sinirlenmiyorum," diye vurguladı. "Zaman konusunda da inatçı değilim. Dahası, kesinlikle senin hayatın değilim."

"Ah," diye mırıldandı. "Bu bir Fionna Kanunu mu?"

"Eğer bunu bu şekilde düşünmeyi tercih ediyorsan," dedi hoşnut bir şekilde.

"Pekâlâ, o halde ben de seni Aidan Kuralları hakkında bilgilendireyim. Fazla ciddisiniz, Matmazel Hawkes. Dolayısıyla biraz hava almak iyi gelebilir. Kısa bir akşamüstü yürüyüşü seni kendine getirir. Akşam için her ne planın varsa bunun için seni canlandırır."

“Akşam için bir planım yok...”

Konuşmayı birden kesti; Aidan açıkça sırtıyordu, beyaz dişleri bronzlaşmış yüzünde palıyordu. Kalbi birdenbire bir kuşun kanatları gibi çırpınmaya başladı.

Pekâlâ, diye karar verdi, tuzağına çok kolay düşmüştü, değil mi? Bu genç adam ona hissetmemeyi tercih edeceği şeyleri hissettirebiliyor; söylememeye çalıştığı şeyleri söyletiyordu ve ona şimdiki gibi baktığında, orada gördüğü sıcaklık kalbinin boğazında atmasına neden oluyordu.

Kolunu uzattı ve “Gidelim mi?” diye mırıldandı genç adam.

Fionna bir an tereddüt etti. “Pelerinimi alıp,” dedi nefes nefese, “hemen geliyorum.”

Yukarı kata çıktığında duyguları karmakarışıktı. Hızlı adımlarla kalın pelerinini aldı. Hevesli olduğunu fark etti. Aynanın önünde şapkasını bağlarken görüntüsüne baktı. Yanakları kızarmış; gözleri parlaktı. Kitap olayı onu haklı olarak rahatsız etmişti. Aidan'a söylediği gibiydi; bu tarz konularda çok dikkatliydi. Yine de Aidan haklı olabilirdi. Belki yanılıyordu. Tanrı biliyor ya, tanıştıkları andan beri dikkatini tamamen dağıtmıştı!

Belki başka bir konuda da haklıydı. Belki Fionna fazla ciddiydi. Annesinin durumunun hep aklında olduğunu inkâr edemezdi.

Ve ondan hoşlanıyordu. Onunla *vakit geçirmekten* hoşlanıyordu. Zekâsından, sempatik davranışlarından. Hatta onunla şakalaşma şekline bile. Söylediği şeyler... onları söyleyiş şekli... bazı zamanlarda ona bakışı. Bunu bir flörtleşme dışında herhangi bir şeyle karıştırmak mümkün değildi. Ayrıntısız. Korumasız. Hayır, bundan daha fazlası vardı. İçin için yanan bir arzu...

Ah, bunun ne olduğunu bilmiyormuş gibi yapmaya çalışıyordu. Bundan hoşlanmıyormuş gibi yapıyordu.

Ama hoşlanıyordu.

Hayır, Aidan'a cevap vermeseydi kendisine dürüst bir kadın diyemezdi.

Aidan'ın bunu bildiğini düşünüp fazlasıyla korkuyordu.

Seçkin mağazaların olduğu bir alana gelene kadar güneye, St. James'e doğru yürüdüler. Aidan duraksamayıp geniş, yüksek, özenle işlenmiş çift kapısı olan bir dükkâna doğru yürüdü. Fionna'nın geçmesi için bir kapıyı açık tuttu.

“İyi günler,” diye onları selamladı mağaza sahibi canlı bir şekilde. Kısa boylu, iyi giyimli bir adamdı ve Fionna, Aidan'ın eğer isterse yüksek meblağlarda para harcayabilecek bir adam olduğunu anlamak için bu adamın ona sadece bir kez bakmasının yeteceğine dair bir hisse kapıldı. “Ben Francis. Sizi yönlendirmemi istediğiniz özel bir şey var mı?”

“Bay Francis.” Aidan başını iki yana salladı. “Biraz etrafa bakınmak isterim. Hindistan'dan yakın zamanda döndüm ve uzun süredir salonum için doğru saati arıyorum.”

Francis gülümsedi. “Ah, Hindistan sıcaklığının oldukça kavurucu olduğunu duymuştum. İngiltere'ye döndüğünüz için memnun olduğunuzu tahmin ediyorum.”

“Gerçekten öyleyim. Özellikle de zaman böyle sevimli bir hanımefendinin refakatinde su gibi geçmeye devam ederken.” Gözlerinde bir parıltıyla Fionna'ya gülümsedi, ardından Francis'e geri döndü. “Yine de ne yazık ki insanın bir saate ihtiyacı oluyor, öyle değil mi?” Fionna gözünü bile kırpmadan, Aidan genç kadının elini koluna yerleştirip elinin baskısıyla onu orada sıkıca tuttu.

Fionna bir olay çıkarmayacak kadar terbiyeliydi ama Aidan'a attığı bakış âdeta ateş püskürüyordu. Aidan hafifçe döndü ve Fionna'nın vücudunu kendisine daha çok yaklaştırdı. Aralarında hiç mesafe kalmamıştı!

Francis durumun farkında değildi. "Arkanızdaki yer saatini size gösterebilir miyim, efendim? Alışılmışın biraz dışında ama Harris Kontu'nun evlerinden birinde de bunun bir benzeri var."

Aidan ve Fionna saate baktılar. Adamın bahsettiği saat kare şeklinde ve oldukça kısaydı, köşeleri aşırı süslü bir şekilde altın varakla bezenmişti.

"Dikkate değer bir parça," diye yorumda bulundu Francis. "Zamanı şaşmadan doğru gösterir."

"Haklısınız, Bay Francis. Alışılmışın oldukça dışında." Aidan, Fionna'ya bir bakış attı. "Ne düşünüyorsun, Fionna?"

Fionna az kalsın boğulacaktı. Saat abartılı şekilde süslüydü.

Ve çapkın şimdi ona arsız bir kahkahayla bakıyordu. "Fionna?" diye sordu tekrar.

"Söylediğin gibi," gülmesini bastırmak için öksürmek zorunda kaldı, "oldukça sıradışı."

Aidan, Francis'e döndü. "Sanırım zevkime göre biraz süslü."

Adam bir elini salladı. "Pekâlâ, mükemmel bir ürün koleksiyonumuz var. Hoşlandığınız herhangi bir şey görüyor musunuz, efendim?"

"Çok hoşlandığım bir şey var." Aidan'ın bakışları Fionna'nın sevimli yüzündeydi, o ise bu sırada etrafa bakmakla meşguldü. Aidan'ın bakışlarının, aç bir şekilde yüzünde gezinip pelerini yerinde tutan kopçalarına kaydığından habersizdi. Sanki kopçaları açıp altında yatani keşfetmek istiyordu.

Francis başını hafifçe eğdi. "Yardıma ihtiyacınız olursa seslenmeniz yeterli," dedi canlı bir ses tonuyla.

Aidan bir süre sonra genç kadının elini bıraktı. "Belki bir parça etrafı inceleriz?" diye öneride bulundu.

Fionna başıyla onayladı, kendini karakterine uymayacak şekilde ürkek hissediyordu.

Aidan önlerindeki koridordan ilerlerken, Fionna dönüp diğer koridorda gezindi. Aslında oldukça keyif alıyordu. Gül ağacından yapılmış yazı masası ve birkaç küçük aksesuar dışında kendi mobilyalarını seçme şansı olmamıştı. Evindeki mobilyalar hoştu ama annesine aitti. Londra'ya taşındıklarında toprakları ve evleriyle birlikte eşyalarının da çoğunu satmışlardı. Fionna dairesi için ihtiyaç duyduklarını almıştı.

Genç kadın üçüncü koridorun sonunda duraksadı. Elini önündeki saatin pürüzsüz, zarif köşelerinde neredeyse okşarcasına gezdirdi. Yıllardır hatırlamadığı anılar zihnine dolmuştu. Evlerinin girişinde buna benzer bir saat vardı. Saatin önünde hiç durmadan oyun oynar, oyuncak bebeklerini sıralar; bir yandan da çalışma odasında oturan babasını ve hızlı bir şekilde nakış işleyen annesini seyrederdi. Geceleri uykuya dalmadan önce hatırladığı son şey, saatin kısıp, boğuk sesleri olurdu.

"İşte bu! İnce, zarif köşeleri olan. İstedğim bu."

Fionna şaşkınlıkla bakışlarını kaldırdı.

Aidan yakınında duruyordu. Düşüncelere dalmışken yaklaştığını duymamıştı.

Francis tam arkasında ışık saçarak duruyordu. "Klasik bir parça, sizce de öyle değil mi? Klasik ve harika..."

"Evet," dedi Aidan.

Fionna, genç adamın baktığı şeyin saat olmadığını şaşkınlıkla fark etti. Kendisiydi. Ve sesindeki o kısık titreşimi duymakla onu görmekle içinde bir heyecan parladı. Ve... sadece bir an için... dünya durmuş gibiydi.

İkisi de Francis'in sözlerini duymuyor gibiydi. "Harika bir seçim, lordum. Tamamen sağlam bir İngiliz meşesi. Çok pürüzsüz, çok zarif, sade ve harika hatlar."

Fionna'nın kalbi âdeta boğazında atıyordu. Hareket edemiyordu. İsteseydi bile konuşamazdı. "Peki, eşiniz efendim? Onaylıyorlar mı?"

Aidan, genç kadının eline uzandı. Eldivenli parmak uçlarını dudaklarına götürdü. "Eşim buna bayıldı, değil mi tatlım?"

Fionna'nın gözleri şaşkınlıkla genç adama çevrildi. Francis'in onların evli olduğunu sandığı açıktı. "Ben... ben..." tek söyleye bildiği şey buydu.

"Sanırım," dedi Aidan sesinde bir kahkahayla, "hanımefendi keyiften konuşamaz hale geldi."

Dakikalar sonra Aidan, Francis'e ücreti verip işlemi tamamlarken Fionna şömine rafına koyabileceğini düşündüğü güzel bir saate hayranlıkla bakıyordu.

Aidan işi bittiğinde yanına geldi. "Bir tane daha mı?" diye fısıldadı kulağına. "Belki yatak odam için..."

Fionna gülmemeye çalışarak dudağını ısırды. O tam bir çapkındı! Ve bunu gizlemiyordu. Aidan'ın bu hali her seferinde Fionna'yı güldürüyordu. Caddeye çıktıkları anda genç kadın daha fazla kendisini tutamadı. "Senin karın olduğumu düşünmesine izin vermen çok sefilce! Ya köşedeki korkunç altın saatten hoşlandığımı söyleseydim?"

"O zaman bütün Londra'daki en korkunç, en çirkin saati almak zorunda kalırdım."

Arnavut kaldırımli caddeyi geçerlerken, Fionna düz olmayan zemini örten bir buz parçası üzerinde kaydı. Aidan dirseğinden hafifçe tutup ona doğrulttu. Aidan'ın yumuşak eldivenlerinin, kendi pelerinin ve giysisinin katlarının üstünden bile sanki elini çıplak tenine koymuştu. Onu hissetmek hiç aklına gelmeyecek şekilde tahrik ediciydi. Ah, bu hiç mantıklı değildi, ama... bu düşünceler Raven ve Rowan'la ilgili hayal gücünü harekete geçirirken, onunla ilgili bu düşüncelerinin yaratıcılığının önünü kesebileceğinden çok korkuyordu. O çok yakışıklı ve dikkat dağıtıcıydı.

Sanki kendisine hatırlatırmış gibi içinde bir ateş parladı.

"Çok mu sıcakladın, Fionna?"

"Hayır," dedi hızlıca. "Neden sordun?"

"Yanakların çok kızarmış."

Bu şaşırtıcı değildi. Yüzünden sıcaklık yayılıyordu. Buz gibi soğuğa rağmen bütün vücudundan.

"Sanırım soğuk yüzünden." Daha da çok kızardığını biliyordu ve sokağın köşesindeki elektrik direğine odaklanmaya çalıştı. Adımlarının hızlandığının farkında değildi.

Aidan adımlarına uyum sağlamak zorluk yaşamadı. Ama köşeye vardıklarında önüne geçti. Fionna aniden durmak zorunda kaldı, yoksa dosdoğru genç adamın göğsüne çarpacaktı.

"Pekâlâ o halde, belki de biraz çaya ihtiyacın vardır." Yanların-daki bir kapıyı işaret etti. "Benim ihtiyacım olduğunu biliyorum."

"Çay mı?" Çok yakında duruyordu, fazla yakında. Fionna zorlukla yutkundü. "Çay kulağa tam da ihtiyacım olan şeymiş gibi geliyor," dedi hızlıca.

Dakikalar sonra köşedeki sobanın yakınındaki bir masaya oturmuşlardı. Aidan sandalyesini hafifçe kaydırırken dizi onunkilerden çarptı. Fionna'nın aklına Aidan'ın bu masa için fazla iri olduğu geldi.

Ve iç huzuru için hâlâ fazla yakındı.

Fionna ona aldırış etmeyip pencereye doğru baktı. Güneş ışığı buzun içinde parlıyor, renk değiştirerek dönüyordu. Genç kadın düşüncelerini kasten bu çok yakışıklı adamdan çekip Dartmoor İblisi'ne kaydırdı. Daha sonra yazmayı planladığı sahneye. Dartmoor'un iblisi Raven'ı küçük, terk edilmiş bir eve kadar takip etmişti. Bu sırada Rowan da onu takip etmiş, Raven'ı bulmak için içeri girmişti. Detaylar Fionna'nın aklına gelmiyordu ama bunları daha sonra doldurabilirdi.

Ve şimdi aklına yeni bir fikir takılmıştı. Çift yaratıktan kurtulmayı başarabilirdi ama bunu yapmak için minik bir dolaba dalmaları gerekecekti. Bunu Raven'ın içindeki hislerin farkında olarak zihninde canlandırdı. Fionna, Raven'ın mecburen Rowan'ın uylukları arasında, ona doğru yaslanıp kalmasını hayal ederken, Raven'ın içinde artan duyguların ateşini hissedebiliyordu. Rowan'ın kolu onu korumak istemişçesine beline sarılıyordu. Onu daha da yakına çekmek istemiş gibi...

Aidan iç geçirdi.

"Sinirli misin, Fionna?"

"Hayır. Tabii ki değilim."

"Mağazadan ayrıldığımızdan beri neredeyse tek kelime etmedin. Seni sıkıyor muyum?"

Fionna gözlerini kırptırdı. "Ne? Elbette ki sıkıyorsun. Neden böyle bir şeyi soruyorsun ki?"

Bakışlarını ona dikti. "Pekâlâ, çok hoş bir öğlen geçirdiğimizi düşünüyordum. Ama içeriye girmeden önce neredeyse paçanı kurtarmaya çalışıyormuşsun gibi bir hisse kapıldım."

Kaçmaya çalışmak daha doğru bir ifadeydi.

"Bu çok saçma! Beni sıkıyorsun ve çok hoş vakit geçiriyorum."

Aidan çayına bir kaşık şeker koyup yavaşça karıştırdı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"O halde neden bir dakika önce gözlerinde o mesafeli bakış vardı? Yüzündeki ifade oldukça dalgındı. Sanki çok ama çok uzak-taymışsın gibi." Kaşığı tabağının üzerine koydu. Bir yudum çay içip fincanını tekrar indirdi. Bütün bu süre boyunca bakışlarını genç kadının gözlerinden ayırmadı. "Bu pek de gurur okşayıcı değil, biliyorsun." O canlı mavi gözlerin içinde bir parıltı belirdi.

Fionna'nın kalbi küt küt attı. "Pekâlâ, bir şey düşünüyordum."

"Neyi?"

"Bir roman fikrini," dedi cılızca.

"Ah. Bu roman fikrini benimle paylaşabilir misin?"

Tanrım, bir bilseydi. "Şimdi değil." Bir gülümseme takınıp konuyu değiştirdi.

Ters bir şey fark ettiyse bile hiçbir şey söylemedi. Kısa bir süre sonra eve doğru yürümeye başladıklarında aralarında dostane bir sessizlik oldu. Öğlen güneşi caddeyi aydınlattı.

Hyde Park'ın karşısında, bir çingene kadın perdeli bir bölmede oturuyordu. Yüzünde çizgiler vardı. Onları gördüğünde dönüp kurnazca gülümsedi.

Yaşlı kadın, parmaklarında yüzüklerle parlayan kemikli, damarlı elini uzatıp onlara seslendi. Kollarında bilezikler sallanıyordu. Abartılı kırmızı ve sarı giysiler giymişti ve saçları aynı parlaklıktaki bir eşarpla kaplıydı.

“Hanımefendi! Beyefendi!” diye seslendi, sesi sertti ve ağır bir aksanı vardı. “Avcunuzu uzatın! Zavallı bir kadının geleceğini söylemesine izin verin.”

Yaşlı kadın daha konuşmadan önce, Fionna’nın adımlarını yavaşlamıştı. Fionna göz ucuyla ona bir bakış attı. Sonraki kitabı, İskoçya’nın Belası’nda bir çingene karakterden bahsetmek istiyordu.

Aidan da kadını fark etmişti. Fionna, Aidan’a neşe dolu gözlerle baktı. Aidan hafifçe başını salladı, ardından kadına bir bozuk para attı.

Çingene parayı yakaladı, dişlerinin arasına aldı, ardından üst ön dişinin olması gereken yerde diş etlerinin gözüktüğü, geniş bir boşluğu açığa çıkararak genç adama sırtıttı.

“Oturun, hanımefendi. Oturun.” Parlak kırmızı eteklerini etkileyici bir şekilde döndürüp bileziklerinden ses çıkararak elleri ve kollarıyla işaret edip önündeki masayı gösterdi.

Aidan, Fionna için sandalyeyi tuttu. Fionna gülümsemesini bastıramayarak kadına baktı.

“Eliniz, hanımefendi. Elinizi göreyim.”

Fionna parmaklarını açtı. Kadın uzun bir süre avucunu inceledi, sert parmak uçlarıyla çizgileri takip etti. Fionna’nın yüzünü de bir süre inceledi.

“Şehirde uzun zamandır yaşamıyorsun, değil mi tatlım?”

“Burada uzunca bir süredir yaşadığımı söyleyebilirim,” dedi Fionna hafifçe.

Çingene başını geriye düşürüp kaba bir kahkaha attı; sanki Fionna’nın yalan söylediğini biliyormuş gibi.

Kadın bileğindeki çizgilerin üzerinde bir parmağını gezdirdi. “Bu dünyada yalnızsınız, değil mi?”

Fionna tek kaşını kaldırdı, ne kabul ediyor ne de inkâr ediyordu. Bu kadınların nasıl çalıştıklarını biliyordu. Müşterilerinden parça parça laf alıp birtakım görüşlerde bulunuyor ama yine de her türlü insana uyabilecek şekilde sözlerini yuvarlıyorlardı. Kendi lehlerine kullanmak için insanların tepkileri izliyor, ifadeleri okuyorlardı.

“Ah, evet,” dedi Çingene neredeyse sinsî bir şekilde. “Sizin gibi bir güzelin bu dünyada bu kadar yalnız olması çok üzücü.”

“Ah, haydi,” diye araya girdi Aidan. “Gördüğün gibi pek yalnız değil.”

Çingene ona aldırış etmedi. Fionna’ya bakmak için başını kaldırdığı sırada Çingene’nin gözleri parladı. Ardından avucunu incelemeye koyuldu tekrar. Sanki dünyanın bütün gizemlerini orada görebiliyormuş gibi numara yaparak avucunu inceledi.

Fionna tüm bunların bir oyun olduğunu biliyordu.

“Çok mutlu bir çocukluk geçirdiğinizi görüyorum, hanımefendi.”

Doğruydı. Ama Fionna kadının kıyafetlerini, davranışlarını ve muhtemelen Aidan’inkileri de çoktan değerlendirdiğinin farkındaydı. Belli ki yoksulluk içinde büyümemişti, dolayısıyla bu kolay bir çıkarımdı, evet, çocukluğu mutlu geçen, şanslı birisiydi.

“Çoğu kişinin çocukluklarının öyle olduğunu tahmin ediyorum,” diye mırıldandı. “Ve pek çoğununki de değildir.”

“Sizinki öyleydi,” dedi Çingene. Bunu öyle bir vurguyla söylemişti ki Fionna bir parça afalladı. Siyah gözler kısıldı. “O za-

mandan beri çok şey değişti, hanımefendi, çünkü çok büyük bir sır saklıyorsunuz.”

Yüce Tanrım! Fionna gülümsemesini korumaya çalıştı.

Kadın gözlerini kapayıp sallandı. Gözleri açıldı, bu gözler siyah ve anlaşılmazlardı. Fionna'ya bir defa daha dikkatle baktı. “Her zaman yalnız olmayacağınıza inanıyorum. Büyük mutluluğum yakalamak için hâlâ şansınız var, hanımefendi. Ama yolculuğunuz kolay olmayacak. Sizi pek çok sıkıntı bekliyor. Çok fazla kalp ağrısı görüyorum. Mutluluğun sizi sonsuza kadar terk etmemesi için dikkatli olmalısınız.”

Yaşlı kadın başını iki yana salladı. Eğildi, böylece Fionna nefesini teninde hissetti.

“Kendinizi koruyun,” dedi Çingene aniden. Sertçe. “Yakınınızdaki biri lanetli. Ebediyen. Kalbinizi... ve hayatınızı koruyun, çünkü şeytan sizi bekliyor.” Gözlerini kısıp bakışlarını Aidan'a çevirdi, ardından onu bırakmış gibi görünüyordu. Kara gözleri tekrar Fionna'ya döndü; Çingene onu dikkatle inceledi. “Tehlike seziyorum,” diye uyardı. “Karanlık seziyorum. Evet, karanlık sizi takip ediyor... tehlike sizi bekliyor!”

Fionna istemsizce hafifçe irkildi. Buna engel olamadı. Zihni dosdoğru birisinin kendisini takip ettiğini hissettiği gecelere gitti.

Fionna kendisine kızmasına rağmen gülümsemesi donmuştu. Bu da neydi böyle? Bundan çok daha açık ve net şeyler yazmıştı. Kitaplarındaki karakterler... gelecekte uzanan gizemleri görüyormuş gibi yapan bir kadından çok daha korkutucu şeylere maruz kalıyorlardı.

“Ben...”

Devam etme şansı verilmedi.

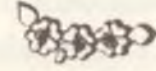
Boğum boğum, kemikli parmaklar genç kadıninkileri kavradı. Sesi kulak tırmalayan bir fısıltı gibiydi. Fionna elini çekmeye çalıştı. Yaşlı kadının tırnakları avucuna battı.

“Sözlerime kulak vermelisiniz, hanımefendi! Kulak verin, yoksa tehlike sizi yakıp kül eder!”

Fionna kalkmaya çalıştı. Çingene yine de onu bırakmayı reddetti.

Aidan yaklaştı. “Yeter!” dedi yaşlı kadına sertçe. Bir elini Fionna'nın dirseğine koyarak onu kaldırdı. Birlikte yürüyüp uzaklaşmaya başladılar.

Çingene kadının sesi peşlerinden geldi. “Beni dinleyin, hanımefendi!” diye seslendi cırtlak bir şekilde. “Sakının! Karanlıktan sakının! Gecedен sakının!”

Yedinci Bölüm

Yine rüya gördüm. Bana doğru yürüdü, adımları hiç ses çıkarmadığı için tüyler ürpertici bir örtü gibiydi. Bu iblis... ağır bir şekilde örtünmüştü, baştan sona kadar. Şu katların içinden hiçbir şekilde vücut ya yüz belli olmuyordu, yine de bir erkek bedenini andırıyordu...

Dartmoor İblisi, F.J. Sparrow

Fionna'nın kalbi neredeyse acı verecek şekilde küt küt atıyordu. Zihni âdeta çılgın atıyordu. Çingene nasıl bilebilirdi ki? Nasıl? Birilerinin ara sıra kendisine dadandığı hissini bir şekilde açığa mı çıkarmıştı? Aidan dikkatli bir adam olmasına rağmen fark etmemişti; peki o halde, Çingene nasıl bilmişti? Farkında olmadan neredeyse koşacak hale gelene kadar adımlarını hızlandırdı. Soğuk, buz gibi hava ciğerlerini yakıyor gibiydi.

Karanlıktan sakın. Gecedan sakın.

Aidan köşede onu yakalayıp kendisine döndürdü. "Fionna! Korkma. Bunda endişelenecek bir şey yok. Sadece yaşlı bir kadın; hepsi şaka. Söylediği hiçbir şey gerçekleşmeyecek. Söylediği hiçbir şey gerçek değil."

"Tabii ki değil. Korkmuyorum ki." Cesur sözler, nefes nefese kalarak söylenen sözler. Fionna, Aidan'dan çok kendisine güven vermeye çalışıyordu. Bu tarz saçmalıklara inanmazdı. Hiç mantıklı değildi, yine de kadının bir şeyler gördüğüne dair ürkütücü bir hisse kapılmıştı.

"Sanırım artık eve gitmek istiyorum." Sesinin dilediği kadar sakın çıkmadığını duymaktan hiç hoşlanmadı.

"Elbette."

Titredi. Dairesine vardıklarında kendisine bunun sebebinin soğuk olduğunu söyledi. Aidan genç kadına pelerinini çıkarırken yardımcı oldu. Fionna onu durdurmadı. Aidan'ın orada bulunmasından gizli bir memnuniyet duyuyordu, gerçi bir erkeğin onu korumasına ihtiyacı yoktu. *Daha çok Raven ve Rowan gibi*, diye karar verdi belli belirsiz... Raven bir kurtarıcıya her zaman ihtiyaç duymazdı ama Rowan gerektiğinde genellikle yanında olurdu.

Ve şimdi Aidan buradaydı. Onunla birlikte. Başka kimsesi yokken buradaydı.

Genç adam Fionna'nın ellerini kavradı, ardından sinirlendi. "Buz gibi olmuşsun!"

"Eldivenlerimi unuttum."

Aidan ateşe kömür attı, ardından onu sobanın en yakınındaki kabark minderli sandalyeye götürdü. Tek dizinin üzerine çökerek genç kadının ellerini ovaladı. Fionna genç adamın yüzünü incelediğinin farkındaydı.

Gülümsemeye çalıştı. "Üzgünüm. Budala rolünü oldukça iyi şekilde oynadım, değil mi? Ne kadar aptalım."

"O kadar da değil," dedi Aidan tatsız bir şekilde. "Ama herkesin ödünü koparıırken fal bakarak para kazanmayı nasıl bekleyebiliyor ki?"

Fionna hiçbir şey söylemedi. Çingene pek çok konuda haklıydı. Mutlu bir çocukluk geçirmişti. Londra'ya yeni gelmişti. Yalnızdı. Elbette annesi hayattaydı ama dürüst olmak gerekirse, annesi iyi olana kadar tek başınaydı.

Genç kadının zihninde detaycı küçük bir ses, *Annem tekrar iyi olursa*, diye fısıldadı nefret ettiği bir tonda. *Hayır*, diye düşündü. Hayır. Annesinin bir gün daha iyi olacağına inanması gerekiyordu.

İstemsizce ürperdi. Ona kararlı bir öğüt veren Aidan'ın da bunu fark ettiğini biliyordu. "Yaşlı cadının üzerinde durma, Fionna. Karanlık mı? Tehlike mi? Ve geceden sakınmak mı?" Küçümser bir ses çıkardı. "Tanrım, hayatımda böyle saçmalık duyma..."

Birdenbire sustu. Gözlerini kıstı.

Kalın, siyah kaşlarının altındaki bakışları sabitti. Safir gibi maviydi. Ama en çok da aralarına görünmez bir kalkan oluşturmasını istemesine neden olacak kadar rahatsız ediciydi. Sanki içindeki her şeyi, sakladığı her şeyi görüyordu.

"Fionna," dedi tekrar tamamen sakın bir ses tonuyla. "Bilmem gereken bir şey mi var?"

"Elbette ki yok!"

Uzun bir sessizlik oldu. Uzun bir süre bakışma... Ardından sordu: "Dün gece tek başma yürüdün mü?"

"Hayır," dedi hızlıca. Doğruydı. Yürümemişti. Dün gece değil.

Genç adam dudaklarını sabırsız bir şekilde birbirine bastırdı. "Bana yalan söylemenin bir faydası olmaz, Fionna."

Fionna çenesini kaldırdı. "Beni bir yalancı olmakla mı suçluyorsun? Buna nasıl cüret edersiniz, lordum!"

Bu kulağa ne kadar da çocukça gelmişti. Kendisini Aidan'ın haksız müdahalesine gücendiği için savunduğuna inanmak istedi.

Aidan sessiz kalmaya devam etti, o kadar uzun süre sessiz kaldı ki Fionna rahatsızca kıpırdanma dürtüsüne karşı mücadele etti. Ardından Aidan yumuşakça, "Beni korkutmaya başlıyorsun," dedi.

"Ne... neden?" Fionna gerçekten afallamıştı.

"Şu gece dışarıda kalmaların. Bunun seni rahatlatması konusu, gününü bitirme şeklin... bundan hoşlanmıyorum."

Fionna çenesini kaldırdı. "Dilediğimi yaparım. Dilediğim yere dilediğim zaman giderim. Gece yürümek benim alışkanlığım."

"Öyleydi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bunu devam ettirmenin akıllıca olduğunu düşünmüyorum demek istiyorum."

"Sana sorduğumu hatırlamıyorum!" Kim olduğunu sanıyordu ki? Tepesi atmak üzereydi. "Ve yalnız yürümeyi tercih ederim," diye vurguladı. "Bunun amacı tam olarak bu zaten."

Aidan hiç etkilenmemiş görünüyordu.

Fionna derin bir nefes aldı. "Yirmi altı yaşımdayım, lordum. Yıllardır kendi sorumluluğumu taşımaktayım."

Aidan onu inceledi. "Savunmaya geçtin. Üstüne vazife olmayan bir konuya müdahale ettiğimi mi düşünüyorsun?"

"Evet."

"O halde kendini özgür bir kadın olarak görüyorsun."

Dudakları ince, düz bir çizgi halini aldı. "Bunu istediğin şekilde tanımla. Size gelince, bayım, kendinizi krallığın koruyucusu olarak görüyor olabilirsiniz. Ama benim korunmak için size ya da bir başkasına ihtiyacım yok."

Bakışlarını ondan hiç ayrılmadan başını yana eğdi. "Neden," dedi yumuşakça, "bana anlatmadığın şeyler olduğuna dair bir hisse kapılıyorum?"

"Beni sorgulama hakkın yok, Aidan," dedi açık açık. "Birbirimizi kısa bir süredir tanıdığımızı sana hatırlatırım. Neden bütün düşüncelerimi bilmen gerekiyor ki?"

"Nedenini ben de merak ediyorum," diye mırıldandı. "Yine de, canın bu kadar sıkılmışken seni bu gece yalnız bırakma fikrinden hiç hoşlanmıyorum. Yanında kalabileceğin birileri var mı? Bir akraba ya da belki?.."

"Gerek yok." Son derece kararlıydı. "Evet, Çingene biraz moralimi bozmuş olabilir ama yine de iyiyim. O şekilde tepki vermem saçmaydı, o yüzden endişelenmeye gerek yok. Şimdi sana kapıyı gösterebilir miyim?"

İtiraz etmek istiyordu; Fionna bunu şu olağanüstü derecedeki mavi gözlerdeki parlıttan anlayabiliyordu. Ama bunun yerine Aidan yavaşça ayağa kalktı, parkasını alıp üstüne geçirdi. "Pekâlâ o halde. İstersen kapıya kadar bana eşlik et."

Görgü kuralları tam olarak bunu yapmasını söylüyordu. Genç kadın kibarca veda etmek istedi. Ama Fionna daha tek kelime edemeden Aidan aniden döndü.

Salon küçüktü. Kendisini Aidan, duvarlar ve diğer taraftaki merdivenlerin tam ortasında bulunca şaşırdı.

Onun tuzağına düşmüş gibiydi; sanki kapana kısılmıştı.

Aidan hınzırca sevinemedi... Öyle yapsaydı, Fiona kesinlikle yanağına bir tokat atardı! Bunun yerine yavaşça gülümsedi, sanki çok zamanı varmış gibi. Aidan, genç kadının çenesini, başparmağı ve işaret parmağının arasında aldı.

"Seni benimle birlikte eve götürmek zorundayım," dedi sakın bir şekilde.

"Bu, Bayan Chalmers'a dedikodu malzemesi çıkarır." Kah-
retsin! Konuşurken sesi hafifçe titremişti. Aidan bunu duymuş
muydu? Fiona nefesini tutup bekledi.

"O halde burada kalmak zorundayım."

"Bu," dedi nefes nefese, "Bayan Chalmers'a daha büyük
malzeme çıkarır!"

"En azından bu gece dışarı çıkmayacağından emin olurum."

Fiona'nın tepesi attı. Dudaklarını birbirine bastırdı. Aidan
gözlerini sabır dilercesine göğe çevirdi.

"Pekâlâ, o zaman. Sanırım bu kapının dışına bir adam di-
keceğim."

"Onu kovarım!"

Bakışlarını genç kadına dikti, niyeti açıklı. "O halde başkasını
gönderirim. Ne kadar gerekirse."

Şaka yapmıyordu.

"Pekâlâ, o halde. Ben... ben bu gece evden çıkmayacağım."

Genç adam gülümsedi. "Mükemmel bir seçim, tatlım."

"Lütfen bana böyle seslenmekten vazgeç!"

"Neden, hayatım?"

Tanrını, bu adam insanı delirtirdi. "Neden olduğunu çok iyi
biliyorsun!"

"Ah," dedi genç adam mırıldanarak. "Sevgilim, o halde."

"Sadece bir hovarda bu sevgi sözlerini bu kadar sık kullanır...
hem de kendine bu kadar güvenerek!"

"Seni temin ederim, kibirli biri değilim."

Fiona sinirle nefesini bıraktı. "Beni tanıdığını düşünüyorsun,
Aidan ama tanımıyorsun."

"Bilmem gereken her şeyi biliyorum," dedi genç adam. Eğer
Aidan bunu düşünmeden söylemiş olsaydı, Fiona buna gülebilirdi.
Buna razı olabilirdi. Bu durumda yüzünde gördüğü ifadeye... bakış-
larında yanan güçlü ışık olmasaydı... bu ifadeye şakacı diyebilirdi.

Genç kadın çenesini kaldırdı. "Bu senin için sadece bir oyun,
değil mi?"

"Bir oyun mu? Pek değil. Ne istediğimi biliyorum, Fiona."

Aidan, genç kadına iyice yaklaştı, paltosu onun göğüslerine
değiordu. Fiona dokunuşunun tesadüfi olmadığını fark etti.
Yakınlığı tesadüfi değildi. "Ne istediğimi sana söyleyeyim mi,
Fiona?"

Fiona merdivenlerden yukarı kaçmak istedi.

Ne yazık ki, bunu imkânsız hale getiriyordu. Ve -ah, yüce
Tanrım- vücudu heyecanla ürperdi. Beklentiyle ürperdi. Niçin
böyle olduğundan emin değildi...

Dudaklarını yaladı. Ne yapmalı... ne yapmalı?

Aidan'ın bakışları dudaklarına kaydı. Hareketsizce duruyordu.
"Seni istiyorum, Fiona Hawkes," dedi kendinden emin bir şekilde.
"Ve Tanrı biliyor, sana sahip olacağım."

Fionna afallamıştı. Aidan'ın gözleri parlıyordu. Etrafında fazlasıyla cezbedici bir hava vardı. Bu bir flörtleşme değildi. Tanıştıktan sonraki gün dükkânına giren sempatik, şık yabancı gitmişti. Bu düpedüz bir... bir fetih ilanıydı!

"Bu kadar kolay mı?" dedi Fionna hafifçe.

"Bu kadar kolay."

Mantıklı düşünmek neredeyse imkânsızdı. "Yabancıyız, Aidan. Gerçekten öyleyiz."

"Asla yabancı olmadık, Fionna. En başından beri. Bilmem gereken her şeyi biliyorum. Ve eğer yaklaşmama izin verirsen çok daha fazlasını bilebilirim."

"Zaten yakınsın!"

"Ne demek istediğimin çok iyi farkındasın."

Bakışlarıyla azarlıyordu. *Lanet olsun ona*, diye düşündü Fionna buz gibi bir öfkeyle. Hissetmesi için bir neden yokken kendisini suçlu hissettirdiği için lanet olsun ona!

Bunu söylemedi. Aldığı nefes düzensizdi. "Benimle oyna, Aidan."

"Seninle oynamıyorum, vakit de kaybetmeyeceğim. Oyun oynamadığımı söyledim, Fionna. Kural, evet. Oyun, hayır. Belki kendimi açıkça ifade etmemin zamanı geldi."

Bakışları dikkatle dudaklarına odaklanıp onu hapsetti. Konuşmadan. Dokunmadan. Birdenbire ne sinirli olduğunu ne de üşüdüğünü hissediyordu. Bunun yerine genç adam onun içini eritiyordu.

Ağzı kurudu. Aidan onda bu etkiyi yaratıyordu. Sadece bir erkek. Sadece bir bakış. Fionna sanki Aidan ona orada ulaşamaz-

mış gibi sırtını ahşap kaplı duvara dayadı. Arasındaki mesafeyi korumaya çalıştı, hem fiziksel hem de duygusal olarak. Şimdi sırtı gerçekten duvara dayanıyordu.

Fionna belli belirsiz bir ses çıkardı. "Lütfen bunu yapma." Sesi çok kısıktı. "Beni..."

"Ne? Tekrar öpmeyeyim mi?"

Genç adam başını indirdi, dudakları o kadar yakındı ki nefesleri birbirine karışıyordu; Aidan'ınki ve Fionna'nınki... tek nefesti. Sanki tek vücutlarmış gibi...

Fionna'nın nefesi tıkanı, ardından küçük bir ses çıkardı; neredeyse bir sızlanmaydı.

"Şişş, her şey yolunda. Dokunmayacağım, sadece öpeceğim."

"Öpüşmek mi? Nedir bu şimdi? Aidan Kuralları mı yine?"

Şimdi sıcak ve tatlı tatlı kandıran dudakları genç kadınınkilere değişiyordu. Aidan onu uzun bir süre yavaşça öptü ve Fionna'nın içini yağ gibi eritti. Fionna, genç adamın dudaklarının yumuşaklığı, ısısı ve baskısından zevk alıyordu. Genç kadının dudakları alev gibiydi, genç adamınkiler ise daha önce fark ettiğinden daha yumuşaktı. Onun kendisini dizginlediğini ve kontrolünü kaybetmemek için verdiği mücadeleyi fark etti; iradesine imreniyordu! Ancak öpüşmelerine son verdiği sırada hafifçe gülümsediğini hissetti.

"Hilekâr olduğumu söylemeni istemem," diye fısıldadı Aidan. "Hatırla... sadece öpecektim. Dokunmayacaktım. Benim dudaklarım senin dudaklarına değiyor. Seninkiler de benimkilere. Ve sonrakinde, sonrakinde, tatlım... sadece dokunacağım."

Onu tekrar öptü. Ve gerçekten de sadece dudakları birbirine dokunuyordu. Fionna'nın vücudu çok hassaslaştı. Her yeri. Evet, her yeri... Sanki her yerine dokunuyormuş gibiydi. Kızarabilirdi...

ama çok iyi hissediyordu. Fazla iyi hissediyordu. Aklındaki son düşünce yasaklanacak kadar ayıptı.

"Mükemmel, Fiona. Evet, işte orası. Dilinin ucunu dudağının kenarına bastırıldığını hissedebiliyorum. Kendin dener misin? İşte, sana göstereyim."

Aidan'ın sahip olduğu baskınlık, Fiona'da yoktu. Bu konuda bir şey yapamıyordu. Elleri istemsizce hareket etti. Genç adamın boynuna dolamak üzere yükseldi.

Aidan onu gırtlığının derinliklerinden gelen bir sesle durdurdu. "Hayır, aşkım," diye hatırlattı ona. "Henüz değil. Daha sonra, söz veriyorum. Sonrakinde..."

"Hayır, Aidan." Sert konuşmaya çalıştı. Kararlı olmaya. "Bir daha olmayacak."

"Sus, Fiona. Sus."

Ağzını açtı ama Aidan çoktan oradaydı. Genç adamın ne yaptığını biliyordu. Bunu istemesini sağlıyordu. Onu istemesini sağlıyordu.

Ve istiyordu da... Tanrı ona yardım etsin, istiyordu.

Aidan ara vermeden onu öptü, ağzını oraya buraya çevirdi, dilini onunkine sardı, uzun ve derin bir şekilde. Ardından geri çekildi, dudakları neredeyse onunkilerle flört ediyordu.

Fiona tanıştıkları andan beri genç adamın oldukça mantıksız hissetmesine neden olduğunu düşündü. Sadece bu da değil, mantıksızca da hareket ediyordu.

Fiona Hawkes geceyarısını bir erkeğin kollarında asla geçirmezdi, hem de neredeyse hiç tanımadığı bir erkeğin kollarında. Fiona Hawkes o adamın kendisini öpmesine asla izin vermezdi. Bir kez bile. Ya da iki kez. Ya da üç kez. Ve asla bu şekilde öpmesine.

Genç kadın hâlâ başını tutup dudaklarını onunkilerle birleştirme arzusuyla savaştığını şaşkınlıkla fark etti. Bütün vücudunu onunkine yapıştırmamayı, sadece avuçlarını arkasındaki duvara bastırarak başarabiliyordu. Aslında neredeyse duvarı tırmalıyordu. Parmaklarını Aidan'ın ensesindeki siyah saçlarına daldırmasını sadece bu önlüyordu.

Fiona onunla birlikteyken sersemlemiş hissediyordu. Arzunun her yanını sardığını. Onunla ilgili her şeyle dolduğunu hissediyordu. Sıcaklığı, kokusu. Göğsünün genişliği. Sanki her yerini ele geçirmişti. Duyularını, hislerini, kalbini.

Genç adam Fiona'nın dudaklarını en sonunda bıraktığında genç kadın arzuyla yarı delirmiş bir haldeydi.

Fiona gözlerini açtı. "Aidan," dedi nefes almayı başarabildiğinde. "Ciddiyim. Sana son kez izin veriyorum, beni..."

Yakınması çenesinden aşağı inen parmağını hissedince aniden kesildi. Hiç konuşmamış da olabilirdi.

"İyi uykular, Fiona. Kapıyı kilitlemeyi unutma."

Aidan dışarı çıkarken Fiona sessizce durdu. Kapı kapandığı anda kilidi çevirdi. Sersem bir halde merdivenlerden çıktı.

Üst kattaki oturma odasında, perdeyi aralayıp Aidan'ın cadede yürümesini seyretti. İçinde şiddetlenen ateşi serinletmesi umuduyla, artan ve acı veren ihtiyaca bir son vermesi için dua ederek alnını buz gibi cama dayadı.

Çünkü Fiona bunun ne olduğunu biliyordu. Artık inkâr edemezdi.

Bu arzuydu. Deli dolu. Budalaca.

Çünkü Fiona tam olarak buydu. Bir budala. Asla olamayacak şeyi dileyen bir budala.

Gözleri bulanık görmeye başlayana kadar geceye, karanlığın içine baktı. Çingene'nin görüntüsü zihninde canlandı. Aklından çıkarmaya çalışırken ürperdi.

Karanlıktan sakın. Geceden sakın.

Çalışmalıydı. Bir yandan da yürümeye, dağılmış düşüncelerini toparlamaya ihtiyacı vardı ama yapamazdı. En azından bu gece değil. Hissettiği kızgınlık içinde bir dalga gibi kabardı. Bu hapsolme hissinden nefret ediyordu. Neredeyse boğuluyordu.

En çok da... sanki gece artık kendisine ait değilmiş gibi hissetmekten nefret ediyordu.

Karanlıktan sakın. Geceden de.

Çünkü bu uyarı yakasını bırakmıyordu. Raven ve Rowan'ın beklmeleri gerektiğini fark etti. Omuzları düştü. Pencereden uzaklaştı.

Daha önce hiç yapmadığı, hayatında bir kez bile yapmadığı bir şey yaptı.

Başucu lambası hafifçe yanarken gece boyunca uyudu.

Aidan tekrar evindeydi ve çalışma odasına doğru yürüdü. Şömineye en yakın koltuğa çökerek gömleğinin düğmelerini açtı ve alevlerin oyununu izlemeye koyuldu.

Tanrım, hâlâ içten içe yanıyordu, damarları arzuya kabarıyordu.

Onu nasıl da altüst ettiğine dair bu genç kadının herhangi bir fikri var mıydı acaba? Ya kendisi! Ne kadar da budalaydı!

Sadece bir öpücüğün kendisini tatmin edeceğini nasıl olur da düşünememişti? Sadece bir öpücük!

Daha fazlasını istiyordu, çok daha fazlasını. Fionna Hawkes'i altında, etrafında, üstünde istiyordu, ince ve çıplak uzuvlarının kendisinininkine dolanmasını arzuluyordu. Kendini onun içinde derin ve sert bir şekilde hissetme arzusuyla cam acıyordu.

Daha aزیyla tatmin olmayacaktı.

Seni istiyorum, Fionna Hawkes. Ve Tanrı biliyor, sana sahip olacağım.

Ve bunu şimdi Fionna da biliyordu.

Pekâlâ, diye düşündü kendi kendisiyle alay edercesine gülmseyerek, *incelik buraya kadarmış.*

Genç kadını parmak uçlarına kadar sarstığını hissediyordu.

Fionna'nın fethedilemeyeceğini düşünmüştü.

Ama Aidan tam olarak bu şekilde hissediyordu.

Onu nasıl baştan çıkardığına dair bir fikri var mıydı ki? Onu nasıl altüst ettiğine dair? Fionna'nın tadı nasıl da kurumuş toprağa düşen taze yağmur damlasını andırıyordu... Tanrım, dudaklarındaki tadını hâlâ alabiliyordu! Onu öpmek nasıl da tatlı, leziz bir işkenceydi öyle. Ağzının bütün küçük ipeksi çukurunun, dilinin ıslak, minik oyuklarının tadına bakmak ve dudakları dışında hiçbir yerine dokunmamak...

Yine de bundan pişmanlık duymuyordu, bir an için bile.

Ödül çok büyük olmuştu. Genç kadının kendi kollarında kısılip kaldığını, dudaklarıyla tatlı ve aç bir şekilde kendisinininkinden aşağı kalmayacak şekilde ona tutunmasını, ateşli ve masum tutkunun dalgalanarak artmasını hissetmek...

Tıpkı ölüp yeniden doğmak gibiydi.

Disiplin kelimesinin anlamını bildiği ve bütün sınırlarını anladığı konusunda kendisini ikna etmişti. Onun nefes nefese bekleyerek ve isteyerek kalmasını istemişti. Ama Fionna ona uzanıp ince kollarını boynuna dolamak için yukarı doğru esnediğinde tehlikeli bir an için onu durduramayacağını düşünmüştü.

Sınırlarını sonuna kadar zorlamıştı. İçindeki arzu patlaması neredeyse kontrolünü yitirmesine neden olacaktı.

Genç adamı durduran tek şey, Fionna'nın dudaklarındaki arzusunun doğruluğunu tatmaktı... kendisinininkiyle aynı şiddette olan bir arzusunun...

Maalesef genç kadın tekrar bu şekilde hoş karşılanmayacağına dair onu çoktan uarmıştı! İradesi Aidan'ınki kadar güçlüydü. Onu tekrar reddetmeyi seçebilmesi ihtimalinden hoşlanmıyordu... Daha da kötüsü muhtemelen reddedecekti. Ama Aidan'ın aklındaki tek şey bu değildi. Fionna'nın Çingene'ye gösterdiği tepki canını sıkıyordu. Saklamaya çalışmasına rağmen korkmuştu. Neden? Bu doğal bir tepki miydi?

Hayır. Hayır. Fionna sıradan bir kadın değildi. Kesinlikle korktuğu zaman ağlayıp sızlanacak türden, ürkek bir fare değildi.

Böyle bir uyarının herkesi rahatsız edebileceğine dair kendisini teselli etmeye çalıştı.

Hiç kuşku yoktu... Ah, Fionna aksi şekilde rol yapmaya çalışmıştı ama Aidan, Fionna'nın tamamen sarsıldığından çok emindi.

Gece tek başına yürütmesinden de hoşlanmıyordu. Bu gecelik ona engel olmuştu ama Fionna haklıydı. O kimdi ki genç kadının hayatına müdahale ediyordu. Nereye isterse gitmek en doğal hakkıydı.

Genç adam içinde hafif bir acı hissetse de Fionna'nın özgür olmasının iyi olduğunu kabul etti. Kimsenin yol göstericiliğine ya da koruyuculuğuna ihtiyacı yoktu. Artık yoktu...

Ne de olsa onu da hayal kırıklığına uğratacaktı...

O akşam Alec çalışma odasına girdiğinde zihni hâlâ Fionna'yla doluydu. Alec masanın üzerine bir sırt çantası bıraktı.

Aidan kaşlarını meraklı bir şekilde kaldırdı.

"Aylık gazetelerim," dedi Alec. "F.J. Sparrow'un yazdığı Dartmoor İblisi'nden bahsedenler."

Aidan gözlerini devirdi. "Lanet olası kitaplarının hepsini okuyana kadar beni takip edeceksin, değil mi?"

Alec hafifçe güldü. "Her fırsatta."

Puro ve viski alıp oturdular. Havadan sudan bahsettiler, ardından Alec birden kaşlarını çattı. "Dalgınsın," dedi açık açık.

Aidan çizmeli bacağını uzattı. "Zihnimde önemli meseleler var sadece."

"Besbelli." Alec gülümsemeyerek bardağına uzandı. "Hangi önemli meseleler?"

"Bilmeniz gerekmeyen şeyler, ekselansları."

Kara kaşlar çatıldı. Alec Aidan'ın yüz hatlarını inceledi. "Gurun canı cehenneme, Aidan! Sırlarını biliyorum ve hiç umursamıyorum. Kardeşimsin. Yapılması gerekeni yaptın. Eğer konuşma ihtiyacı hissedersen hiç tereddüt etmemen gerektiğine dair seni temin etmek istiyorum sadece..."

"Alec, sana söyledim. Konu o değil."

"Ne o zaman?" dedi ve öne eğildi Alec, Aidan'ı inceleyerek. Bardağı havada kalmıştı. Birden bardağını yavaşça indirdi.

“Lanet olsun, anlat bana! Bu kasvetli ruh halinin sebebi de nedir?”

Aidan ona sert bir bakış attı. “Ruh halim kasvetli değil. Sadece düşünüyorum.”

“Ne düşünüyorsun?”

“Tanrım, ne kadar da gevezesin,” diye mırıldandı Aidan.

“İntikam.” dedi Alec.

“Pekâlâ, o zaman. İlla bilmen gerekiyorsa aklımda bir kadın var.” Aidan purosunun parıldayan ucunu küllüğünün içinde çevirdi. “Bana bir çift şefkatli kolun tüm sıkıntıları hafifleteceğini tavsiye ettiğini hatırlıyorsundur.”

“Ve şimdi bu kadın aklından çıkmıyor mu? O halde senden iğrendi?”

Aidan gözlerini gökyüzüne doğru çevirdi. “Ne yani, ben bir canavar mıyım? Sana benzediğimi söyleyen pek çok kişi var, biliyorsun. Tavsiyeni dinlemeyi seçtiğim halde neden bana böyle bakıyorsun? Bir kadınla ilgilenmem o kadar mı imkânsız sence?”

Alec kahkaha attı. “İlgilenmek mi? Sadece ilgileniyor olsaydın bu kadar endişelenmezdin. Sense bana hırlıyorsun!” Alec yavaşça bacak bacak üstüne attı ve kardeşini inceledi. Genç adamın ince parmakları, gevşek bir şekilde kristal bardağı tutuyordu, dizinin üzerine hafifçe koyduğu diğer elinde de purosuna vardı.

Aidan dudaklarını birbirine bastırarak, “Hırlamıyorum!” dedi.

“Pekâlâ, o zaman. Bu konuyu tartışmayacağım.” Alec dudaklarında hafif bir gülümsemeyle kardeşine bakmaya devam etti. Birdenbire gülmeye başladı. “Ama bunun bir kadınla ilgili olduğunda hemfikirsek, kadının aklını başından aldığını tahmin ediyorum.”

Aidan hiçbir şey söylemedi, sadece bardağın dudaklarına götürdü. “Tamamen dayanaksız bir görüş,” dedi soğukça.

Alec kıkırdadı. “O zaman boş yere endişelenmişim. Bir yosma, öyle değil mi?”

Aidan sinirini gizlemedi. “Kesinlikle bir yosma değil. O bir hanımefendi, tepeden tırnağa.”

Alec sırttı. “Ah ve sorun da orada, sanırım. Hanımefendi sana tepeden baktı, öyle değil mi? Ateşine karşılık veremedi.”

Aidan kardeşine dik dik baktı. “Alec, sana fikirlerini kendine saklaman gereken zamanlar olduğunu daha önce hiç söylemiş miydin?”

“Hayır,” dedi Alec kararlı bir şekilde. “Ve bana bunu yapmam gerektiğini söylemeden önce şunu hatırlatayım, bir kadın isteksiz olduğunda bunun çareleri var. Son derece çekici, istekli bir kadın tanıyorum... Kendisi bir erkeği zor durumlardan kurtarma konusunda oldukça başarılı...”

“Tanrım, kadınlar söz konusu olduğunda tam bir uzmansın, değil mi?”

“Uzman, erbap, evet, hepsiyim.”

Alec purosundan havaya bir duman üfledi. “Bu gece alçakgönüllüüz, değil mi?”

“Şikâyet etmeyi kes, Aidan. Şimdi, dediğim gibi...”

“İhtiyacım olan ya da istediğim kişi bir metres ya da sosyete fahişesi değil,” dedi Aidan. “Sıkıntıları kesinlikle hafifletebilecek bir kadın zaten tanıyorum. Şimdi burnunuzu sokmaktan vazgeçin, ekselansları.”

“Ekselansları! Ah Tanrım, Aidan, bu ciddi bir durum!” diye şakalaştı Alec. “Kimseyi kandıramazsın, en azından beni. Hırsızlığının nedenini çok iyi anlıyorum. Seni temin ederim, geri çevrilen ilk erkek sen değil...”

“Alec, geri çevrildiğimi söylediğimi duydun mu?”

“Ah, affedersin,” dedi Alec kayıtsızca. “O halde hanımefendinin birazcık... zor olduğunu tahmin edebilir miyim?”

“Zor olduğunu söyledim mi? Böyle bir şey söylediğimi sanmıyorum,” diye yanıt verdi Aidan kaba bir şekilde. Üzerinde düşündü. “Gerçi durumu en iyi bu açıklar.”

Alec sırttı. “O zaman kendini şöyle avutabilirsin; bir kadın öylece kucığına düştüğünde bunun hiç eğlencesi kalmıyor.”

Bu pek olası değil, diye düşündü Aidan.

Alec anlatmaya devam etti. “Hayatın bir anını bile boşa harcayan birisi olmadın hiçbir zaman, değil mi Aidan? Eve geleli... ne kadar oldu? Sadece üç ay mı? Ve şimdiden büyülendin. Açıkçası bu beni çok şaşırtıyor. En azından ilgini çeken bu kadının kim olduğunu bana söyler misin?”

Aidan bardağını yana koydu. “Alec, çok dedikoducusun. Sana bunu daha önce söyleyen oldu mu?”

“Senin dışında kimse.” Alec sırttı.

Aidan ters ters baktı. “Bunu sadece bana işkence etmek için yapıyorsun.”

“Korkarım bunu inkâr edemeyeceğim,” dedi Alec hafifçe.

“Neredeyse otuz üç yaşında olduğunu ve –bildiğim kadarıyla– bir gelin seçmeye bile hiç yanaşmadığını sana hatırlatmam gerekiyor mu?”

“Ne olmuş yani? Müstakbel gelinim ortaya çıktığında hazır olacağıma inanıyorum. Şimdiye kadar karşıma çıkmadı.”

“Pekâlâ, bunu bu kadar komik bulmana sevindim. Bir gün bu hanımefendinin seni fazlasıyla neşeli bir kovalamacaya sürükleyeceğini umuyorum ve o zaman gülen kişi ben olacağım.”

“Ah, ama benim için bunu dilemen zalimlik!” dedi Alec. “Niyetimi yanlış anladın, Aidan. Belki yardımcı olabilirim.”

“Sen mi?” Aidan homurdanma ile gülme arası bir ses çıkardı. “Nasıl?”

“Pekâlâ, önümüzdeki hafta sonu bir akşam yemeği vereceğimi hatırlarsın.”

“Bir akşam yemeği mi?” diye kaşlarını çattı Aidan, yüzü ifadesizdi.

Alec iç geçirdi. “Sana birkaç hafta önce davetiye gönderdim, Aidan. Ama besbelli ki zihnini meşgul eden başka şeyler var... ağabeyin, ailenin geri kalanı ve birkaç arkadaşınla buluşmak dışında bir şeyler.”

Aidan dik dik baktı. “Aptal olduğumu ima etmene gerek yok.”

“Hiç de değil, adamım. Sadece bu kadının ismini merak ediyorum.”

Aidan gözlerini kısıp ona baktı. “İsmi Fionna Hawkes. Cad-denin karşısında, köşedeki kitabevinin sahibi. Neden?”

Alec’in gülümsemesi yüzüne yayıldı. “Yakında görürsün, Aidan.”

Aidan ve Alec biraz daha viski ve puro içtiler. Aidan, Alec’i kapıya geçirdiği sırada aksi ruh hali gitmişti.

Biraz ıslık çalarak oturma odasına ve en sevdiği koltuğuna geri döndü. Bakışları Fionna’nın dükkânından satın aldığı kitap-

ların üzerine kaydı; Şeytanın Geçidi ve Geceyarısında Uluyanlar. Henüz tek bir sayfa bile okumamıştı.

Eğilip Şeytanın Geçidi'ni aldı. Bir eliyle deri kaplı kitabın ağırlığını ölçerek sayfaları havalandırdı, ardından iç geçirip koltuğuna oturdu ve uzun bacaklarını uzatıp ayak ayak üzerine attı.

Alec'in haklı olabileceğine karar verdi. Belki de F.J. Sparrow'la tanışma vakti gelmişti.

Sekizinci Bölüm

Hiçbir şey yok. Hiçbir şey. Sanki ortadan kayboldu. Umarım öyle olmuştur. Fakat yaratığın her zaman kolaylıkla... ve biraz da hilekârlıkla kaçmayı başardığını tahmin eden Rowan'dı.

Son kurbanının vücudu sayesinde.

Dartmoor İblisi, F.J. Sparrow

Fionna ertesi sabah saate baktı ve dükkânı açmak için aceleyle merdivenlerden indi. Neredeyse on dakika geç kalmıştı, bu çok ender olurdu. Tabelayı genellikle saat tam onda AÇIK konumuna çevirirdi.

Beş dakika sonra kapının çalındığını duydu. Tezgâhın arkasından bakışlarını kaldırdı. Bu da neydi? Müşterileri kapıyı pek çalmazlardı.

Hafif adımlarla hızla ilerledi. Kapıları parlak mavi ve kırmızıyla çerçevelenmiş parlak siyah bir arabayı göz ucuyla süzdü. Neler oluyordu?..

Kapı açılırken gıcırdadı. Eşikte mavi-kırmızı üniformalı bir uşak duruyordu.

“Bayan Hawkes?”

Fionna başıyla onayladı.

Adam genç kadının önünde reverans yaptı ve sonra ona küçük, gümüş bir tepsi uzattı. Ortasında fildişi renginde, küçük bir zarf duruyordu.

Fionna şaşkınlıktan dili tutularak önce mektuba, sonra arabaya baktı, ardından tekrar tepsiye baktı.

Adam tekrar selam verdi. “Sizin için, Bayan Hawkes,” dedi belirgin bir İskoç aksamlı.

Fionna zarfı yavaşça aldı.

Uşak gülümseyip şapkasına hafifçe vurdu. “İyi günler, hanımefendi.”

“Size de iyi günler, bayım.”

Fionna hâlâ zarfa bakarak kapıyı yavaşça kapadı. Zihninde çok tuhaf bir fikir dolaştı. *Hayır*, diye düşündü belli belirsiz. Bu gerçek olamazdı... Mührü kırıp okudu:

Ekselansları Gleneden Dükü tarafından verilen, 29 Ocak 1852 tarihinde, saat sekizde düzenlenecek akşam yemeği partisine iştirakınızı rica ederiz.

Nihayet başını kaldırdığında hâlâ sersem gibiydi. Birisi tam dükkânın karşısında yürüyordu. Özensizce atılan akıcı adımları,

şık biçimde yerleştirilmiş şapkeyi, yürüme bastonunun ritmik salınımını tanıyordu.

Ne yaptığının farkına varmadan, dükkânın kapısını açıp ona seslendi. “Aidan! Aidan!”

Aidan durup etrafa bakındı. Fionna, Bayan Chalmers’ın merdivenlerden aşağı indiğini çok geç görmüştü. Kalın telli, gri saçları süslü bir yün başlığın altına sıkıştırılmış, tombul vücudu büyük bir pelerinin altında gizlenmişti. Ayağının dibinde duran iki küçük teriyer cinsi köpek, kulak tırmalayıcı bir sesle havlıyor ve tasmalarını çılgınca çekiştiriyorlardı... ve Bayan Chalmers’ı da beraberlerinde sürüklüyorlardı.

Ama Fionna’nın, kadının minik kiraz şeklindeki dudaklarının şaşkın, küçük bir “o” şekli aldığını görmesinden önce değil.

Fionna iç geçirdi. Harika... Şimdi bütün komşular onun Lord Aidan McBride’la samimi olduğunu kesinlikle öğrenecekti. Genç kadın, Bayan Chalmers’ın küçük yaratıklarının en az sahibelerinin merakı kadar gürültücü olduklarını zihninden geçirdi.

Kadın, Fionna ve Aidan’a el salladı. Aidan da ona selam verdi. Ardından Aidan, Bayan Chalmers’la muhabbet etmek için durdu... kadın heyecanlıydı. Ama neyse, Bayan Chalmers’ın başka yöne dönmesi uzun sürmedi. Köpekleri önden gidiyordu.

Aidan, köşeyi dönene kadar arkasından baktı, ardından dükkâna gitmek için caddeden karşıya geçti.

Fionna içeri kaçmıştı. Şimdi genç adamın içeri girmesine izin vermek dışında bir seçeneği kalmamıştı.

“Pekâlâ,” diye şakalaştı Aidan içeriye girdiği sırada, “mucizeler hakikaten de gerçekleşiyormuş. Beni aradığın için onurlandım.”

Fionna davetiyeyi deli gibi sallıyordu. "Bu... bu," dedi hızlı ve anlaşılmasız şekilde, "bunu sen yaptın, değil mi?"

"Affedersin, Fionna ama ne demek istediğine dair en ufak bir fikrim yok." Şapkasını çıkarıp şemsiye ve eldivenleriyle birlikte vestiyere koydu, ardından Fionna'nın elinden kartı alıp okudu. Kaşları havaya kalktı.

"Demek Alec seni akşam yemeği partisine davet etmiş."

Fionna hâlâ hızlı hızlı konuşuyordu. "Tek söyleyeceğin bu mu? Ağabeyin benim varlığımı nereden biliyor ki?"

"Sanırım bunun dün akşam ziyarete gelmesiyle bir alakası var. Onun beni ziyarete geldiğini Bayan Chalmers'm görmemesi talihsizlik," diye ekledi neşeli bir şekilde.

Fionna sadece öfkeyle gözlerini ona dikti.

Aidan'm sesi yüz ifadesi gibi yumuşaktı. "Katılacaksın, değil mi?"

"Katılmayacağım!"

"Ne oldu, tatlım? Giyecek bir şeyin mi yok?" Monoklünü çıkarıp onu baştan sona inceledi. Fionna kıpkırmızı kesildi. "Bir elbise seçmene yardım etmekten keyif alırım ya da istersen, kuzenim Caro veya kız kardeşim Annie'nin sana yardım etmekten mutluluk duyacaklarından eminim."

"Köyden gelmiş bir budala değilim, Aidan McBride. Nasıl giyinileceğini ve nasıl davranılacağını çok iyi biliyorum."

Yüzündeki gülümseme kayboldu. "Bilmeyeceğini ima etmedim," dedi sessizce.

"Aidan! Gidemem işte!"

"Neden gidemeyeceğine dair tek bir neden söyle, Fionna."

"Ben... ben..." diyebilirdi sadece. O, F.J. Sparrow olarak yaşamını kazanan, daha önce hiç dili tutulmayan, etkili ve güzel söz söyleme yeteneğiyle kendisiyle gurur duyan kadındı! O halde, neden şimdi konuşamıyordu?

Gözlerindeki ışık geri döndü. Genç adamın gözleri o kadar maviydi ki Fionna'nın içini eritiyorlardı. "Bir dükü hiçe sayamazsın, tatlım. Bu yapılmaz."

Sesi bu kadar neşeli çıkmak zorunda mıydı ve bu kadar hisli? Hem nasıl oluyordu da her zaman genç kadına vücudunu baştan aşağı pelte gibi hissettirmeyi başarıyordu?

"Haydi," dedi Aidan yumuşakça.

Ses tonu genç kadının kalbini altüst etti. Gözleri buluştu. Fionna bakışlarını ondan ayırmayı başaramayarak yutkundü. Genç kadının içi titriyordu. Bu çılgınlıktı. Şimdiden gereğinden fazla yaklaşmasına izin vermişti.

"Pekâlâ, o halde. Katılman için sana *meydan okuyorum*. Katılman için sana kafa tutuyorum."

"Bu hiç adil değil!" İtirazı daha hiddetli olamazdı. Lanet olsun ona! Meydan okunmasına karşılık vermeden edemeyeceğini biliyordu.

"Seni ikna etmek için ne gerekirse yapacağım," dedi omzunu silkerek. Duraksadı ve sonra devam etti: "Ah, buldum! Belki de seni kaçırmalıyım, Fionna. Ah, ama korkarım bu amaca ters düşer, değil mi? Eğer seni kaçırsam ikimiz de Alec'in eğlencesine katılamayız. Seni kaçırsam birkaç gün ve gece ortalıklarda görünmeyiz." Yüzündeki ifade değişti ve için için yanıyormuş gibi görünmeye başladı. "Gerçi kabul ediyorum, bu ihtimali oldukça çekici buluyorum. Seni Gleneden'e götürürüm, çok uzaklarda

olacağımız, herkesten uzak olacağımız bir yere. Hımm... Alec ve annem burada, Londra'dalar. Tamamen baş başa kalırız, sen ve ben. Hatta belki de kimsenin bizi bulamayacağı bir yere gidebiliriz."

Fionna nefesini tuttu. Aidan'la tamamen yalnız kalmanın sadece düşüncesiyle bile kafasında canlanan görüntü karnına sıcaklık yayılmasına, göğüs uçlarının kabarıp elbisesine sertçe bastırmasına neden oldu. Bir yıldırım gibi ortaya çıkan karıncalanma hissini yok etmek için kollarını göğsüne kenetleme dürtüsünü bastırdı.

"İkimizin yapabileceği pek çok şey düşünebiliyorum... tek başımıza, kimse izlemezken. Yakınlarda kimse yokken. Kimse bilmezken."

"Aidan." İsmi titrek bir sesle söyledi.

"O halde, tatlım. Ne düşünüyorsun? Gleneden'e mi gidiyoruz? Yoksa Alec'in akşam yemeği partisine mi?" Duraksayıp devam etti. "Lanet olsun," dedi iç geçirerek, "ama sanırım Alec'in akşam yemeği olmak zorunda. Aksi takdirde oldukça büyük bir skandala sebep oluruz. Ne diyorsun?"

Aidan'ın sesi bir sis bulutunun arkasından geliyor gibiydi. Fionna hâlâ bir erkekle baş başa kalmanın nasıl olacağını hayal ediyordu. Bir erkekle bu şekilde birlikte olmanın nasıl olabileceğini hiç düşünmemişti. Ama şimdi düşünüyordu. Aidan'la sevişmek, çıplak ve sıcak vücuduna temas ederek yanında uzanmak... her şeyine değerek... Ah, Tanrım, ama bu iş kontrolden tamamen çıkıyordu!

"Bu çok basit bir soru, Fionna. Partiye benimle katılır mısın?"

"Aidan..." dedi çaresizce.

Genç adamın gözleri karardı. "Lütfen, Fionna," dedi, genç kadının içini titreten ve bütün vücudunu alev alev yakan bir ses tonuyla. "Katılmazsan beni çok üzersin."

Fionna'nın elini tuttu. "Korkulacak derecede resmî bir şey değil. Ailem ve birkaç arkadaş."

Genç adam konuşurken başparmağını Fionna'nın bileğinin üzerinde yukarı aşağı, sonra ileri geri sürekli hareket ettiriyordu. Genç kadına kur yapıyordu. Sesiyle onu sakinleştiriyordu. Dokuşuyla onu baştan çıkarıyordu. Şefkatle aklını çeliyordu.

"Gelirsem," diye fısıldadığını duydu Aidan, "bir beyefendi gibi davranacağına söz vermelisin."

"Bu sadece bir akşam yemeği," dedi hafif bir kahkahayla. "Arkadaşlarımın ve ailemin önünde sana zorla sahip olmam pek mümkün değil."

Fionna dudağını ısırdı. "İşte! Gördün mü? Bana zorla sahip olmak ya da Gleneden'e kaçmak gibi şeyler söylememelisin. Böyle şeyleri düşünmemelisin bile. Bunları kesinlikle söylememelisin!"

"Bunda bir sakınca görmüyorum. Burada sadece ikimiz varız. Ve sorarım sana; beyefendi gibi davranmadığım bir an oldu mu?"

Fionna gözlerini kırıp elini çekti. "Dün geceye ne dersin? Ne yaptığını biliyorsun. Yoksa hemen unuttun mu?" Genç kadın sadece bunu düşününce bile yanaklarının kızardığını hissediyordu.

Fionna bilmeliydi! Aldatıcı görünümünün altında bir çapkının kalbi gizleniyordu. Genç adamın yüzündeki gülümseme tek kelimeyle şeytaniydi. "Hiçbir şeyi unutmuyorum, Fionna'cığım. Aslında tam tersi, ne yaptığımı ne yaptığımızı tam olarak biliyorum. Öpüştük, başka da bir şey yapmadık. Aslında kendimi dizginlediğimi bilmen gerektiğine inanıyorum, çünkü tek istediğim..."

Fionna ellerini kaldırdı. "Dur! Kes! Demek istediğim tam olarak bu! Aidan, eğer ağabeyinin akşam yemeği partisine kahl-mayı kabul edersem... davranışlarının kusursuz olacağına dair söz vermelisin."

"Kabul ediyorum. Ama karşılığında bir söz isterim."

İfadesi içindeki ikaz çanlarının çalmasına neden oldu. Birden koruma kalkanını kaldırdı.

"Alec'i etkilemeye çalışmayacağına söz vermelisin." Genç kadın elini kalbinin üzerine koydu. "Eğer bunu yaparsan ölümcül bir yara almama neden olursun."

Boş yere endişelendiği anlaşıyordu. İç geçirerek kaşlarını çatmaya çalıştı. Olanaksızdı! Baştan çıkarıcı cazibesi, kalbini küt küt attıran ve duygularını allak bullak eden şu şeytani gülümse-mesi karşı konulmazdı.

"Bu bir söz mü, tatlım?"

"E... evet."

Tek kaşını kaldırdı. "Bu kulağa pek ikna edici gelmedi."

"Evet, o halde. Evet!"

Gözleri parladı. Elini tutup bir defa daha dudaklarına götürdü.

"Ve sana asla unutamayacağın bir gece sözü veriyorum. Adieu¹⁰, aşkım."

Fionna saat tam üçte kapıya asılı tabelayı KAPALI konumuna getirdi. Akıl hastanesine giden parke taşı yolu birkaç dakikada

10 (Fr.) Elveda. (ç. n.)

yürüdü. Annesi her zaman olduğu gibi... kanepenin ortasında oturuyordu.

"Merhaba, anne!" Fionna annesini büyük bir sevinçle selamladı. Annesi tek kelime etmeyince, Fionna kalbinde bir sızı hissetti. Fionna yanına oturduğu sırada gözleriyle sadece onu izledi.

Annesinin elini sıkıca tuttu. Tanrım, her ziyaretinde annesinin daha da cılızlaştığını fark ediyordu! Teni parşömen kâğıdı gibiydi; o kadar inceydi ki Fionna parmaklarının en ufak baskısıyla annesinin ellerindeki kemiklerin kesinlikle kırılabileceğinden korkuyordu.

Kalbi çaresizlik hissiyle doldu, dünyanın bütün yükünü taşıyormuş gibi ağırdı. Yapabilecekleri hiçbir şey yok muydu? Dr. Colson'la konuşması gerekiyordu. Ama bunun ne faydası vardı ki? İçinden köpürüyordu. Doktorun ne söyleyeceğini çok iyi biliyordu... herhangi bir iyileşme işareti görmeden önce, bu işlerin zaman aldığını, bazen aylar sürdüğünü söyleyecekti.

Zamandan korkmaya başlıyordu.

Fionna umutlanabilmek için sadece bir işaret arıyordu. Belki o zaman cesaret bulabilirdi.

Şimdiyse kendisini tamamen aciz hissediyordu. Ve umutsuz...

Fionna için bu yutulacak acı bir ilaçtı.

"Anne," diye ikna etmeye çalıştı şefkatle. "Hemşire neredeyse hiç yemek yemediğini söylüyor. Benim için deneyebilir misin, bir tanem?"

Annesi ona ifadesiz bir şekilde bakıyordu.

Fionna çantasından küçük bir kutu çıkardı. "Bak, anne. Sevdğin şu zencefilli bisküvilerden birkaç tane getirdim. Bunları çok severdin, hatırlıyor musun? Zencefilli kurabiyeyi kimsenin benden daha iyi pişiremediğini söyledin."

Annesi hâlâ ona dik dik bakıyordu.

Fionna tekrar denedi. "Lütfen, anne. Sadece bir defa dene," Titrek bir kahkaha attı. "O zaman becerimi yitirip yitirmedigini söyleyebilirsin."

Annesi gözlerini Fionna'dan kaçırdı. Elini çekip ondan kurtardı.

Fionna vazgeçmeyi reddediyordu. "Gelecek hafta bir partiye gidiyorum anne. Gleneden Dükü'nün Londra'daki evine. Hayal edebiliyor musun, bir dükün evine gidiyorum?" Güldü. "Onunla henüz tanışmadım, o zamana kadar da tanışmayacağım ama kardeşi... Aidan'dan sanırım hoşlanırdın."

Annesinin sessizliğine rağmen Fionna devam etti. "Sör Archibald'ın partisine gittiğimiz yılı hatırlıyor musun? Sen ayaklarının kopacağını söyleyene kadar babamla birlikte dans etmiştiniz." Fionna efkârlı bir şekilde gülümsedi. "Dans etmeyi, şarkı söylemeyi ve müziği çok severdin."

Annesi donuk gözlerle ona baktı. "Essie?" diye fısıldadı, sesi o kadar kısık ki Fionna duymakta zorlandı.

Essie annesinin kız kardeşiydi. Öleli neredeyse on yıl olmuştu. Fionna yüksek sesle ağlamak istiyordu. Bunun yerine annesinin elini yanağına bastırdı. "Hayır, anne, Essie değilim. Ben Fionna. Kızın, anne. Kızın Fionna."

"Çok genç görünüyorsun, Essie. Bense çok yaşlıyım." Sesi gitgide kısıldı.

Fionna tekrar denedi. "Beni dinle, anne. Ben Essie değilim. Essie burada değil..."

Annesinin yüzü buruştu. "Essie!" diye çığlık attı. "Essie değil misin? O nerede? Essie'yi istiyorum! William nerede? Bugün çaya gelmedi. Sadece cuma günleri. Yoksa unutuyor mu?" diye sinir-

lendi. "Onu o kadar çok özledim ki! Onu yüksek sesle azarladım ama fayda etmiyor. Yine de gelmiyor..." Ağlamaya başladı. "Bana kızgın mı? Herkes bana kızgın mı?"

"Anne, lütfen ağlama! Kimse sana kızgın değil. Bana bak, anne. Ben buradayım. Her zaman da burada olacağım!" Ama annesi başını en sonunda kaldırdığında Fionna onun bilincinin gittiğini anlamıştı. Gözyaşları kurumuştu ama çok uzak bir yere çekilmişti. Burası hiçbir şeyin ya da kimsenin ona ulaşamayacağı bir yerdi.

Kızının bile.

Ve sonra ağlayan Fionna oldu. O kadar kaybolmuş ve yalnız hissediyordu ki... Annesinin odasından ayrılırken kimsenin onu görmemesi için gözyaşlarını sildi.

Birkaç bina sonra, bir otelin önünde duran iyi giyimli erkekler ile kadınlardan oluşan bir gurubun yanından geçti. Kendi aralarında konuşuyorlardı. Fionna daha yanlarından geçmeden önce, fazla gürültücü olmasalar bile konuştuklarında keskin bir memnuniyetsizlik olduğunu anlamıştı. Omuzlarının üzerinden bakıp duruyorlardı.

Konuşmaları parça parça duyuluyordu. Fionna bunları istemedi.

"Hemen resepsiyonistle konuşmalıyız, Bartholomew," dedi balıketli bir kadın gıdaklarcasına. "Bu binada bir gece daha kalmayı reddediyorum. Buna maruz kalmak için buraya gelmedim! Baksana, delirmiş! Dengesi bozuk!"

Fionna bakışlarını sertçe kaldırdı. Karşı köşede bir adam duruyordu. Kıyafeti pejmürdeydi. Ne mont giymiş ne de şapka takmıştı. "Lanetlendik! Hepimiz, lanetlendik!" diye bağıırıyordu. Yanında bir beyefendi yürüyordu, ondan kaçınmak için caddeye

indi. "Onları, kılıçları ve mızraklarıyla Romalıları göremiyormusunuz? Saklanmalısınız, hepimiz. Herkes saklanmak zorunda!"

Beyefendiye doğru atılıp dirseğini tuttu. Beyefendi onu sertçe itti. "Benden uzak dur, seni deli!"

"Tepelere!" diye bağırdı adam. "Tepelere! Geliyorlar! Bizim için geliyorlar! Kaçın. Şimdi kaçın!" Toprağı sarsacak türden bir çığlık havayı doldurdu. "Ben düştüm... düştüm!" Dizlerinin üzerine düşüp ellerini başına götürdü. "Merhamet, Sezar. Merhamet!" Kontrolsüz bir şekilde ağlamaya başladı.

Fionna, karga burunlu bir kadın çenesini havaya kaldırdığı sırada dörtlünün yanından geçti. "Kafadan kontak!"

"Bu korkunç neden yaratık burada, caddelerde dolaşıyor ki?" diye burnunu çekti birincisi. "Neden türünün geri kalanıyla birlikte Bedlam'da, ait olduğu yerde kilitlenmiş değil ki?"

Fionna daha hızlı yürüdü, boğazı tıkanmıştı. Uzaklaşmak istiyordu. Ama içinden çığlıklar atıyordu. Nasıl bu kadar gaddar olabilirlerdi? Onu Bedlam'a nasıl gönderebilirlerdi? Oradaki şartların farkındalar mıydı? Dr. Colson o sefil yer hakkında onu kibarca bilgilendirmişti. Oraya gönderilen zavallı insanlara hayvan gibi muamele ediliyordu. Bakımları kapatılmaktan ibaretti... yere ya da duvara kelepçeleniyor ve zincirleniyorlardı.

Genç kadın bunları düşününce titredi. İçinde bir suçluluk duygusu kabardı. Midesi kasıldı; kendini hasta hissediyordu, ruhunun derinliklerine kadar. Fionna zavallı adamın zor durumu karşısında aciz, üzgün ve sinirli hissetti. Ama annesinin durumunu düşündüğünde çok şanslı hissetti. Annesinin Dr. Colson'ın enstitüsüne kapatılmak zorunda olmasından nefret ediyordu ama

eğer maddi durumları idare edemeyecek olursa annesinin sonu da pekâlâ Bedlam gibi bir yer olabilirdi.

Bu düşünce canını çok sıkıyordu ve bunun hiçbir çaresi yoktu...

Fionna o gece yürüdü, sanki son yürüyüşünün üzerinden çok uzun zaman geçmişti. Bunu Aidan'a meydan okumak için yapmadı. Kendisini... kafese kapatılmış hissediyordu. Gerçekten de neredeyse Çingene'nin öngördüğü gibiydi... Kendisini lanetlenmiş gibi hissediyordu ve bu onu özgür bırakacak tek şeydi. Hava sis yüzünden yoğun ve ağırdı. Ama karanlık çok sıcak tutan bir örtü gibi onu kucaklıyor, rahatlatıyor, sakinleştiriyor, günün kızıltılarından arındırıyordu.

Fionna arkasını döndü. Kulak kabartarak başını çevirdi.

Yanılmıştı. Burada kimse yoktu. Onun dışında kimse yoktu. Çirkin yaratıklar ve canavarlar hakkında yazarken ürkmesine şaşmaması gerektiğini söyledi kendine. Bu yine hayal gücünün çığınca çalışmasından kaynaklanıyordu.

Yüzünü ayın parlaklığına doğru çevirdi ve duraksadı, ardından kollarını yukarıya kaldırarak küçük bir daire çizmesine kendi etrafında döndü. Aidan'ın endişelenmesine gerek olmadığına karar verdi. Kendisinin de endişelenmesine gerek yoktu. Tüm manzara gözlerinin önüne serilmişti. En sonunda özgürdü. Ve gecenin sadece kendisine ait olduğuna... yalnız olduğuna emindi.

Yalnız değildi.

Adamın bedeni bir ağacın gölgesi içinde eriyip onu genç kadının görüş alanından saklamıştı. Onu birkaç gecedir görmediği

için peşinden gitmeye cesaret etmedi. Evet, her zaman izleyemiyor ya da takip edemiyordu... ama genç kadının, varlığını keşfedip keşfetmediğini merak etmeye başlamıştı. Bu hiç hoşlanmadığı bir düşünceydi. Onu korkutmak istemiyordu.

Onu sadece izlemek istiyordu.

En azından şu an. Zamanını kolladığı için şimdilik halinden memnundu. Ah, ama genç kadın gerçeği öğrendiğinde, küçük oyununu onun kadar keyif verici bulacağını biliyordu. Kitabevindeki küçük baskınını fark ettiğinde ne düşünmüştü? Bu gece ona bıraktığı küçük hediye için ne düşünecekti?

Hiç kuşkusuz Fionna da onun kadar eğlenecekti. Ne de olsa gizemden hoşlanıyordu. Fionna'nın annesinin itirafını hatırlayarak hafifçe güldü.

Annesi onu yakınına çağırıyordu.

"Fionnam ünlü, biliyorsun," demişti.

Adam sadece gülümsemişti.

"Öyle! O bir roman yazarı!"

"Bir roman yazarı mı?" demişti. "Lütfen söyle bana, hangi yazar?"

Annesi onu daha da yakınına çağırıyordu.

"Fionna'm F.J. Sparrow. Ama bu bir sır. Kimseye söylemezsin, değil mi?"

Ona ilk başta inanmamıştı. Yaşlı kadın hayaller görüyordu, sonuçta... onun gibileri defalarca görmüştü. Ama akıl sağlığı ara sıra tamamen yerine gelirdi.

O çünkü ısrarcılığını her nedense görmezden gelememişti. Genç kadının annesini nazikçe sorgulamıştı. İşinde hastalarının

delice konuşmaları arasından gerçeği ayırt etmekte oldukça iyi olmak hoşuna gidiyordu.

Bunun doğru olduğunu öğrenince oldukça şaşırmıştı. Kadın yalan olamayacak kadar fazla detay biliyordu.

Sevimli Fionna Hawkes gerçekten de F.J. Sparrow'du.

Öteki kimliğini öğrenmeden önce bile ondan tamamen büyülenmişti. Birdenbire çok mantıklı geldi çünkü Fionna bir ruhun karanlığa, çarpıklığa ve acı çekmiş bir hale dönebileceği şekilleri anlıyordu. Tıpkı kendisi gibiydi. Onu anlardı, bundan emindi. Ve şimdi, bu küçük kedi fare oyunu ona saygı gösteriş şekliydi. Ah, nasıl da harika bir çift olacaktı!

Onları birbirlerine çağırın kaderdi. İkisi de karanlığı seviyordu. Dünyalarının bir parçasıydı... yarattığı gece, gizem, gölgeler ve iblisler.

Kendini ifşa etmek için çok erken olduğuna karar verdi. Bu oyun hoşuna gidiyordu ve çok yakında birlikte olacaktı.

Rüzgâr sanki çağrısına kulak veriyormuş gibi eserek sisi aradı. Fionna'nın kollarını kaldırıp olduğu yerde dönüşünü... Güzel. Çok güzeldi, vücudunun en ufak kıvrımı bile gaz lambalarının ışığı altında çerçeveleniyordu.

Şimdilik onu zaman zaman bu şekilde görmek yeterliydi.

Şimdilik bekleyebilirdi.

Fionna çok sessizce dükkâna doğru yürüdü, dosdoğru arka girişe gitti. Ellerini sıcak, kürklü manşondan çıkararak anahtarı pelerininin cebinden aldı.

Bir adım atarak anahtarı kilide sokmak için hafifçe eğildi. Bunu yaparken ayağı bir şeye çarptı.

Aşağı baktı. Köşedeki gaz lambası cılız bir ışık yayıyordu fakat bir düzine çiçeğin etrafına sarılı bir kurdeleyi görebiliyordu. Hoşnutlukla iç geçirdi. Gideli uzun zaman olmamıştı ama yokluğunda Aidan ona çiçek bırakmıştı! Kesinlikle sera çiçeğiymiş ama yine de çiçektiler. Elbette ki onu tekrar gördüğünde gece dışarı çıktığı için kendisini azarlamasını bekliyordu.

Fionna çok etkilenmişti; daha önce hiç kimse ona çiçek göndermemişti. Mutlulukla onları yerden alıp kapıyı açtı, minik antreye girdi ve duvarda yanan lambanın ışığını artırdı. Çiçekleri tuttu ve mis kokularını içine çekmek, kadifemsi yumuşak taçyapraklarını hissetmek için onları havaya kaldırdı.

Ancak şaşkınlıkla onları yere düşürdü; hafif bir hışırtı çıkardılar. Ayaklarının etrafına saçılmış olan cansız yapraklara afallayarak baktı.

Ölüydü. Hepsi... Solmuş, buruş buruş ve cansızlardı.

Ağzı kurudu. Sanki buz gibi bir nehre dalmış gibiydi.

Hemen kapıya koştu ve sıkıca kilitlendiğinden emin olmak için kilidiyle oynadı. Dükkânın kapısını da kontrol etti. Ardından üst kata, dosdoğru yatak odasına koşup kapıyı çarptı.

Yatağa çöktüğünde hâlâ titriyordu.

Bunun bir kaza olmadığını fark etti uyusuk bir şekilde. Birisi bunu kasıtlı olarak yapmıştı. Birisi eşliğine cansız güller bırakmıştı. Kasıtlı olarak. *Kasıtlı olarak.*

Genç kadının bakışları yatağın yanındaki pencereye kaydı. Korkusuna, bunu yapmaması için kendisini uyaran bütün içgüdülerine rağmen narin dantelli perdeyi kenara çekip geceye baktı.

Sis yoğun ve ağır bir şekilde her şeyin üstünü örtmüştü.

Çok hızlı nefes alıyordu. Gecenin üzerini kapamak istermiş gibi perdeleri sıkıca, hızlı bir şekilde çekti.

Bu gece önünde ya da arkasında hiç ayak sesi duymamıştı. Takip edildiğini düşündüğü diğer zamanlarda... tuhaf bir kesinlikle rahatsız oluyordu.

Bu gece öyle değildi.

Her nedense bu onu her şeyden daha çok korkutuyordu. Bu gece *yalnız* mıydı? Birisi onu takip mi etmişti? Onu *izlemiş* miydi? Ve neden? Neden birisi onu takip ediyordu ki? Neden onu izliyordu ki?

Şimdi bile izleniyor olabilirdi.

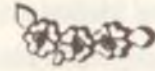
Zihni allak bullaktı. Yüzleşebileceği bir şey, *herhangi bir şey*, görebilmiş olsaydı... Ama göremeyeceği bir şeyle yüzleşmek... Aklına gelen, zihninden uzak tutamadığı düşünceyle korkudan olduğu yere sindi.

Aklını mı kaybediyordu? Zavallı annesi gibi...

Hayır. Hayır. Tanrım, bu tür zayıflıklara boyun eğemezdi. Buna... bu istenmeyen yabancıya boyun eğmeyecekti! Sinmeyecekti.

Yine de iki gecedir buz gibi soğukta yatağına kıvrılıyordu. Tek dostu cesaretiydi. Kendisini hiç ısıtamıyordu. Titreyip ürpererek yorganın altına gömülmüştü.

Nihayet uyuyakaldı ve lamba bütün gece kısık bir şekilde yamaya devam etti.

Dokuzuncu Bölüm

O gece bir rüya gördüm. Ama iblisleri değil, Rowan'ı. Yanımda uzanıyordu. Sanki dünyanın sonundaydık, hiçbir şeyin bize ulaşamayacağı bir yerdeydik. Dudakları dudaklarıma öyle yakındı ki... Bacakları benimkilere kenetlenmişti.

Dartmoor İblisi, F.J. Sparrow

Fionna, Gleneden Dükü'nün akşam yemeği partisi için hazırlıklara kendini kaptırmıştı. Öncelikle bu, cansız güllerle ilgili hadiseyi zihninden çıkarmasına yardımcı oluyordu... en azından daha az düşünmesine. Hem dürüst olmak gerekirse, partiye katılacağı için çok heyecanlıydı. Böyle bir etkinliğe daha önce hiç katılmamış, bir dükle tanışmamıştı! Aidan bunun gayriresmî bir akşam yemeği olacağını söylemesine rağmen, Fionna iyi bir izlenim yaratmaya kararlıydı.

Tüm haftayı mağaza mağaza gezip doğru elbiseyi bulmaya adanmış; şapkasından ipek çorabına, oğlak derisi, Fransız eldivenlerine kadar en doğru aksesuarları arayarak geçirmişti.

O gece Glynis elbisesini giydirmede ve saçlarını yapmada genç kadına yardımcı olmuştu. Saçlarını sade ama zarif bir kıvrımla toplamıştı. Glynis'in getirdiği azıcık krem sayesinde, şakaklarındaki ve ensesindeki küçük, serseri saç telleri bile yerine oturtulmuştu.

Elbisesi... Fionna daha önce hiç böyle bir elbise almamıştı. Daha önce böyle bir giysiye hiç ihtiyacı olmamıştı. Doğrusu, ihtiyacı olmadığı ya da kullanmayacağı bir şeyi almasıyla alay ederdi. Balolara, partilere ya da bunun gibi etkinliklere katılmıyordu.

Ama bu farklıydı. Artık hoş görünmek istiyordu. Kendisi için değil ama Aidan için. Sadece doğru elbiseyi bulmak için pek çok mağazayı gezmişti. Terzi bu elbiseyi başka bir müşterisi için dikmeye başlamış ama kadın bunu istemediğine karar verince, giysi üzerinde birkaç değişiklik yapmış ve Fionna'ya ayarlamıştı.

Elbise çok zarifti; genç kadının gözlerindeki minik altın rengi lekeleri ortaya çıkaran açık yeşil renkli ipekten yapılmıştı. Elbisenin boynu kısmı *à la grecque*¹¹ tarzıydı, derin ve omuzlara yakın. Belini inanılmaz derecede ince gösteren derin bir V şeklinde daralıyordu.

Fionna damla şeklinde bir kolye çıkardığında Glynis başını iki yana salladı. "Ah, mücevhere gerek yok, hanımefendi," diye itiraz etti. "Böyle pürüzsüz, kaymak gibi bir tenle buna ihtiyacınız yok. Bence cildinizin güzelliğini bozar."

İşleri nihayet bittiğinde Fionna köşedeki eğimli boy aynasına gitti. Glynis hayranlıkla iç geçirdi ve ellerini birbirine kenetledi.

11 (Fr.) Yunan tarzı. (ç. n.)

"Ah, hanımım, çok hoşsunuz. Bugüne kadar gördüğüm en hoş hanımefendisiniz."

Fionna dönüp ona sarıldı. "Ben de tam olarak böyle hissediyorum," dedi bir kahkahayla. "Teşekkür ederim, Glynis."

Kısa bir süre sonra aşağı kattaki kapı açılıp Aidan içeri girdiğinde de tam anlamıyla bu şekilde hissediyordu.

Genç adam ayağını yere vurup çizmelerindeki karları silkeledi ve Fionna'ya baktı.

"Yüce Tanrım!"

Fionna sıkılgan bir tavırla kolunu hafifçe kaldırdı. "Ne?" diye sordu. "Ne oldu?" Genç kadının içini bir huzursuzluk sardı. Saçı mı bozulmuştu? Etkinliğe uyacak şekilde giyinmemiş miydi? Abartılı mı giyinmişti? Ne olduğunu merak etti.

"Bir dakika," dedi genç adam sadece. "Bana bir dakika izin ver."

Bakışları genç kadının üzerinde hayranlıkla gezindi. Sonunda mavi gözleri onunkilerle buluştuğunda, Fionna'nın kalbi hafifçe yerinden oynadı ve ardından kontrol edemediği bir coşkunlukla atmaya başladı. Ah, boş versene! Kimi kandırıyordu? Bunu neden gizlesindi ki? İçindeki her şey parlıyordu. Kalbi neşeyle atıyor ve hiç umursamıyordu.

Genç adamın ince parmakları onunkileri yakaladı. Fionna'nın elini dudağına kaldırıp parmak uçlarını öptü ve gözlerini gözlelerinden hiç ayırmadı. "Gerçekten enfessin," dedi sadece.

"Aslında ben..." Fionna nefes nefeseydi.

Aidan kaşlarını kaldırdı. "Evet?"

"Oldukça serin geliyor," dedi bir kahkaha eşliğinde. Fionna boğazının hemen altına hafifçe dokundu.

Aidan'ın bakışları genç kadının teninde oyalandı. Sonunda boğazını temizledi ve "Şunu söyleyebilirim ki... sana yakışıyor," diye iltifatta bulundu.

Fionna gülerek ona baktı.

"Kımıldama," dedi Aidan birdenbire.

Fionna gözlerini kırptı.

"Şu anki halin... Gözlerin... parlıyorlar. Sen," doğru kelimeyi arıyormuş gibi düşünceliydi, "sen parlıyorsun. Seni böyle görmek hoşuma gidiyor. Seni daha önce hiç olmadığı kadar tasasız görmek hoşuma gidiyor."

Ve öyleydi de.

Aidan'ı görmesinin üzerinden neredeyse bir hafta geçmişti. Sadece bir hafta ama sonsuzluk kadar uzun bir süre gibi gelmişti. Kendisine yalan söyleyemezdi. Onu çok özlediğini fark etti. Belki bunu kabul etmesi gerekenden daha çok.

Aidan genç kadına uzun, siyah kadife mantosunu giymesinde yardımcı oldu. Mantonun astarı elbisesiyle aynı yeşil ipekten dikilmiş, başlığı kürkle çevrelenmişti.

Güçlü eller omuzlarında durmaya devam etti. "Hazır mısın?" diye mırıldandı Aidan.

Fionna başıyla onayladı. Göz göze geldikleri ilk andan beri Fionna'nın kalbi heyecanla atıyor, genç adamın yüzündeki ifadeyi unutamıyordu.

"O halde gidelim." Aidan kapıyı açtı.

Fionna kapıdan çıkmak üzereyken bir şeyi unuttuğunu fark etti. "Ah, bekle! Bir şey unuttum!" Eteklerini ve mantosunu tek eliyle tutarak olabildiğince hızlı bir şekilde merdivenlerden yukarı

çıktı. Geri döndüğünde elinde ince kâğıtla kaplı ve küçük, hoş bir fiyonkla bağlanmış bir paket tutuyordu.

Aidan onu arabasına götürdü. Fionna yumuşak minderlere yaslandı. Aidan yanına oturup pencereyi tıklattı ve araba ilerlemeye başladı.

Aidan kucağındaki küçük pakete baktı.

"Bu benim için mi, aşkım?"

Fionna başını iki yana salladı.

Aidan'ın kaşları havaya kalktı. "Hayır mı?"

"Hayır," dedi Fionna kararlı bir şekilde.

"Fionna!" dedi incinmiş taklidi yaparak. "Beni can evimden vurdun."

Birkaç saniyenin ardından sordu: "Bu bir hediye mi?"

"Öyle." Aidan'ın merakı üzerine küçük, gizli bir tebessüm Fionna'nın dudaklarını kıvrıdı.

"Kim için?"

Burnunu kırıştırdı. "Neden bilmek istiyorsun?"

"Pekâlâ, eğer benim için değilse bunun kim için olabileceğini merak etmeden duramıyorum!"

"Kendinizi çok beğenmişsiniz, lordum!" diye itiraz etti Fionna. "Pekâlâ, söyleyeyim. Bu hediye ağabeyin için."

"Alec mi?" Şaşkına dönmüştü.

"Hı hı. Neden bu kadar şaşırdın?"

"Kıskandığım kadar şaşkın değilim, tatlım."

“Pekâlâ,” diye karşı çıktı Fionna, “bana bir keresinde kadınların Siyah İskoç’u ne kadar yakışıklı bulduklarını söylediğini unutmadım.”

“Evet, ne söylediğimi çok iyi hatırlıyorum. Onunla karşılaşırsan bayılıp bayılmayacağını sormuştum.”

Fionna elinin altına dayayıp gözlerini kapadı ve bayılma taklidi yaptı.

Aidan başını eğdi. Genç adamın dudakları kulağına değdiğinde Fionna’nın içi tir tir titredi. “Beni bir tebessümle tekrar büyüle, başka bir şey söylemeyeceğim.” Fionna gülümsedi; Aidan’ın midesine yumruk yemiş gibi hissetmesine neden olacak şekilde ona gülümsedi.

At arabası bir köşeyi dönerken genç kadını Aidan’a doğru savurdu. Aidan bir kolunu ona sardı ve onun geri çekilmemesine mutlu oldu.

Genç adam dikkat çekmeden onu inceledi. Fionna pencereden dışarı bakıyordu, omzu omzunun altına sıkışmıştı. Tanrım, çok güzeldi ve bunu bilmiyordu bile... Bu da ona göre Fionna’yı daha da güzel yapıyordu.

Bazen çok sakın görünüyordu. Ama genellikle keskin dilliydi... ve enerjikti. *Her zaman.*

Bu gece genç kadında yeni bir şey daha vardı, Aidan’ın gözlemlemekte çok büyük keyif aldığı bir şey. Şehvetliydi. Hazırdı. Gözleri duyguyla dolmuştu.

Aidan saf bir arzuyla kavruldu. Genç kadını istiyordu. Fena halde istiyordu. Fionna’nın iradesi olağanüstü derecede güçlüydü ama Aidan’ın de öyleydi. Şimdilik acele etmeyeceğini söyledi kendi kendine. Bunun bedeli çok büyük olsa da zamanını bek-

leyecekti ve Fionna’nın istediği gibi davranacaktı. Bayan Fionna Hawkes’in güvenin kolay kolay kazanamayacağını öğrenmişti.

Ama zamanı gelince sevimli Fionna’sı onun *olacaktı...* çünkü demir gibi bir irade, McBride’ların uzun süredir sahip oldukları bir kişilik özelliği idi. Bazıları onlar için dikkatli ve inatçı diyebilirdi. Bütün McBride’ların “kararlı” ve “azimli” ifadeleriyle çağrılmayı tercih edeceklerini düşünüyordu.

Fionna önünde birkaç uşağın durduğu bir eve doğru bakarak öne eğildi. Ev ısıllı parlıyordu.

“Gergin değilsin, değil mi?”

“Belki biraz,” diye itiraf etti. “Köyde yaşarken, yakınlardaki toprak sahiplerinin pek çok eğlencesine katılırdık. Ama daha önce bir dükle hiç tanışmadım. Özellikle de çarpıcı şekilde yakışıklı bir dükle,” diye şakalaştı.

Gözlerini gökyüzüne kaldırdı. “Bu kadar zalim olabileceğini kim bilebilirdi ki? Kadın bıçağı daha da derine itiyor!”

Araba sallanıp durdu. Kapı açıldı ve arabadan indiler. Aidan genç kadının elini dirseğinin kıvrımına çekti.

Beyaz eldivenli bir uşak kapıyı açtı. “İyi akşamlar, lordum... Hanımefendi...” Adam başını kibarca eğdi.

“İyi akşamlar, Carlton. Alec nerede?” Bir uşak paltolarım almak için öne çıktı.

“Ekselansları oturma odasında, lordum. İlk gelen misafir sizsiniz.” Bir reveransla geri çekildi.

Aidan, genç kadının parmaklarını bir defa daha kavradı ve elini kendininkinin içine alarak ileri yürüdü. *Evet,* diye karar verdi Fionna, *kesinlikle biraz gergindi.* Oturma odasına girdiklerinde,

yanan şömine ateşinin önündeki yüksek arkalı koltuktan siyah saçlı, uzun boylu bir adam ayağa kalktı.

Aidan başını eğdi. "Unutma," diye uyardı, sadece onun duyabileceği bir fısıltıyla, "bayılacak olursan, yemin ederim seni tutmam."

Fionna dudağını ısırıp kahkahasını bastırdı.

"Aidan! İlk gelen sizsiniz."

"Evet, Carlton da öyle söyledi," dedi Alec yaklaşırken. "Alec, sana Bayan Fionna Hawkes'ı tanıtmak isterim. Fionna; ağabeyim, Gleneden Dükü, Alec McBride."

"Bayan Hawkes, hoş geldiniz. Davetimi kabul etmenize çok memnun oldum. Kardeşim sizden çok bahsetti." Selamı sıcak kanlıydı.

Dük, Aidan'm söylediği kadar yakışıklıydı, genç kadının bugüne kadar gördüğü en parlak siyah saçlara sahipti. İki kardeşten daha uzun olanıydı ama Aidan daha yapılıydı. Kar beyazı gömleği dışında tamamen siyahlar giymiş olan Dük'ün gerçekten de bir Siyah İskoç olduğunu düşündü. Gözleriye açık mavi kristaller gibiydi; sıcak ve ıslı ıslıldı ama Fionna onların gerçekten de buz gibi olabileceklerini tahmin ediyordu. İsterse korkunç birisi olabileceğini gözünde çok iyi canlandırabiliyordu.

Aidan gibi, dedi zihnindeki küçük bir ses. Bu yönünü henüz görmemişti. İkisini de sinirlendirmenin akılcıca olmayacağını tahmin etti.

Gizlice onları inceledi. Evet, Dük hakikaten de çok çekiciydi. Aralarındaki benzerlikler fazlaydı; kardeş olduklarını anlamamak mümkün değildi. Ama ona göre Dük, Aidan kadar çekici değildi. Aidan, resmî giysisi içinde, yakasının uçları esmer teninin üzerinde bembeyaz dururken... bugüne kadar gördüğü en nefes kesici erkekti.

"Haydi," diye davet etti Alec. "Oturun ve rahat olun."

Dük koltuğunun hemen yanına konmuş bir kanepeyi işaret etti. İki kardeş, Fionna kanepeye oturana kadar beklediler. Ardından Aidan hemen yanına yerleşti.

"Fionna sana bir hediye getirdi, Alec," dedi rahatça. "Çok yalvarmama rağmen bunun senin için olduğu konusunda ısrar etti."

"Bir hediye! Benim için mi?"

"Evet, Ekselansları." Fionna kâğıt kaplı paketi uzattı. "Davetiniz için küçük bir teşekkür hediyesi."

Dük kâğıt katlarını kenara itip deri kaplı bir kitabı açığa çıkardı.

"İblisin Yolu!" Kapağı açıp ilk sayfalarına baktı. Gözleri büyüdü. "Birinci baskı!" diyerek şaşırıldı. "Ve F.J. Sparrow tarafından imzalı!" Keyifli bir şekilde güldü. "Teşekkür ederim, Bayan Hawkes. Minnettarlığımı kelimelerle ifade edemem."

Fionna gülümsedi. "İfade ettiniz, Ekselansları."

"Aidan size bu romanı ne kadar istediğimi anlatmış olmalı, değil mi?" Fionna'nın cevap vermek için şansı olmadı. "Birinci baskıyı şu sıralarda bulmak neredeyse imkânsız. Gerçekten de bunu tedarik etmeyi nasıl başardınız? Ve de F.J. Sparrow tarafından imzalı... Hâlâ inanamıyorum!"

"Ticaret sırrı," diye mırıldandı Fionna. "Sonuçta, kitaplar geçim yolum."

Dük, Aidan'a baktı. "Sevimli Bayan Hawkes'in bir sihirbaz olduğunu söylemeyi unutmuşsun!"

Aidan bir bardak şampanya aldı. Fionna'ya uzattı, ardından bir tane de kendisi için aldı. "Sevimli Bayan Hawkes'in sürprizlerle

dolu bir kadın olduğunu öğrendim.” Fionna’ya yan gözle baktı. “Başka ne sırlar sakladığını merak etmeden duramıyorum.”

Fionna aşağı baktı, her nasılsa gülümsemesini sürdürmeyi başardı. Göğsü acıyordu. Parmakları şampanya bardağının sapını sıkıca tutuyordu. Ah, Aidan bir bilseydi!

Ön kapıda ani bir gürültü oldu. “Merhabaaa!” diye seslendi şen şakrak bir kadın sesi.

“Ah,” dedi Alec, “Sanırım Caro ve John geldiler.”

Fionna, Caro’nun Aidan, Alec ve kız kardeşleri Anne’in kuzeni olduğunu öğrendi. John, Caro’nun kocasıydı. Kısa süre içinde Anne’le –ya da ailesinin seslendiği şekilde Annie’yle– ve kocası Simon’la tanıştı. Yorkshire’dan bir aylığına ziyarete gelmişlerdi. İki çift de besbelli ki birbirlerini çok seviyordu. Bu birbirlerine her bakışmalarında görülebiliyordu. Birbirlerine çok nadir dokunsalar da, Fionna bu sözsüz sevgi ifadelerine imrenmeden edemiyordu.

Kendisini sertçe azarladı. Annesine karşı bir sorumluluğu vardı, bunun dışındaki her şey bir ihanet olurdu... sorumluluğuyla yaşayamayacağı bir ihanet.

Annesini asla terk etmeyecekti.

Daha sonra Vivian McBride geldi. Üç çocuğu da onun canlı mavi gözlerini almıştı, çeşitli tonlarda olsa da. Fionna bu kadar minyon bir kadının Aidan ve Alec gibi uzun oğullar verebilmesine şaşırmıştı. Ayrıca Simon’ın teyzesi Leticia Gardner, Hopewell’in Dul Kontesi de vardı. Bir düzine misafir daha davet edilmişti.

Yemeğe oturdukları sırada Fionna’nın başı dönüyordu ama herkesin adını hatırlamayı başardı.

Muhabbet bir şekilde eski İskoç lanetlerine ve gizli hazinelerine geçti. Vivian McBride parmağını şarap kadehinin kenarında

gezdirdi. “Gleneden’in bir laneti olduğuna inanıyorum,” dedi. “Ailedeki bir korsanla alakalı bir şeyler.”

“Ne?” Alec çatalını indirdi. “Anne! Bir lanet mi? Bir hazine mi? Bir korsan ha! Neden bunu daha önce duymadım?”

“Pekâlâ, sanırım çok uzun zaman geçtiği ve güçlkle hatırladığım için! Gerçekten de babanız sana ve Aidan’a korsan hikâyeleri ve eski bir lanetle ilgili masallar anlatırdı. İkinizi de korkutmuştu, o yüzden durması konusunda ısrar etmiştim. Hazineye gelince, hepsi saçmalıktı. Herkes bunu biliyordu. Ne hakkında olduğunu neredeyse hiç hatırlamıyorum!”

Aidan ve Alec birbirlerine baktılar. “Pekâlâ,” dedi Alec, “bütün çocuklar gizli hazineyi bulmaya çalışırlar.”

Aidan başını yana eğdi. “Bekle,” dedi yavaşça. “Bu lanet hakkında bir şeyler hatırlıyor gibiyim...”

“Saçmalık!” dedi Alec lafını bitiremeden. “Ben senden yaşça büyüğüm. Ben böyle bir şeyi hatırlamıyorsam sen nasıl hatırlayabilirsin ki?”

“Şimdi bak, Alec,” diye başladı Aidan.

“Çocuklar, çocuklar! Ağız dalaşı yapacak yaşı çoktan geçtiğini size hatırlatmak zorunda mıyım?” Vivian’ın bakışları kızına kaydı. “Annie, sen de kıs kıs gülmeyi kes!”

Herkes güldü. Aslında grup salona geçtiğinde daha çok kahkaha ve şen şakalaşmalar takip etti.

Aidan’ın annesi, Fionna’nın koluna girdi. “O halde sen Aidan’ın... Bu gece burada olmandan dolayı çok ama çok mutluyum. Senin hakkında son derecede ketumdu, tahmin edersin.”

Fionna şaşkına dönmüştü. Kendisini Aidan'ın sevgilisi olarak düşünmemişti ama yaşlı kadının varsayımını reddetmek... çok kaba olurdu.

Belki yemekteki lanet konuşması yüzünden... belki de Dük'e verdiği hediye yüzünden... belki de kaçınılmaz olduğundan dolayı konu en sonunda F.J. Sparrow ve Dartmoor İblisi'ne döndü.

"Bayan Hawkes, F.J. Sparrow'u okudunuz mu? Kendisi Dartmoor İblisi'nin yazarıdır," dedi Hopewell'in Dul Kontesi. "Tabii ki okumuşsunuzdur. Ne kadar aptallık ettim! Bütün şehrin dükkânınıza gelip onun kitaplarını almak için birbirleriyle yarışa girdiklerini tahmin edebiliyorum."

Fionna yine konuşacak fırsat bulamadı.

Vivian McBride meraklı bir şekilde, "İblisi geçelim, benim esas merak ettiğim Raven ve Rowan," diyerek öne eğildi, güzel mavi gözleri ışıltı ışıltı. "Herkes geçen haftanın bölümünü okudu mu? İkisinin kulede çılgınca öpüşmelerini, Rowan'ın elini Raven'in..." Neşeli bir kahkaha attı. "Yemin ederim neredeyse oracıkta yok olacaktım... böyle bir öpüşmenin bitmesinden nefret ettim! Ve merak ediyorum... ikisi... sizce sevgili olurlar mı?"

Üç McBride çocuğunun da gözleri annelerine kaydı. Annie'nin ağzı açık kaldı. "Anneciğim!"

"Ah, haydi, canım," dedi Vivian canlı bir şekilde. "Sonuçta annenizim. Bu tarz şeyleri bilmediğimi mi düşünüyorsun? Sen, Alec ve Aidan'ın bu dünyaya nasıl geldiğini sanıyorsun?"

"Evet, Raven ve Rowan herkesin beğenisini fazlasıyla kazandı," diye araya girdi Alec en sonunda. "Sanırım F.J. Sparrow bizi bekletip tahmin yürütmemizi sağlayacak."

Ardından canlı bir tartışma başladı. Fionna dudaklarında hafif bir tebessümle gözlerini indirdi. Bu çok komikti. Hayır, herkesin F.J. Sparrow'un bir erkek olduğuna bu kadar ikna olması komikten de öteydi. Bu gibi durumlarda, bu tarz sırları saklamak çok eğlenceliydi, kimse bilmeden. O... ve annesi dışında kimse.

Annesini düşününce içi burkuldu. Ama bunun bu akşamı mahvetmesine izin vermeyecekti ve vakit çok hızlı bir şekilde ilerliyordu. Zamanın nasıl geçtiğini anlayamadan Aidan elini tutup onu arabaya bindirdi.

Aidan'ın bakışları üzerine kondu. Gözlerinden yansıyan sıcaklık kalp atışlarını hızlandırdı.

"Pekâlâ," diye mırıldandı araba hareketlenirken, "ne düşündün? Ailem seni korkutup kaçırdı mı?"

"Hiçbir ilgisi yok." Fionna özellikle lafını esirgemeyen ve neşeli Annie'den hoşlanmıştı. O ve Aidan neredeyse en son ayrılanlardı ve Annie kollarını ona sarmıştı.

"Yorkshire'a gitmeden önce bizi görmeye gelmelisin! Gelmezsen sonsuza kadar pişmanlık duyarım. Annemde kalıyoruz. Belki sen, ben ve Caro alışverişe gideriz. Ya da hayır, bekle! Bunun yerine çaya gel. Bu hepimizin hoşuna gider!"

Aidan hâlâ tepkisini ölçüyordu.

"Çok güzel vakit geçirdim, Aidan. Gerçekten."

"Sevindim." Bakışları yüzünden ayrılmıyordu. "Ama sırrın açığa çıktı."

Fionna neredeyse boğuluyordu.

"Ağabeyimin iyi niyetini gizli gizli kazanmaya çalışıyorsun, değil mi?" Hafifçe güldü. "Evet, onu kazanmada başarılı oldun."

İblisin Yolu'nun bir kopyasını hediye ettiğin için sana daha da çok hayranlık besleyecek."

"Keşke elimden daha fazlası gelse," demeyi başardı Fionna.

"Her zaman sezgilerimin kuvvetli olduğunu düşünmüşümdür. Hareketlerinden, davranışlarından başkalarını okuyabildiğimi. Ama sen, Fionna..."

"Ne?"

"Utangaç olma. Seni bu gece gördüm. Kadınların F.J. Sparrow hakkında konuşmalarını dinledin. Başın hafifçe bir yana yatırmış gülümsüyordun, yüzünde... eğlenir gibi bir ifade vardı. Buna başka ne diyebileceğimi bilmiyorum ve o zaman aklında ne olduğunu merak etmiştim. Gerçekten de, bütün dünyadan bir sır saklayan bir çocuk gibi görüldüğünü düşündüğümü hatırlıyorum..."

Genç adamın sesi kısıldı, yüzünde meraklı bir ifade belirdi.

Fionna'nın gülümsemesi soldu. Aidan'ın yüzündeki ifade onu rahatsız ediyordu.

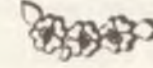
Sessizlik hiç bitmeyecekti. Korkuyla dolarak elinden geldiği kadar buna dayandı. "Aidan? Neden..." Fionna'nın boğazı tamamen kurumuştı. Kalbi çılgın gibi atıyordu. Ağzından tek bir kelime bile çıkabilmesi bir mucizeydi. "Bana neden öyle bakıyorsun?"

Aidan hâlâ sinir bozucu bakışlarını üzerinden çekmemişti. "Yüce Tanrım," dedi yavaşça. Ve sonra tekrar: "Yüce Tanrım."

Araba sallanıp duruyordu.

Aidan kıınıldı. Aidan'ın gözleri Fionna çılgın atacak hale gelene kadar gözlerine odaklanmıştı. Çok az öne eğildi ve şimdi dudaklarında çok hafif bir gülümseme vardı.

"Biliyorum," dedi yumuşakça. "Fionna... biliyorum."

Onuncu Bölüm

O zaman anladım. Tehlike sadece aradığımız iblisin içinde değildi. Tehlike içimdeydi. Rowan beni çağırıyor. Hayır, kelimelerle değil ama dudaklarıyla, dokunuşuyla... Ona direnmeye yemin ettim. Ama isteğini görebiliyorum. Arzusunu hissedebiliyorum. Beni tamamen cezbediyor. Bana dokunmasını istiyorum. Bana...

Dartmoor İblisi, F.J. Sparrow

Fionna'nın bir an kalbi durdu, ardından çılgınca atmaya başladı. Hayır, diye düşündü. Bu gerçek olamazdı...

Arabanın kapısı açıldı.

Fionna daha fazla bekleyemedi ve fırlayıp basamaklardan indi. Aceleyle uzaklaşırken az kalsın uşağa takılıp düşecekti. Kaçmaya çalışmıştı. Aidan'ın eli dirseğini kararlı bir şekilde kavradı. Ah, alçak adam. Yanındaydı, sanki birlik içinde yürüyorlarmış gibi ona adım adım eşlik ediyordu.

Kafası o kadar dağınıktı ki neredeyse hiç düşünemiyordu. Taşıdığı küçük, hoş çantayı karıştırdı. İçinde fazla bir şey yoktu. Küçük bir bozuk para cüzdanı... bunu neden yanına almıştı ki? Annesi tarafından işlenmiş bir mendil... Nihayet! Anahtar tutup çıkardı. Kilide sokmaya çalıştı ama deliği tutturamadı; Aidan'ın gölgesi aydan gelen ışığa engel oluyordu... bunu kasıtlı olarak yaptığından emindi!

Anahtar yere düştü. Aidan bunu alıp düzgünce kilide soktu ve kapıyı açtı.

Fionna öfkeden köpürerek içeri girip hızlıca döndü... Ne yazık ki yeterince hızlı değildi. Genç adam çoktan kapıyı kapamıştı.

Fionna çenesini havaya kaldırdı. "İyi geceler, lordum," dedi sakince, "ve bu güzel akşam için teşekkür ederim."

Aidan bunların hiçbirini kabul etmiyordu. "Tartışmamıza üst katta devam edelim mi?"

"Tartıştığımızın farkında değildim!"

"Tartışıyoruz," dedi genç adam kararlı bir şekilde, "ya da en azından yakında tartışacağız."

Fionna yerinden kımıldamadı, sırtı merdivenlere dönüktü.

Aidan iç geçirme numarası yaptı. "Ah, haydi Fionna. Ne söyleyeceğimi merak etmiyor musun? Yoksa zaten bildiğin bir şey mi?"

Fionna ona dik dik baktı.

Aidan ellerini beline koydu. Bu duruşu, genç kadını daha da kızdırmayı başardı.

"Ah, tatlım," dedi genç adam hızlı bir şekilde. "Bu kadar düşüncesiz olduğum için beni bağışla. Saat geç oldu. Kesinlikle

yorulmuş olmalısın. Belki de seni yukarı taşımalıyım." Gözleri şeytani bir ışıkla parlıyordu. "Sanırım, bundan büyük keyif alacağım."

Fionna dönüp merdivenlerden yukarı çıktı.

Dairesine vardıklarında, dosdoğru genç adamın yüzüne baktı. Aidan'ın ne kadar da kendini beğenmiş bir gülümsemesi vardı, ses tonu da çok yumuşaktı.

"Yüz ifadenden, karnıma bir yumruk atmak istediğini düşünüyorum. Belki de yanağıma kuvvetli bir tokat atmak istersin."

"İkisini de yapmak hoşuma gider," dedi Fionna dişlerinin arasından.

"Korkarım çok az zarar verebilirsin, hayatım."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"O halde sana tanıştığımız geceyi hatırlatmam gerek, Aidan. Bir erkek anatomisinin hassas bölgeleri hakkında beni aydınlatmıştın gece. Hafızam çok canlı," dedi tatlı tatlı. "Yüze, demiştin. Gözlere, eğer mümkünse. Göğse, karına ya da," o gece Aidan'ın yaptığı gibi parmağını üzerinde dolaştırmasını kusursuz bir şekilde taklit etti, "alt kısımlara. Sanırım, bir erkeği yere sermede özellikle etkili olduğunu söylemiştin. Evet, bunu demiştin... tam olarak."

Genç adamın yüzündeki gülümseme yok oldu. Kendini beğenmiş bir şekilde sırtına sırtı şimdi Fionna'daydı.

Fionna pelerinini çıkarıp kapının yanındaki kancalardan birine astı. Aidan da parkasını çıkarıp -kendi evindeymiş gibi davranma konusunda ısrarcıydı- onunkinin yanına astı.

Genç kadın oturma odasına yürüdü ve kanepenin bitişiğinde ipek şeritli damask desenli sandalyeye oturdu. İşte! Eğer Aidan isterse kanepeye oturmak zorunda kalacaktı.

O da tam olarak bunu yaptı, Fionna'nın hemen yanına oturdu. Ama önce ceketini çıkardı ve yemek masası sandalyesine astı. Aidan, dizleri genç kadımlardan yalnızca birkaç santim uzakta olacak şekilde oturdu. Kolunu kanepenin koluna uzattı, böylece ona dokunmak isterse sadece elini kaldırması yeterliydi. Çok zekice bir strateji olmadığını düşündü Fionna sinirli bir şekilde.

Akşam için giydiği kıyafetlerine rağmen, daha önceki gibi Fionna'ya saldırmaya hazır vahşi bir hayvanı hatırlattı. Parlak beyaz gömleğinin altında göğsünün ve karnının üzerindeki siyah kılların oluşturduğu gölgeyi gördü. Tuhaf bir heyecan kapladı içini. Parmaklarını sıkıp açtı. Orada beklediğinden daha fazlası var gibi görünüyordu. Tenini merak etti, nasıl hissedeceğini... Yumuşak mıydı? Sert mi?

Kendi düşüncelerinden ürktü. Zihnini önündeki konuyla meşgul etmeye çalıştı.

Maalesef ki o da Aidan'la alakalıydı.

"Kendimi bir parça ikilem içinde buluyorum."

"Nasıl yani?" Fionna'nın sesi resmîydi, parmak uçları hafifçe dizlerine değiyordu.

Aidan'ın uzun, yavaş ve dikkatli incelemesi onu rahatsız ediyordu ama genç adam bu sırada tamamen rahattı! Sinir bozucuydu. Ama Aidan bu anın tadını çıkarıyordu.

"Gerçek ismin konusunda ne yapacağımı bilemiyorum. Seni bu gece Bayan Hawkes olarak tanıttım. Ama onun yerine Bayan Sparrow mu demeliydim acaba?"

Genç kadın çenesini havaya kaldırdı. "Ne demek istediğine dair bir fikrim yok."

"Rica ederim numara yapmayı bırakalım. Fionna Hawkes ve F.J. Sparrow'un aynı kişi olduklarını en sonunda anladım."

Genç kadın dudaklarını yaladı. "Yanıyorsun."

Aidan parmak uçlarını birbirine vurdu. "Yanılıyor muyum? Bir tahminde bulunmam gerekirse... Göbek adın nedir, Fionna? Merak ediyorum."

Fionna ona dik dik baktı.

Aidan sözlerine devam etti: "Diğer adını söyle, aşkım."

Genç kadın dişlerini sıktı tekrar. "Bana böyle seslenmekten ne zaman vazgeçeceksin?"

"Vazgeçmeyeceğim çünkü aşkım olacaksın," dedi Aidan. Öyle kendinden emin bir ifadeyle söyledi ki genç kadın bir an konuşamaz hale geldi. Hayır, sadece kararlılık hissiyle değil... saf kibirle!

İtiraz edemeden Aidan kaşlarını kaldırdı. "Sorudan kaçınıyorsun, Fionna. İsmi Fionna, değil mi?"

"Öyle," dedi gergince.

"Fionna?.." Cevap vermesini umarak bekledi.

"Josephine," dedi gergin bir şekilde.

"Fionna... Josephine... Hawkes. Ya da F.J. Sparrow. Cinayetin, canavarların ve kargaşanın efendisi aslında cinayetin, canavarların ve kargaşanın hanımı."

Ah, Tanrım, doğrudu. İçgüdüleri doğruyu söylüyordu. Genç adamın ona bu kadar yaklaşmasına izin vermekle budalalık etmişti! Şimdi uyluklarının üzerinde dümdüz duran ellerine baktı.

"O kadar aşikâr mıydı gerçekten?" Genç kadının sesi iyice kısıldı.

"Tanrım, hayır! Bunu daha bu gece fark ettim. Bunu daha önce anlamadığım için kendimi beceriksiz bir aptal olarak görüyordum."

"O halde nasıl anladın?" Fionna en sonunda başını kaldırdı.

Aidan duraksadı. "Kendi başımın çaresine bakabilirim, çok teşekkürler," dedi. Bu sözler kitanbından alıntıydı. "Raven bunu kitaplarından birinde Rowan'a söyledi. Sanırım Alec'in yaptığı alıntının aynısı, hem de tanıştığımız gece söylemişti. Aynı gece bunu sen de söyledin, Fionna. Ve arabada birdenbire... hepsi bir yapbozun parçaları gibi bir araya geldi. Bu gece Alec'e kitaplarını geçim kaynağın olduğunu söyledin. Bir kitabevi sahibi olman... Alec'e verdiğin İblisin Yolu, bulunması neredeyse imkânsız olduğunu söylediğin birinci baskı... hem de imzalı bir birinci baskı... İsimler... Hawkes. Raven. Sparrow. Hepsi bir anda mantıklı geldi. Birdenbire farkına vardım her şeyin."

Fionna sessiz kaldı. Kendini çok zeki sanmıştı. Ve ailesiyle birlikte bir zamanlar bu konuda güldüklerini düşününce...

Genç kadının kalbi burkuldu. O zamandan beri hayatı ne kadar da değişmişti. Çok kısa zamanda çok fazla değişmişti.

"Gerçekten de karanlığın hanımısın. Geceleri bu yüzden yürüyorsun, değil mi?" diye sordu. "Düşünmek için. Kafa yormak için."

"Evet." Önceki gece dönüşünü bekleyen ölü çiçekleri hatırladığında içinden bir ürperti geçti. Aidan'a söylemeli miydi? Hayır. Aidan sırrını öğrenmiş olsa bile, bu kusursuz bir akşamdı. Hiçbir şeyin bu geceyi mahvetmesini istemiyordu. Ayrıca bu zamana kadar kimseyi görmemişti. Çiçekler bile... hem belki bu iğrenç bir şakaydı. Bir eşek şakası. Belki de başkası için konmuşlardı.

Aidan başını yana eğdi. "Ne oldu?" Eline uzandı, parmaklarıyla boğum yerlerinin üzerini hafif bir şekilde okşadı. Bu hareket bir şekilde Fionna'nın boğazında büyük bir yumrunun oluşmasına neden oldu.

"Hiçbir şey," dedi genç kadın hızlıca.

Gözlerini kıstı. "Emin misin? Birdenbire yüzlerce kilometre ~~uzaktaymışsın~~ gibi göründün."

"Elbette ki eminim."

"Pekâlâ," gözlerinde hafif bir parıltı belirdi, "artık gerçeği bildiğime göre, birkaç tuhaflığın olduğunu söylemem gerek."

Fionna elini geri çekip doğruldu. "F.J. Sparrow olduğunu bilmeni isteseydim bunu sana söylerdim, bunun farkındasındır umarım."

Genç adam tek kaşını kaldırdı. "Yani?"

"Yani kimseye söyleyemezsin, Aidan." F.J. Sparrow olduğunu öğrenmişti, evet. Bu sırrı artık üç kişi biliyordu; kendisi, Aidan ve annesi. Yüreği sızladı. Belki de annesi artık hatırlamıyordu bile. Annesinin nasıl da onu merhum kız kardeşi Essie'yle karıştırdığını hatırlayınca içi acıdı.

Üçü dışında kimse asla bilmemeliydi. Ve Aidan'ın, sırrının geri kalanını da öğrenmesi riskine giremezdi. Ona annesinin öldüğünü söylediği için kendisinden nefret ediyordu. Böyle bir yalandan ötürü kendisinden iğreniyordu. Sanki sadece Aidan'a değil, annesine de ihanet etmişti. Bunu herkesten, Aidan'dan bile saklamak zorunda olmasından nefret ediyordu. Özellikle Aidan'dan. Yine de hayati önem taşıyan bir konuda kumar oynayamazdı. Annesinin hayatta olduğunu kimsenin bilmesi riskine giremezdi.

Hem de akıl hastalarının kaldığı bir hastanede olduğunu...

Annesinin hastalığı konusunda hiçbir kınamaya razı olamazdı. Zaman zaman içini utanç sarıyordu. Bunun için kendisinden tiksiniyordu. Bunları düşünmek istemiyordu ama kaçış yoktu. Ve o zaman konu pişmanlık değildi. F.J. Sparrow ya da maddi durumlarıyla ilgili değildi; annesini korumakla ya da bunun gibi başka bir şeyle de...

Kendisiyle ilgiliydi....Fionna Josephine Hawkes'la. Kendisini korumayla. Annesinin aklını yitirmiş olduğunu birisinin öğrenebileceği ve *bilebileceği* hakkında içinde yanan utancın ateşliyle ilgiliydi.

Akıl hastası...

Suçluluk duygusu acı bir şekilde içine aktı.

Kendisini göstermeye çalıştığı gibi dürüst olmadığı anlaşılıyordu.

Yine de neden ne olursa olsun, annesini korumak zorundaydı. İkisini de korumak zorundaydı.

Başını kaldırıp Aidan'a baktı. "Kimseye F.J. Sparrow olduğumu söyleyemezsin," diye tekrarladı. "Ağabeyine. Annene. Arkadaşına, düşmanına ya da herhangi bir tanıdığına..."

"Evet," dedi genç adam ifadesizce. "Ne demek istediğini çok iyi anladım. Ama oldukça meşhursun, bunun farkındasındır. Bu gece partideki herkesi duymadın mı? Herkes Raven ve Rowan'ı daha çok okumak istiyor. Daha çok iblis ve şeytan ve..."

"Bu bir şaka değil. Eğer *herhangi biri* gerçeği öğrenirse," diye vurguladı, "kariyerimin sonu olur. F.J. Sparrow'un kim olduğunu kimsenin bilmemesi gizemi artırıyor. İlgiyi artırıyor. Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Yazarın kim olduğunu -*benim* kim olduğumu- öğrenirlerse işim biter! Ve bu benim mesleğim, Aidan. Hayatım. Bunu tehlikeye atamam."

"Nedenlerinin çok iyi farkındayım, Fionna." Sesinde hafif bir kınama ve biraz da aksilik vardı. Öne eğildi, Aidan'ın bakışları tuhaf bir şekilde genç kadının içine işliyordu. "Bu yüzden kimsenin sana yaklaşmasına izin vermiyorsun, değil mi? Bu yüzden *benim* yaklaşmama izin vermiyorsun? Ama içimden bir şey bana daha fazlası olduğunu söylüyor. Neden, Fionna?"

Genç kadın cevap vermedi. Fionna içinden lanet okudu, sonra bir defa daha. Bu rastgele bir tahmin değildi. Aidan hiç rastgele tahmin yapmazdı. Çok uyanıktı! Genç kadın hislerini saklamaya alışmıştı, bunu yapmak için çok büyük bir çaba harcıyordu ve başarılı olduğuna inanmıştı. Peki, Aidan nasıl oluyordu da onu bu kadar iyi tanıyabiliyordu?

Dudaklarını birbirine bastırdı. Tanrım, bunu ne doğrulayacak ne de inkâr edecekti. Ayağa kalkmaya hazırlandı.

Genç adam elini kaldırarak Fionna'yı durdurdu. "Hayır, tatlım. Olduğun yerde kal. Ayrıca sırtının benimle güvende olduğunu bil." Ona yukarıdan bakarak durdu.

"Senden istediğim tek bir şey var, Fionna." Genç adam duraksadı. "Küçük bir bedel, ödeyebilirsin."

Fionna afallamıştı. Serseri! "Ne... ne bedeli?" dedi öfkeyle anlaşılmaz bir şekilde. "Hem bunu bana karşı kullanmaya nasıl cüret edersin!"

Tam tepesinde durmuyor olsaydı hemen ayağa kalkabilirdi, terlikleri genç adamın çizmeli ayaklarının tam arasındaydı.

"Hayır," diye emretti Aidan. "Otur! Sakın kııldama! Bu, sevgili Fionna, istediğim tek bedel."

Fionna, sandalyesinin etrafında yarım bir daire şeklinde hareket ederken onu izledi.

Tam arkasındaydı. Ne yapacaktı ki? Gözlerinde dolaşan hafif bir neşe görmüştü. Dönüp onunla karşılaşma dürtüsü baskındı. Ama bir şekilde kendisine engel oldu.

“Can sıkıcı olmaya başlıyorsun, Aidan.” Sesi neredeyse hırsız çıkışı.

“Sen de sadece daha ilgi çekici oluyorsun,” diye cevap verdi fısıltıyla.

Ağzı tamamen kurumuştı. Fionna sandalyenin kollarını kavradı. Aidan ellerini tam ellerinin üstüne yerleştirip gitmesine engel oldu. Kapana kısıldığını anladı. Nefes alarak başını geriye kaldırdı ve gözlerinin Aidan’ın tam ağzının hizasında olduğunu anladı. Dudakları hafif bir gülümsemeyle yukarı kıvrılmıştı.

Aidan’ın bakışları yavaşça aşağı... pekâlâ, bolca sergilenen göğüslerinin arasındaki boşluğa indi...

Arzulu bir şekilde genç kadını inceledi.

Fionna yutkundu. Göğüs uçları kabardı.

“Seni utandırıyor muyum, aşkım?”

Genç kadın az kalsın dilini yutup boğulacaktı. “Utandırdığımı çok iyi biliyorsun!”

Aidan’ın gülümsemesi yüzüne yayıldı. Gözlerini dikip bakınca genç kadının vücudunun verdiği tepkinin fazlasıyla farkında olduğunu anladı.

Zaman geçmek bilmiyordu. Aidan kıınıldamadan duruyordu. Arkasında. Tepesinde. Ve sonra...

Genç kadının başını hafifçe kendine çevirerek onu öptü... Genç kadının içinde bir kargaşa koptu. Aidan parmaklarını parmaklarının arasından geçirip bu defa başını öteki yöne çevirdi.

Bu şekilde öpülmek tuhaftı, şefkatli bir tuzak gibiydi. Tuhaftı ama inanılmaz derecede kıskırtıcıydı.

Genç kadın Aidan’ın söylediği bir şeyi belli belirsiz hatırladı. “Bu defa öpüşmek yok demiştin,” diye uyardı çok güçsüz biçimde. “Senin kuralların, hatırladın mı? Aidan Kuralları.”

“Kurallar değişti.” Özür dilemedi. Bir keresinde kendisinden kararlı bir erkek olarak bahsettiğini hatırladı; hareket adamı olarak.

Uzun bir süre sonra genç kadının dudaklarından ayrıldı. Bu defa dudaklarını genç kadının boynunda atmakta olan damardan aşağı gezdirdi, dilini daldırıp döndürdü ve tadına baktı. Fionna, yanağına değen yanağının hafif sertliğinin farkındaydı.

“Aidan.” İsmi belli belirsiz söylemişti, tepkisi pek itiraz sayılmazdı. “Aidan, sen böyle yaptığında düşünemiyorum...”

“Düşünme,” dedi, sesi neredeyse sertti.

“Engel olamıyorum! Ben...”

“Hisset, Fionna. Sadece hisset. Hisset...” Dudakları dudaklarını örttü, dili dilinin etrafında dolanıyordu. Boğazının derinliklerinden bir ses çıkardı; Fionna da bunu tekrarlardı. “Bunu hisset,” dedi genç adam ağzının içine doğru.

Aidan başını kaldırdı ama pişmanlık için vakit yoktu. Genç kadının korsesinin ipleri çözülmeden önce, Aidan’ın avuçları elbisesinin üst kısmından içeri kayıp göğüslerinin etrafına kapanmıştı. Ellerini yumuşak, dolgun etyle doldurdu. Göğüsleri kendi iradeleriyle şişiyor gibiydi. Avuçları göğüs uçlarının etrafındaki minik daireleri ovaladı, önce biri, sonra da diğeri.

Bunun hakkında yazmıştı; Raven ve Rowan’ı. Genç kadın sahneyi yazdığı sırada sandalyesinde rahatsızca kıpırdandığını, orada toplanan hissi bastırmak için ellerini göğsüne dayadığını

hatırladı. Ama bu hayal edip edebileceğinden çok daha iyiydi. Fionna, genç adamın dokunmak derken neyi kastettiğini anlamıştı.

Fionna'nın göğüs uçları iğne kadar sivrilmişti. Bu Aidan'ı delirtiyordu. Ona işkence ediyordu. Ama Fionna bunun hep devam etmesini istiyordu çünkü daha fazlasının olduğunu hissedebiliyordu. Dudakları aralandı. Yavaşça soludu, genç adam onu göğüslerini kaldırıp başparmaklarını göğüs uçlarında hareket ettirdi ve ardından yavaşça daireler çizerken Aidan'ın kendi ellerini izlediğinin farkına vardı. Evet, izliyordu... ve Fionna da izliyordu ve bu inanılmaz derecede tahrik ediciydi.

Kalbi çılgınlar gibi atıyordu. Ağzının orada, göğsünün tam tepesinde olmasının nasıl hissettireceğini merak ettiğini fark etti. Aynı anda yüzü alev alevdi. Zihninin saptığı yönden dolayı şaşkındı... genç adamın sonraki hareketi yüzünden şaşkındı.

Aidan büyük bir rahatlıkla onu kaldırdı, yer değiştirdiler ve Aidan sandalyeye oturdu... bu sırada Fionna kucağında oturuyordu.

Aidan'ın bacakları iki yana açılmıştı... Fionna onun uyluklarının arasına rahatça yerleşmişti. Yaşadığı şokla vücudu sarsılıp titredi. Kalçası daha önce bahsedip kendisini şaşırttığı kısıma dayanmıştı.

Uylukları demir gibi sertti. Arasında duran şeye gelince... bariz bir sertlik. Kıpırdanıp uzaklaşmaya çalıştı ama sadece genç adamın erkekliğinin kabardığını hissetti. Yukarı doğru kabardı ve eğer yanılmıyorsa... şişti. Ve Fionna yanılmadığından çok emindi. Yüce Tanrım, onun bu kadar...

"Aidan," demeyi başardı. "Aidan, lütfen. Bunu... biz bunu..."

"Bekle, Fionna. Düşünme. Konuşma."

Elbisesinin arkasındaki kancalar onu şaşırtan bir maharetle açıldı. Ona ne tevazu gösterdi ne de ondan özür diledi. Elbisesinin üst kısmını kalçalarına kadar indirmiş, onu çıplak bırakmıştı. Parmak uçlarının değdiği yerden ateşler çıkıyordu. Genç kadının saçları dağıldı, omzuna döküldü ve kolundan aşağı süzüldü. Elbisesinin eteği bir şekilde dizlerine dolanmış, ipeksi bacaklarını ortaya çıkarmıştı.

Aidan'ın bakışları hâlâ göğsündeydi. Başını yavaşça indirdi. Hedefi belliydi... Fionna'nın beklentisi arttı. Umudu kabardı.

Genç adamın dili göğüs ucuna değdiğinde Fionna'nın neredeyse kalbi duracaktı. Dilini daldırıp göğüslerinde gezdirdi; dairesel bir hareketle tekrar tekrar yavaşça yaladı. Fionna'nın duyuları alev gibi kabardı; neredeyse acı veriyordu. Neden olduğundan tam emin değildi... ama göğüs ucu ağzının içinde kaybolduğunda anladı. Aidan'a doğru yay gibi kıvrılıp ona tutundu. Genç adam en sonunda göğüs ucunu sert ve güçlü bir şekilde emmeye başladığında, Fionna'nın yüreği ağzına geldi; kendisine cennetin ilk görüntüsü bağışlanmıştı. Diğer görüntüyse ilkinin koyu, parlak ve ıslak bir halde bırakıp aynı, şakacı oyunu diğer göğüs ucuyla da oynamaya başladığında geldi.

Genç kadının dudakları aralandı. Tıslarcasma nefes aldı ama konuşmak gibi bir isteği yoktu.

Aidan yüzünü göğüslerinin arasına bastırdı. "Tanrım," dedi boğuk bir sesle ve sonra tekrar: "Yüce Tanrım ama beni çok heyecanlandırıyorsun!"

Genç adam başını kaldırdı, turkuaz rengi gözleri parlıyor ve soluk soluğa nefes alıyordu. Dudakları sert bir şekilde geri geldi, dilini döndürüp genç kadınınkıyla oynadı.

Fionna kararsız bir şekilde, biraz tuhafça parmaklarını gömleğinin düğmeleri arasına kaydırdı. Aidan'ın eli ona katıldı, onun kadar gergindi. Fionna ilk fırsatta parmaklarını göğsündeki kıvrıkcık siyah tüylere doladı.

Dudaklarının kendi dudaklarını defalarca alması dışında başka bir şeye odaklanamıyordu, genç adamın kolları sanki her an kaçmasından korkuyormuş gibi sahiplenici bir şekilde beline kilitlenmişti.

Zihninin derinliklerinde kaçması gerektiğini biliyordu. Fakat buna niyeti yoktu.

Onunla öpüşmek tanrıların meyvesini tatmak gibiydi. Leziz. Ve ona dokunmak... bunun böyle olacağını hiç düşünmemişti. Dokunmakta hayal edebileceğinden çok daha fazlası vardı. Aidan'a asla izin vermemesi gereken ayrıcalıklar veriyordu ama o kadar harika ve iyi hissediyordu ki bunu umursamıyordu. Hissettiği zevki durduramazdı... onu da kesinlikle durduramazdı.

Ve daha fazla ne olabileceğini öğrenmek üzereydi.

Şaşmaz bir kararlılık, sarsılmaz bir ihtiyatla dudakları çılgınca birleşti, Aidan'ın eli kaçınılmaz bir şekilde daha da aşağılara indi. Eteklerinin ipek katlarını sıyrıp kıvrım yerinin altına kaydı. Parmak uçlarıyla ipek kaplı bir uyluğu okşadı, çorabın bittiği yere ve ötesine kadar.

Hayır, orada durmadı, bunu düşünmedi bile. Duraksamadan yolculuğuna devam etti. Güçlü parmakları genç kadının iç çamaşırının içine kaydı. Tereddüt etmeden kalçasının her bir santimini kavradı.

Fionna soluğunu tutup dudaklarını onunkilerin üzerinden çekti. Bacakları kasıldı ve sınıksı kapandı. Bunu yaparken Aidan'ın elini orada hapsedeceğini fark etmemişti.

Ama Aidan bunu ona söyleyecek halde değildi. Genç adam neredeyse tamamen dikleşmiş, kemik gibi sertleşmişti.

Fionna'nın yüzü kızarmış, gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. Aidan, genç kadının şaşkınlıkla irkildiğini hissetmişti. Fionna'nın yüzündeki bu şaşkınlık ifadesini, tamamen onun dokunduğu yere bağlamıştı.

"Aidan," dedi boğulurcasına, "yapamam... sen bunu gerçekten..."

"Ve yapmayacağım da. Benden tiksinsenmi istemem, Fionna. Benim olduğunda herhangi bir şüphe istemiyorum. Benim olduğunda, seni istediğim kadar sen de beni isteyeceksin."

Aidan, genç kadını yeniden öptü, direnişinin azaldığını hissedene kadar onu öptü. Eliyle uyluklarının ipeksi yüzeyini yavaş, hareketli bir ritimle okşamaya başladı. Elinin üstündeki boğum yerlerine yumuşak tüylü bukleler değince neredeyse delirecekti. Elinin ıslandığını hissetmek neredeyse kontrolünü yitirmesine neden oluyordu. Başparmağıyla, Fionna'nın kadınlığının içinde saklanan hassas tepeciğe dokundu. Fionna ürperdi; Aidan genç kadının çıkarttığı ürkek, kısık sesi derinden hissetti.

"Sorun yok," diye mırıldandı genç adam boğuk bir sesle, şimdi omuzu ile boynunun birleştiği noktayla ilgileniyordu. "Bu sana zevk vermek için... İzin ver, aşkım. İzin ver sana zevk vereyim."

Genç adam iki parmağıyla, kadınlığının hemen üstündeki vadide ilerledi; eti sıcak, kaygan, dolgun ve şişkindi, bu yumuşak keşif sırasında Fionna neredeyse ağlayacaktı. Aidan'ın vücudunu bir sıcaklık sardı, bu Hindistan sıcaklığıyla rekabet eden bir sıcaklık; genç adam sanki Fionna'nın yanında buharlaşıyordu.

“İstiyorum,” dedi Fionna soluk soluğa. “İhtiyacım var... lanet olsun, bana işkence ediyorsun.”

Aidan, bir parmağını kadınlığının içine soktu, geri çekip tekrar ileri itti. Parmağını sıkıca saran yumuşak eti fark etti, daha önce keşfedilmemiş olduğundan dar ve küçüktü. “Bekle, Fionna. Bekle. Seni incitmek istemiyorum.” Genç adamın alnında terler belirdi. Parmakları içinde yavaş yavaş ilerledi. Daha yukarı, daha derine. Fionna’nın kadınlığı, genç adamın nazik ama kaçınılmaz girişine izin veriyordu.

Fionna inledi. “Yeterli değil. Lanet olsun, yeterli değil!”

Aidan zafer kazanmış gibi kahkaha attı. “Sabır, aşkım. Sabır.”

Fionna başını Aidan’ın omzuna gömdü.

Aidan parmağını kadınlığının içine gömdü, yapabildiği kadar ileriye itti. Başparmağıyla kadifemsi dokusunda yavaşça gezindi, bastırdı, ardından yeniden daire çizdi, gitgide hızlandı. Onu çıldırtacağını bildiği bir tempo kazandı.

Fionna ellerini Aidan’ın göğsünde gezdirdi. Aidan, genç kadının vücudundaki kasılmayı hissediyor ve buna neyin sebep olduğunu çok iyi biliyordu.

Bunu nasıl rahatlatacağını çok iyi biliyordu.

“Savaşma,” dedi kısıp, ipeksi bir fısıltıyla ama yine de sesi kendisini güçlükle kontrol ettiği için neredeyse hırıltılıydı. “Bırak gelsin, sevgilim. Sadece bırak gelsin.”

Fionna kendini durduramadı. Aidan onun içinde alevlenen heyecanı hissedebiliyordu. Fionna parmağının etrafında kıvrandı, kalçaları sertti ve şehvetle kımıldıyordu.

Aidan rahatlama kasılmalarının ne zaman gerçekleştiğini tam olarak biliyordu. Fionna çığlık attı. Vücudu Aidan’ın etrafında tekrar tekrar kasıldı. Bitik ve tatmin olmuş bir şekilde genç adamın üzerine yığıldı, Aidan’ın parmağı hâlâ içindeydi.

Aidan hayatında hiç olmadığı kadar tahrik olmuştu. Vücudunun her bir parçası, her bir kası ve siniri gerilmişti. Kontrolünü kaybetmenin kıyısında idi. İçi kızıl bir arzuyla kavruluyordu, Fionna rahatlamış olmasına rağmen kendisi rahatlamamıştı. Neredeyse düşünemiyordu.

Güçlü kollarıyla Fionna’yı kaldırdı ve onu kendisine çevirdi. Genç kadının çıplak bacakları, Aidan’ın kollarının üzerinde duruyordu. Aidan kolunu genç kadının sırtına dolamıştı. “Bana zevk verdin, aşkım. Ve ben de sana bu kadar zevk verdiğim için mutluyum. Ama tekrar birlikte olduğumuzda, bu defa içinde başka bir uzum olacak.”

Uzanarak pantolonunu açtı ve iyice sertleşmiş erkekliğini serbest bıraktı. Fionna’nın parmaklarını kalın, şişmiş etinin üzerinde kapadı ve kendi parmaklarının baskısıyla sabitledi. “Ve aramızda hiçbir şey olmayacak, tatlım. Elbiseler. Sözcükler. Ne söylediğimi anlıyor musun?”

Fionna ağzı açık bir şekilde ona baktı, söyledikleri ve yaptıkları genç kadını afallatmıştı. Taş gibi sert erkekliğini hissedebiliyordu... Yüce Tanrım, avucu genç adamın sert erkekliğiyle dolmuştu. Daha da şaşırtıcı bir şey vardı ki bu gerçekten sadece bir kısmıydı.

Aidan’ın yüzü gergindi, gülümsemiyordu, gözleri o kadar şiddetli bir arzuyla parlıyordu ki Fionna şaşkınlıktan konuşamaz hale geldi.

Yavaş yavaş kendine geliyordu. Kendine geldiğindeyse içini utanç kapladı. Aynada kendisine bir daha asla bakamayacaktı. Ona bir daha asla bakamayacaktı.

“Bırak beni!” diye bağırdı Fionna.

Aidan onu bıraktı. Fionna ayağa kalkıp genç adamdan uzaklaştı ve arkasını döndü. Göz ucuyla bakıp ceketini giydiğini görebiliyordu. Fionna henüz kendisine tamamen gelememişken ve elleri bu kadar titrerken o nasıl bu kadar sakin olabiliyordu?

Genç adamın iç geçirdiğini duydu.

Ne yapmak üzere olduğunu anlayamadan önce, Aidan genç kadının elbisesini göğüslerini kapatacak şekilde yukarı çekti, ardından onu kendisine çevirdi.

Fionna ondan hızla uzaklaştı. Kehribar benekli gözler alev alev yanarak Aidan’a çevrildi.

“Gitmeni rica ediyorum,” dedi genç kadın gergin bir şekilde.

Aidan tek kaşını kaldırdı. “Aslında, zaten gidiyordum.” Tekrar kontrolünü sağlamıştı. Ancak Fionna bambaşka duygular beslemeye başlamıştı.

Aidan kaşlarını çattı. “Kızgınsın.”

“Elbette ki kızgınlım! Bu ne cüret,” dedi genç kadın hızlı hızlı. “Böyle bir şey söylemeye nasıl cüret edersin? Böyle bir şeyi yapmaya...”

“Neyi?” dedi. “Neyi yapmaya cüret ederim?”

Bunu söylemeyeceğini biliyordu, alçak adam. Genç kadın çenesini yukarı kaldırdı. “Yapmamalıydın... yapmamalıydın!”

“Açık sözlülüğümün seni incittiğini görüyorum. Ancak korkarım, açık sözlü olmaya devam etmek zorundayım. Hiç itiraz

duymadım. Fionna. Tek duyduğum zevk sesleriydi. Ve bu sesler,” diye öyle bir sakinlikle bitirdi ki genç kadın daha da sinirlendi, “kesinlikle sana aitti, aşkım.”

Fionna bu defa öfke dolu bir ses çıkardı. Bu sesin öfkeden başka bir şeyle karıştırılmasının mümkün olmadığından emindi.

“Ne yani, seni baştan çıkarmakla mı suçlayacaksın?”

Eğer böyle bir iddiada bulunabilecek olsaydı, bulunurdu. Ama bu doğru olmazdı. Yine de bir cevap vermek zorundaydı.

“Kendi amacına ulaşmak için,” dedi Fionna kendinden emin bir şekilde, “bana tuzak kurduğunu düşünüyorum.”

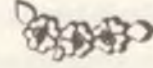
“Eğer bu doğru olsaydı, senin söylediğin şekilde, *amacımın*, çok daha farklı olacağı konusunda seni temin ederim. Ve o sonuca ulaşma şekilleri, tabii ki... biraz farklı da olurdu.”

Fionna’nın her yanı kıpkırmızı kesildi.

“Belki de olmazdı,” diye ekledi Aidan düşünceli bir şekilde.

Fionna kaskatı kesildi.

Aidan parkasını giydiği sırada ona uzun bir bakış attı. “Dilediğini düşün, Fionna. İsteddiğini söyle. Ama bana karşı dürüst olamıyorsan en azından kendine karşı dürüst ol.” Bakışları onun kileri delip geçiyordu. Sinsice sevinmiyor, övünmüyordu. “Sen, sevgilim; benim seni arzuladığım kadar sen de beni arzuluyorsun. Bunu az önce ispatladın. Aramızdaki tek fark, arzularımı saklanmayı reddetmem.”

On Birinci Bölüm

O gece yaratığı takip ettik, o kadar yakından izledik ki en sonunda saklanmak dışında bir seçeneğimiz kalmadı.

Rowan ve ben saklanırken âdeta tek vücut olduk. Dudaklarımız birbirine değiyordu. Bedenim onunkiyle birleşmişti. Bedenlerimiz birbirine kenetlenmişti...

Dartmoor İblisi, F.J. Sparrow

Aidan tutkudan bahsediyordu. Ve zevkten...

Fionna'nın ruhunun derinliklerinde bir ses, Aidan'ın haklı olduğunu söylüyordu; tutkusundan saklandığı konusunda.

Kendisinden ve genç adamdan da...

Aidan'ın yaptıklarını unutamıyordu. Vücuduna yayılan zevk ve tutkuyu... Bu hisleri iyi bir amaç için kullanıp bundan fazlasıyla yararlandı. Hayal gücünü serbest bıraktı. Ayaklarının yerden kesilmesine izin verdi.

O gece yazdıklarının kesinlikle erotik bir eğilimi vardı. Daha önce cesaret edemediği şeylere cesaret etti. Raven daha önce hiç cesaret etmediği şeyler yaptı... Rowan da öyle.

Yatağa bitkin bir şekilde düştüğünde saat geç olmuştu. Yine de uykusu gelmedi. Zihninde birçok düşünce vardı. Perdelerin arasından ışık süzölmeye başladığında inledi. Şakakları artan bir baş ağrısıyla zonkluyordu. Glynis kapıyı çaldığında yataktan sendeleyerek çıktı.

Genç kadın kapıyı açtı, üstünde hâlâ geceliği vardı, sabahlığının kuşağını aceleyle bağlamıştı.

Glynis gözlerini kırptırdı. "Yarın gelmemi ister misiniz, hanımefendi?"

"Hayır. Hayır, gerek yok, Glynis."

"Belki ılık, güzel bir banyo hoşunuza gidebilir," dedi kızıl saçlı hizmetçi neşeli bir şekilde. "Banyonuzu hazırlayım mı, hanımefendi?"

Fionna şaşırtıcı bir şekilde gülümsedi. "Ah, kulağa şahane geliyor. Sen olmasan ne yapardım acaba?"

Banyo, başındaki zonklamayı hafifletmede gerçekten de çok etkili oldu. Glynis bir aşağı bir yukarı hızlı hızlı gidip geliyor, durmaksızın konuşuyordu. Fionna gerinebildiği kadar gerindi, ardından küvetten çıktı. Glynis giyinmesine yardım etti. Hizmetçi çoktan hafif bir yemek hazırlamıştı. Fionna yemeğini yerken kızın maaşını artırmayı düşündü. Glynis günlük ev işlerini bitirdi ve ardından evine gitmek üzere yola koyuldu.

Fionna pelerinini omuzlarına attığında saat neredeyse ondu. Şapkasının kurdelesini hızlı bir şekilde bağladı ve merdivenlerden

aşağı koştu. Dükkândan süpürgeyi alıp gece yağın karı basamaklardan temizledi.

İşte! Tam zamanında bitmişti ve dükkânı açabilirdi.

Çok güzel bir kış günüydü, bir anlığına durdu ve düşündü. Başkaları soğuk hakkında şikâyet ederdi ama Fionna bunu umursamıyordu. Kar, bitmeyecek gibi günlerce yağın yağmurdan daha iyiydi.

Güneş masmavi gökyüzünde parlıyor, ona köyünün kış aylarındaki halini hatırlatıyordu. Küçükken bir defasında, annesi ve babası onu ormanın içinden geçip karla kaplı tepelerde kızak kaymaya götürmüştü. Güneş parlıyordu. Annesi ile babasının arasına korunaklı bir şekilde oturmuştu; soğuktan korunmak için üzerlerinde kat kat battaniye vardı. Fionna hayatında bu kadar sevildiği... bu kadar mutlu olduğu başka bir anı hatırlayamıyordu. Güzeldi; kışı ne kadar da çok seviyordu! Rüzgârın, ağaç dallarından karları uçurmasını izlemişti. Papaz Tomlinson'un kilisenin yanındaki sıcaklık, küçük evinde ısınmak için durmuşlardı.

Genç kadının boğazına büyük bir yumru oturdu. Bu anıdan vazgeçmeye isteksiz bir şekilde yüzünü güneşin parlaklığına çevirdi, karın ısıtılı kristalleri üzerindeki yansımından kaçınmak için başını hafifçe kaldırdı. Son bir kez daha bakmak için döndü. Bayan Chalmers arabasından iniyordu; birbirlerine el salladılar. Fionna tam dönmeye hazırlanırken bir gölge kaldırma yansıdı. Genç kadın, seri yürüyüşünden, şapkasının eğiminden ve bastonunu sallayışından onu tanıdı. Fionna'yı bütün gece uyanık tutan adam karşısındaydı. Konuşmak için cesaretini topladı.

Aidan bir metre ötesinde durdu. Fionna'nın içinden inlemek geldi ama genç adamın ne yapacağını beklemenin en iyisi olacağına karar verdi. Sınırlar dâhilinde tabii ki...

Sessizlik hüküm sürdü.

"Pekâlâ," dedi Aidan en sonunda, "bu durum oldukça tuhaf bir hal almaya başladı. Açıkçası bunun böyle olmamasını tercih ederim."

"Haklısın tabii." Fionna bir nefes verdi. "Belki de bir kez daha... tartışmalıyız," dedi genç kadın yavaşça. Ne diyeceğini bilemiyordu.

"Harika fikir. Ancak bütün gün önceden planlanmış işlerim var. Akşam uygun olur mu?"

Fionna'nın nabızı hızlandı. Akşam. Mantıklı bir hareket miydi?

Ah, Tanrım. Fazla, çok fazla paranoyaklaşmıştı. Yine de genç adamın duruşuna, özgüvenine imreniyordu çünkü kendisinin kontrolden çıkmak üzere olduğunu hissediyordu. Ama Aidan, "Saat yedi diyelim mi?" dediğinde yüzündeki sakinliği korumayı başardı.

Fionna başıyla onayladı. "İyi günler o zaman."

Aidan reverans yaptı. "Akşam görüşmek üzere."

Genç kadına gün bitmeyecek gibi geliyordu. Dükkâna öğleden önce sadece iki müşteri girmişti. En sonunda yazmak için çalışma odasına çekildi. Dartmoor İblisi'ni bitirmek için sabırsızlanıyordu. Ondan sonra İskoçya'nın Belası adlı kitabına geçecekti.

Henüz hikâyenin konusunu belirlememişti ama zihninin derinliklerinde belirsiz bir fikir dolaşıyordu... en iyi bu şekilde çalışıyordu. Belki de canlanan antik bir yaratık, kötü bir ruh hakkında yazabilirdi. Aidan'ın yüzü zihnindeydi; hakikaten de İskoçya'nın Belası!

Ne yazık ki yazmaya çalışmanın pek anlamı yoktu. Kelimeler aklına gelmiyordu. Bunun olmasından nasıl da nefret ediyordu. Son zamanlarda çok sık oluyordu... böylesi bir zorlukla daha önce hiç karşılaşmamıştı. Aidan McBride'la tanıştığundan beri yazmak zordu!

Onunla bu akşam buluşacağı için endişeliydi. Hafif bir akşam yemeği hazırladı ama neredeyse hiçbir şey yiyemedi.

Saat yediye gelirken çay hazırlamaya başladı.

Saat tam yedide kapının çalındığını duydu. Çok kibar bir selamlamanın ardından onu yukarı kata davet etti.

Fionna çay tepsisini getirmek üzere mutfığa gitti. Alçak herif! O sandalyeye oturmuştu, şey yaptıkları yere!.. Bu düşüncüyü aklından çıkaramıyordu. İçinde genç kadını rahatsız etmek için bunu kasıtlı bir şekilde yaptığına dair belirgin bir his vardı.

Genç kadın buna izin vermeyecekti. Onu sinir etmesine izin vermeyecekti.

Kendisine ve genç adama çay koydu. "Umarım günün güzel geçmiştir." Fionna fincanı ve tabağı uzatıp genç adamın ilgisini kendi gözlerine çevirdi. Gözleri aşağıda, süt ve şekeri ekleyip karıştırmak için gereğinden fazla vakit harcamıştı.

Aidan fincanını indirdi. Dudakları gerilmişti. "Tanrım, Fionna! Bana bakamıyor musun bile? Tam bir alçak gibi hissetmeme neden oluyorsun."

Ve o da Fionna'nın aşağılanmış gibi hissetmesine neden oluyordu. Genç kadının gözleri Aidan'ın narin porselen fincanı tutan ellerine odaklandı, o kadar inkâr edilemez şekilde güçlü ve erkeksiydi ki... Eteğinin altına kayan ellerinin anısı birden şiddetli

bir şekilde zihninde canlandı. Kadınlığında gezinen parmağı... Onun arsız temasını hatırlayınca her yeri kıpkırmızı kesildi, özellikle de genç adamın sahiplendiği kadınlığı... Elinden sadece kıvranmadan durabilmek geliyordu.

Genç adam sabırsızlığını saklamak için bir çaba harcamadı. "Bunu bu kadar," dedi sert bir şekilde, "tatsız bulman hiç de keyif verici değil."

Fionna fincanını kenara koydu. Acıyana kadar burun kemiğini sıktı, düşüncelerini ve cesaretini toplamasına yardımcı olduğu için bu acıdan keyif aldı. En sonunda başını kaldırıp ellerini düzgünce dizlerine yerleştirdi.

"Pekâlâ, o halde. Dün gece olanlar... bu bir daha olamaz, Aidan. Olmamalı." Odada gergin bir sessizlik vardı. Patlamak üzere olan bir sessizlik.

Aidan bir an bile gözlerini genç kadınınkilerden ayırmadı. Bu sinir bozucuydu.

"Bir daha olmamalı," diye tekrarladı, bu defa daha gergin bir şekilde.

"Ne demek istiyorsun?"

Genç adamın sesi çok sakindi. Soğukkanlı tavırlarından nefret etmesine rağmen genç kadın onun duruşuna imrendi. Ah, alçak adam; gerçekten de alçağın tekiydi. Bu durumun genç kadın için ne kadar zor olduğunu çok iyi biliyordu! Bunu sesli bir şekilde söyletecekti.

Fionna dudaklarını birbirine bastırdı. "Neden bahsettiğimi çok iyi biliyorsun."

"Söyle bana."

"Beni... öpmen." Devam etmek için yutkunmak zorunda kaldı. "Bana dokunuş şeklin. Ben... bunun bir daha olmasına izin veremem," diye bitirdi hızlıca.

Aidan arkasına yaslanıp sandalyenin koluna parmaklarını hafifçe vurdu. "Sen de beni öptün, Fionna. Hatırladığım kadarıyla oldukça... ateşli bir şekilde. Yaşadıklarımızın fazlasıyla... ateşli olduğunu söyleyebilirim."

"Bunu bana hatırlatman hiç adil değil," dedi genç kadın kısık bir sesle.

Genç adam fincanına uzandı, çayını yudumladı, ardından tabağına geri koydu. "Açık olabilir miyim, Fionna?" Genç kadına cevap verecek fırsat bırakmadı. "Sen de bundan en az benim kadar keyif aldın."

"Bunun konumuzla hiçbir alakası yok..."

"Çok alakası var."

"Anlamamı sağlamaya çalışıyorum," dedi genç kadın kararsız bir şekilde. "Arkadaşlığından hoşlanıyorum, Aidan. Gerçekten. Son zamanlarda çok yalnızdım. Hayatım tek başına geçti. Bu yapmak zorunda kaldığım bir tercihti." Fazla şey söylemekten korkarak nefesini tuttu fakat dürüst olmaya çalışıyordu. "Rahat bir şekilde itiraf edebilirim ki birlikte olduğumuz zamanlardan keyif aldığım için arkadaşlığını özleyeceğim..."

"Özellikle de dün gece." Aidan şeytani bir şekilde başını eğdi, dudakları... ah ne kadar da insafsızdı.

"Aidan! Rica ederim, izin ver de bitireyim. Eskisi gibi sadece arkadaş kalmanın en iyisi olacağını düşünüyorum."

"Arkadaş mı?" diye düşündü genç adam. "Arkadaşlar bizim gibi öpüşmez, tatlım. Arkadaşlar bizim gibi dokunmaz."

“İşte ben de tam olarak bunu söylemeye çalışıyorum. İşte tam olarak bu yüzden tekrar olamaz! Dost olmamız mümkün değil mi?”

“Dost mu?” Genç adam kahkaha attı.

“Bana gülme,” diye çıktı genç kadın. “Arkadaşız, Aidan. Daha fazlası değil.”

“Sana göre öyleyiz, Fionna. Bu göreceli bir fikir. Arkadaşlar sevgili olabilirler. Sevgililer de arkadaş... ve olmalılar da.”

Sevgili mi? Fionna şaşkınlığını zorlukla bastırdı. Konuşma, istemediği bir yöne doğru gitmişti. Umutsuzca çabaladığı halde. Ama o bile dün gece paylaştıklarının arkadaşlık sınırlarının çok ötesinde olduğunu biliyordu.

“Böyle şeyler söyleme.” Genç kadının boynundan yüzüne doğru bir kızarıklık yayıldı.

Aidan parmak uçlarını birleştirip, yeleğinin üzerinde tuttu.

“Bunu ikimiz de biliyoruz, Fionna. Dün gece yaşananlar bunu kanıtladı. Kolaylıkla daha ileriye gidebilirdik...”

“Hayır! Böyle şeyler söyleme, Aidan.”

Aidan küçük bir tebessümle genç kadının dudaklarına dokundu. “Seni şu anda yatak odana taşıyabilir,” dedi yumuşakça, “ve seninle sevişebilirim, biliyorsun. Bunu kabul et.”

Genç kadının kalp atışları panikle hızlandı. “Yanılıyorsun! Çok kendini beğenmiş bir adamsınız, lordum. Hiçbir şeyi ve kesinlikle böyle komik bir iddiayı kabul etmiyorum.”

Gülümsemesi genişledi. “Ah, Fionna. Bu bir kadının bir erkeğe asla söylememesi gereken bir meydan okuma. Aksini ispatlamak isteği doğuyor sadece.”

Dehşet her yanını kapladı. “Aidan. Rica ederim, yapma.”

Tekrar şu sessizlik... Genç kadın çılgık atabilirdi.

“Arkadaş, Aidan. Arkadaş,” diye vurguladı.

“Ya kabul etmezsem?” Genç adam bacaklarını uzattı.

“Lütfen bunu benim için daha zor hale getirme.”

“Yani bunu bu şekilde geçiştirmeyi mi düşünüyorsun?”

“Evet.” Söylenecek başka bir şey yoktu.

“Hiçbir şey çözülmedi, Fionna.”

“Her şey çözüldü.”

“Sana göre, belki. Bana göre değil. Bu tartışmayı sen istedin. Bu yüzden karşılıklı olarak kabul edilebilir bir çözüme ulaşmamızı ~~ben~~ istiyorum... bütün gece sürse bile,” dedi genç adam yumuşakça.

Fionna dehşete düştü. “Bütün gece burada kalamazsın!”

“Fark edilmeden bir yerlere girip çıkmada oldukça ustayım-dır,” diye mırıldandı genç adam, “Pencap’ta geçirdiğim zaman sayesinde.”

Fionna dik dik ona baktı.

“Farkındasın, değil mi,” dedi Aidan çok yumuşak bir şekilde, “bu konuşmayı son derece açıklayıcı buluyorum.”

Fionna kaskatı kesildi. “Nasıl yani?”

“Kendinden gerçekten istediğin şeyi esirgiyorsun, Fionna. Hislerine rağmen. Arzularına rağmen.”

“Beni düşündüğün kadar iyi tanıımıyorsunuz, lordum.”

Aidan, parmağını şakağına düzenli bir ritimle vurdu, sanki Fionna hiç konuşmamıştı. “Bunun nedenini merak ediyorum, Fionna. Yalnız yaşamanın bir tercih olduğunu söyledin. Sanırım bu kelimeyi kullanmıştın; tercih... değil mi?”

Genç kadın çenesini kaldırdı. "Hayatımdan memnunum."

"Bir münzevi gibi yaşıyorsun," dedi genç adam sözünü esirgemeden. "Nedenini sürekli soruyorum ama cevap vermekten sürekli kaçınıyorsun."

Fionna gerçeğin acımasız olduğunu düşündü irkilerek. Genç adamın gözlerine bakmaya devam etti. Gözlerini hiç kaçırmamıştı.

"Konudan uzaklaşıyorsun, Aidan, konu arkadaşlık."

"Ve sevgililer."

"Hayır." Kararlı bir şekilde ona baktı. "Sevgili değiliz. Asla sevgili olmayacağız."

Aidan uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Ayağa kalkıp orada durdu, o tuhaf gülümseme hâlâ dudaklarında geziniyordu. "Zaten sevgiliyiz, tatlım."

"Hiç de değiliz." İtirazı şiddetli ve ateşliydi.

"Sakinleş, vızıldayan küçük arım." Aidan bir kahkaha attı, Fionna'nın kalbi o kadar çaresiz bir şekilde atmıyor olsaydı bu kahkaha nefesini kesebilirdi.

"Tecrübesizliğinin sana ihanet ettiğini biliyorsun, değil mi tatlım? Sevişmenin... pekâlâ, iffetini bozmadan söylemek gerekirse... senin düşündüğünün dışında farklı yöntemleri de var. Bizimkisi sadece bu yöntemlerden biriydi. Aslında başka şekilleri de var."

Fionna'nın yüzü kızardı ama geri çekilmedi.

"O halde, herhangi bir yöntemin de aramızda asla gerçekleşmeyeceğine yemin ederim, Aidan."

Aidan gözlerini hafifçe kısıp başını bir yana eğerek onu inceledi. Fionna genç adamın yüzündeki ifadenin çok şaşırtıcı

olduğunu anladığında oldukça sinirlendi. Aklından ne geçtiğine dair en ufak fikri yoktu.

Ardından, "Bana kapıya kadar eşlik eder misin, aşkım?" dedi Aidan.

Büyük bir zevkle. Fionna dişlerini gösterip hırlamak istedi ama diğer taraftan, aklından bambaşka düşünceler geçiyordu. Aidan parkasını giyip döndü.

Genç adam ona tehlikeli bir şekilde yakın duruyordu. Ona bu kadar yakın olmak, tekrar bu kadar yakınında olmak... tehlikeli bir biçimde tatlıydı.

Ama o delirtici gülümseme bir defa daha geri dönmüştü. Fionna dişlerini gıcırdattı.

"Aklımı çelemeyeceksin, Aidan. Sevgili değiliz."

"Belki henüz değil..."

"Arkadaşlar sevgili olamazlar."

"Ah. Bu da Fionna Kanunu mu?"

"Bu şekilde düşünmeyi tercih ediyorsan, evet."

"Benim tercihim şu, Fionna. Bütün arkadaşların sevgili olmayacakları konusunda sana katılıyorum. Ama daha önce de dediğim gibi, bütün sevgililer kesinlikle arkadaş olmalıdırlar, sence de öyle değil mi?"

"Aidan Kuralları mı?" Genç kadının ses tonu bir parça ığneleyiciydi.

"Bu şekilde düşünmeyi tercih ediyorsan, evet." Fionna'nın bir dakika önceki cümlesini ödünç almıştı.

"Bu da benim tercihim, Aidan. Vardığın sonuçlara rağmen, sevgili değiliz. Asla sevgili olmayacağız."

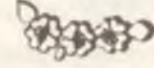
Genç adam ona daha da yaklaştı. Bakışları genç kadının yüzünün her bir santiminde dolaştı.

“Daha önce bir savaşta bulunmadın mı hiç, Fionna?”

Genç kadın kaşlarını çatı. Ne yapmaya çalışıyordu? “Bulunmadığımı biliyorsun,” dedi sinirli bir şekilde.

Aidan parmak ucunu burnundan aşağı doğru gezdirdi.

“Pekâlâ,” dedi hafif bir İskoç şivesiyle, “artık bir savaştasm.”

On İkinci Bölüm

Bana çok yakındı. Soğuk nefesini, tenimi sıkıca saran buz gibi bir el gibi ensemde hissedebiliyordum.

Dartmoor İblisi, F.J. Sparrow

Fionna o gece iyi uyuyamadı.

Onu bir türlü zihninden çıkarmayı başaramadı ve yatakta dönüp durdu.

Yine de yorgun bir şekilde sabah annesini ziyarete gitti. Pazar günüydü ve ziyaretinden vazgeçmeyecekti. Annesi uyukluyordu. Yaşlı kadın ayağa kalkmayıp olduğu yerde, kanepede uzanmaya devam etti. Halsizdi, hâlâ yarı uyukluyor, kızına bakmak için ara ara uyanıyordu.

Fionna yanında oturup elini tuttu.

“Anne,” diye fısıldadı, “bir adamla tanıştım, anne.” Yaşlı kadının hafifçe gülümsedi. “İsmi Aidan. Aidan McBride.” Annesi yine

gölümsedi. "Ağabeyi bir düğ. Buna inanabiliyor musun, anne? Ah ama beni o kadar şaşkına çeviriyor ki neredeyse hikâyelerimi yazamaz hale geldim! Buna inanması zor, değil mi? Sen ve babamın, akşam yemeği yemem için beni zorla yazı masamda kaldırdığınızı hatırlıyor musun?"

"Aidan ve benim, Raven ile Rowan'a bu kadar çok benzememiz çok tuhaf. Onları henüz okumadığını biliyorum... okusaydın çok şaşırabilirdin! Ama Rowan hayatına girene kadar hiçbir erkek Raven'i etkilememişti. Bunun kulağa aptalca geleceğini biliyorum, özellikle de kızın söyleyince ama benim için Aidan'la da durum böyle. Rowan, anlıyorsun ya, Raven'in hayatına girmek için ısrar ediyor. Sanırım bu yüzden bu kadar tuhaf. Raven ne kadar denerse denesin Rowan'ı görmezden gelemiyor. Ne kadar denersen deneyeyim kendimi... onu istemekten alıkoyamıyorum. Onunla olmayı istemekten."

Annesi ona ifadesiz bir şekilde baktı. Fionna acıyla bir nefes aldı. Bu kalbine inen bir bıçak darbesi gibiydi, çünkü her şey ona çözümsüz görünüyordu. Annesinin durumu giderek kötüleşmişti; Dr. Colson'ın tek söylediği bu işlerin zaman aldığıydı.

Bir yanı içinde çığlıklar atıyordu. Orada olduğunu bile bilmeyen bir kadınla neden konuşuyordu ki? Fionna'nın kim olduğuna ve ne söylediğine dair muhtemelen en ufak fikri olmayan birisiyle.

Fionna'nın tek yapabildiği ezici bir ümitsizliğe boyun eğmekti. Ama yapamıyordu. Eğer annesi savaşıyorsa o halde onun yerine kendisi savaşmalıydı, hayatta başka kimi vardı ki? Ondand vazgeçemezdi. Annesi zihninin karanlıklarında bir yerde kaybolmuştu. Tekrar geziniyordu. Eğer yaşlı kadını bulabilecek biri varsa, bu kendisiydi, tek çocuğu.

Buna inanmak zorundaydı. Annesine ait bir parçanın hâlâ orada olduğuna dair bütün kalbiyle dua etti. Ona ulaşabilmek için. Annesinin onu *duyabilmesi* için.

Annesinin geri dönmesi için.

"Sanırım ondan hoşlanırdın, anne. Bazen biraz serseri gibi davranıyor ama bu cazibesini artırıyor. Zampara ya da uçarı bir erkek değil. Onunlayken bazen kendimi kaybediyor, kontrolümü yitiriyorum. Ve gittiğinde, ah, Tanrım, kendimi... çok yalnız hissediyorum!"

Gözleri yaşlarla doldu. Genç kadın eteğini tutup sıktı, ardından annesine baktı. Yaşlı kadının gözleri kapalıydı.

"Beni istiyor, anne. Beni. Bana... bana öyle dedi! Buna inanabiliyor musun? Ben inanamıyorum! Aidan McBride gibi bir erkeğin, beni, Fionna Hawkes'ı istediğini bilmek, kendimi sersemlemiş hissettiriyor. Daha önce böyle bir şey yaşamadığım için böyle hissettiğimi biliyorum. Beni öyle bir büyülüyor ki bazen neredeyse düşünemiyorum bile. Tek düşünebildiğim o."

Annesinin gözleri yarı kapalıydı. Güzel, mavi gözleri ifadesiz ve soğuk bir şekilde duvara bakıyordu.

"Bir şey itiraf edeceğim, anne. Raven hakkında yazdığım, Raven benmişim gibi düşünüyorum. Raven maceracı bir karakter. Kötü yaratıklarla, canavarlarla ve iblislerle olan kavgasında son derece acımasız. Raven'a göre her zaman bir çıkış yolu var.

"Ama benim için hiçbir çıkış yolu yok, anne." Fionna'nın boğazına bir düğüm oturdu. Sesi kısık ve boğuktu. "Ve ona âşık olacağım diye çok korkuyorum ama âşık olmamam gerektiğini biliyorum. İşler böyleyken olmaz." Gerçek, onu iki farklı karaktere ayırıyordu, sanki bir bıçakla bölünmüş gibiydi. "Yaklaşmasına izin

vermek istiyorum, dilediği kadar yakın olmasına... Onu neden reddettiğimi merak ediyor. Ve onu daha ne kadar reddedebileceğimi bilmiyorum. Çok kararlı. Sürekli ısrar ediyor... Boyun eğeceğim diye çok korkuyorum!

Fionna yutkundu. "Aşk böyle bir şey mi, anne? Babama karşı sen de böyle mi hissetmiştin?"

Annesinin yüzü buruşmaya başladı. Gözleri yaşlarla doldu.

"William!" diye bağırdı. "Beni eve götür, William. Beni eve götür!"

Fionna neredeyse kanayana kadar dudaklarını ısırды. Gözünü kenarından tek bir damla yaş süzüldü. Aceleyle sildi.

Hâlâ, diye düşündü canı acıyarak. Annesi hâlâ babasını soruyordu.

Hastaneden çıkıp eve gitmek üzere yola koyuldu. Yürümek canını acıtıyormuş gibiydi, adımlarını yavaşlattı.

Bulutlu bir gündü; gökyüzü siyah, grimsi bulutlarla kaplanmış, hava ağır ve soğuktu. Fionna üst kata çıkarken titredi ve sobaya biraz daha kömür attı. Çay içmek yerine akşam yemeğini erken yemeyi tercih etti, ardından çalışmaya başlamadan önce oturma odasına yürüyüp oturdu. Göz ucuyla en sevdiği sandalyesine baktı. Burası, Aidan'ın genç kadının vücudunu şaşırtıcı derecede samimi bir uzmanlıkla keşfettiği yer olduğu için oraya oturacak cesareti hâlâ bulamıyordu.

Heyecanının ve zevkle ürpermenin tadını çıkarmıştı.

Annesine söylediği doğrudu. Raven'a göre her zaman bir çıkış yolu vardı. *Ama Aidan kanlı canlı, gerçek bir adam, diye düşündü Fionna sessizce. Aidan.* Genç adama aksini söylemesine rağmen onu istiyordu.

Fionna bununla nasıl savaşaacağını bilmiyordu.

Keşke o kadar kolay olsaydı. Keşke Aidan'ın ona dilediği kadar yaklaşmasına izin verebilseydi. Kendi istediği kadar yakınına... *Belki bir gün, hayatım bu kadar karışık olmadığında,* diye düşündü özlemle.

Ama o gün geldiğinde çok yaşlanmış olacaktı.

O gün geldiğinde Aidan gitmiş olacaktı.

Annesine anlattığı her şeyi, kendisine bile itiraf etmeye cesaret edemediği şeyleri hatırladı.

Hayır, onu umutlandırmak hiç adil değildi. İkisi için de değildi.

Aidan bir dükün kardeşiydi.

Ve genç kadının annesi akıl hastasıydı.

İmkânsız bir durumdu.

Bu yakınlıktan bir sonuç çıkmazdı.

Haklıydı. Hiçbir şeyi çözmemişlerdi. Ve Aidan her şeyi istiyordu.

Fionna'nın verebileceğinden de fazlasını...

Akşam olduğunda Dartmoor İblisi'nin son bölümü üzerinde çalışmaya başladı. Ama önce bir önceki bölüme göz attı, yeni teslim ettiği bölüme... çok müstehcen olan bölüme. Hayır, müstehcenden de öteydi. Okuyucuların hava almak için zorlanacakları, sonraki bölüm için haykıracakları ya da gazeteyi odanın bir köşesine fırlatacaklarından emin olduğu bölümü.

Fionna ilk ihtimalin olacağını düşünüyordu. Dartmoor İblisi'nde Raven ve Rowan'ın arasındaki çekimi yükselttiğinden beri satışlar ciddi miktarda artmıştı. Ve elbette ki yazmaya başladıktan kısa bir süre sonra, eli göğüs uçlarından birine dokundu. Dokundu, bastırdı... ve okşadı.

Kalem parmaklarından kaydı. Diğer eli de katıldı, baskıları güçlenip daha da arttı... Şaşkınlıkla sandalyesini yazı masasından geriye itti. Kendisinden bir parça korkarak sayfaları sallayıp kenara koydu.

Aidan McBride, Dartmoor İblisi'ni bitirmesi konusunda çok büyük zarar veriyordu. Yaratıcılığını söndürmeye devam ediyordu! Şömine rafının üzerinde çalışan saate hızlı bir bakış attı, ardından bir anlığına tereddüt etti. Mantosunu alarak dışarıya çıktı. Düşünmesi gerekiyordu.

Yürümesi gerekiyordu.

Karanlığı seviyordu. Geceyi seviyordu. Ve ilhamını kaybetmeyecekti.

Hava sıcaklığı gündüz olduğu gibiydi. Yüzünü kaldırıp omuzlarını soğuğa karşı kamburlaştırdı. Gökyüzünden süzülerek yere inen kar tanelerinin farkındaydı. Bazıları bu ortamı hoş bulmazken, Fionna umursamıyordu bile. Karın içinde zorlukla yürüdü. Yağmura, rüzgâra ve zaman zaman da gök gürültüsüne göğüs germiştir. Hiçbir şey onu durdurmazdı. Hiçbir şey onu duraksatmazdı; şu gizlice izlendiğine dair lanet olası, acayip his dışında hiçbir şey...

Tanrı yardımcısı olsun, şu anda böyle hissediyordu.

Huzursuzluk yakasını bırakmıyordu. Ardından omurgasında bir ürperti dolaştı ve bütün vücuduna yayıldı. Evinin olduğu köşeden dönerken durdu, kulaklarını dikmişti. Arkasından ayak

sesleri duyduğu diğer geceleri düşündü. Aynı anda, büyü kitaplarını yanlış rafta bulduğu günü de hatırladı. Ve kapı eşiğine bırakılan şu cansız, melun çiçekleri...

İzlenmediğinden emin değildi. Döndü, her bir toprak parçasını, bütün ağaçların aralarını inceledi. Bir şey, herhangi bir şey görebilseydi o zaman bununla savaşabilirdi. Ama göremediği şeyle yüzleşmek...

Döndü ve dosdoğru geniş bir göğse çarptı. Bir duvar gibiydi. Çığlık atarak geri sendeledi.

Güçlü eller dirseklerinden yakalayıp onu doğrulttu.

Onu tanımadan önce kokusunu tanıdı.

"Aidan!" Bir yakarış mı yoksa bir lanet okuma mıydı? "Bu saatte ne yapıyorsun? Beni bu kadar korkutmak zorunda mıydın?"

"Senin bu saatte ne yaptığın, daha önemli bir soru, aşkım."

Lanet olsun bu adama! Her adımını izlemek zorunda mıydı?

"Senin için endişelendim, Fionna," dedi sakince. "Eğer bu gece gezintilerin konusunda ısrar ediyorsan, en azından sana eşlik etmeme izin ver. Söz veriyorum, varlığımı ancak bir hayaletinki kadar hissedeceksin."

Tam da bu şekilde hissediyordu. Bir *hayalet* onu takip ediyormuş gibi. Titremesini bastırmaya çalıştı.

"Sana eve kadar eşlik edebilir miyim?"

Hırıltılı bir nefes verdi. "Zorundaysan et."

Ama evine çok kısa bir mesafe vardı. Aidan onu hafifçe selamladı. "İyi geceler," dedi yumuşakça.

Tereddüt etti. "İyi geceler, Aidan."

Aidan, genç kadının onu geri çağdırmamak için kendisine nasıl hâkim olduğunu asla bilemeyecekti.

Aidan kalbinin derinliklerinde bir yerde Fionna'nın, kendisinin çoktan bildiği şeyi hissettiğini biliyordu.

Zamanı gelince *sevgili olacaktı*.

Genç adamın içindeki taktik uzmanı, saldırı planını çok uzun zaman önce yapmıştı. Sabırsızlansa da genç kadını ikna etmeye devam etmeliydi. Onunla flört etmeliydi. Ona kur yapmalıydı. Direnişini yavaş yavaş yıkmalıydı.

Boşuna uzman bir stratejist olmamıştı.

Ama Fionna ele geçirilmesi kolay biri olmadığını göstermişti. Kazanılması zor ve araya mesafe koyan birisiydi. Ah Fionna, öyle tatlılıkla boyun eğecek türden bir kadın değildi. İstemediği bir şey için akli çelinemezdi. Bu da Aidan'm genç kadını daha fazla istemesine neden oluyordu. Ama ona gidemez, *zorla* kendisini istemesini sağlayamazdı. Fionna ona gelmeliydi ve bu kendi özgür iradesiyle olmalıydı. Genç kadının kararı olmalıydı.

Aidan'm değil.

Yoksa her şeyi kaybederdi. *Onu* kaybederdi.

Dikkat çekici bir biçimde güçlü ve iradeli bir kadın olduğuna uzun zaman önce karar vermişti Aidan. İradesiyle kuşanmıştı. Demir gibi bir iradeyle, bir askerin iradesiyle kendisini koruyordu.

İşin zor kısmı, onun genç kadını istediği kadar, Fionna'nın da onu istemesini sağlamaktı.

Hâkim olduğu tutkularına boyun eğmenin –arzularına boyun eğmenin– hiç de bir yenilgi olmayacağını fark etmesine yardım etmekte... Bu teslimiyet değil, zaferdi.

İkisi için de zafer.

Ah, bu genç kadın gerçekten de çok zorluydu! Ama Aidan her zaman zorluklara hazırdı; siper almaktan ve geri çekilmekten keyif alıyordu.

Ama karar Fionna'nın olmalıydı. Sonraki adım ondan gelmeliydi. Bu durum zordu, beklemeye alışmalıydı, kendisine isteğiyle gelmesine izin vermeliydi. Aidan cüret edebildiği kadar ilerleyebilmişti.

Tanrı'ya şükür, bu bekleyiş fazla uzun sürmemişti, yoksa aklını yitirebilirdi. Uşağı Alfred ertesi akşam Fionna'yı içeri aldı.

Aidan mermer kaplı giriş salonuna yürüdü, yüzünde sıcak bir ifade vardı. Alfred genç kadının pelerinini aldıktan sonra, Aidan ellerini eline alıp birbirlerine yakın durmalarını sağladı, gerçi Fionna'nın ellerini çekmeye çalıştığını hissetmişti. Aidan'dan her zaman korkmak zorunda mıydı? Ve kendisinden de?

Yine de titrediğini ve bunu kontrol altına almaya çalıştığını hissetti. "Fionna! Seni görmek ne güzel."

Kalbinin sarsıldığını neredeyse hissedebiliyordu. Aidan'ın gülümsemesi pek saf değildi ve genç kadının çenesini kaldırmasından Fionna'nın da bunu gördüğünü anlamıştı.

"Haydi." Genç kadını oturma odasına götürdü. "Otur." Her an kaçmaya çalışacakmış gibi kanepenin en kenarına oturana kadar parmak uçlarını bırakmadı. Aidan kahkahasını bastırıp yanına oturdu, genç kadının öfkesini körüklemekten cesaret edebildiği kadar yakınına.

“Çay ister misin?” diye sordu nazikçe.

“Hayır, teşekkür ederim.”

“Şarap?”

“Kesinlikle hayır.”

Alfred odadan çıktıktan sonra Fionna ziyaretinin sebebini açıklamak konusunda vakit harcamadı.

“Bir anlaşmaya varmamız gerektiğine inanıyorum,” dedi genç kadın. “Savaşta bile anlaşma olur, değil mi?”

“Tabii ki. Karşı tarafta olanlar, anlaşma yapmak... ya da teslim olmak için görüşme talep edebilirler.”

Fionna bundan hoşlanmamıştı. Yüzündeki ifadeyi olabildiğince sevimli tutmaya çalıştı ama Aidan, genç kadının dişlerini gıcırdattığını duyduğuna yemin edebilirdi.

“Ama doğal olarak, ilk başta her iki tarafın da tartışmaya istekli olması gerekir,” dedi Aidan.

“Ve sen geri mi çeviriyorsun?”

“Böyle demek istemedim. Ama sen belli ki şu anki durumdan pek de mutlu değilsin, yoksa bir anlaşma teklif etmek için gelmezdin.” Aidan bunu ona hatırlatmaktan çok büyük bir memnuniyet duyuyordu.

“Teslim olmaya niyetim yok.” Bu düz bir bildiriydi. “İstedğim bir anlaşma, evet.”

“Hangi koşullar altında bir anlaşma?”

“Arkadaş kalmamız koşuluyla!”

Aidan hafifçe güldü. “Eğer hiçbir koşulda anlaşma sağlanmazsa Fionna, o zaman savaş alanına geri dönülür.”

“O halde tekrar bu konuya döndük, öyle mi? Arkadaş kalabileceğimize katılmıyor musun?”

“Arkadaş mı? Sadece bu kadar mı?”

“Sanırım benim söylediğim de buydu.”

“Peki, o halde... Hayır.”

“O halde ortada bir çatışma yok, lordum, bu doğrudan bir savaş ilanıdır.”

Fionna onu arzuluyordu, Aidan'ın genç kadını arzuladığı kadar. Aidan hislerinin şehvetten ibaret olmadığını uzun zaman önce fark etmişti. Hisleri fazlasıyla yoğundu.

Ama Fionna bununla savaşıyordu. Hem kendi hisleriyle hem de onunkilerle savaşıyordu. Sahip olduğu bütün içgüdüleri Fionna'nın kabul etmeyi reddettiği şeyi ispatlamak için haykırıyordu. Yine de bunun sadece genç kadını kendisinden uzaklaştıracağından korkuyordu.

Fionna teslim olmayacaktı. Tanrım, o da ısrarından vazgeçmeyecekti.

“Öyle değil,” dedi genç adam hafifçe. “Şartlarını ortaya koydun. Bense benimkilerinden henüz bahsetmedim. Ama bir şartım var, Fionna... aramızda daha fazlasının olabileceğine dair açık kapı bırakmanı istiyorum.”

Fionna ters ters bakıyordu, dudakları sımsıkı kapanmıştı. “Bugüne kadar tanıdığım en uyumsuz insansın.”

“Ve yine de burada, kapımda belirliyorsun. Beni büyülemeye devam ediyorsun, Fionna, beni şaşırtmaya. Kusursuz bir çiftiz, değil mi?”

“Benimle dalga geçme, Aidan.”

Aidan onu ayağa kaldırdığı sırada, dudaklarına daha önce hiç uğramamış bir gülümsemeyle genç kadına baktı. "Ne düşünüyorsun biliyor musun? Beni kendinden uzaklaştırıyorsun, Fionna. Kelimelerle... Şu kehribar ve altın renkli ışıltılı, güzel gözlerle... Ama beni istiyorsun." Öne eğilerek genç kadının yumuşak alt dudağına parmak ucuyla bastırdı. "Hayır, itiraz etme. Bununla savaşıyorsun, Fionna. Bunu hissediyorum. Görüyorum. Yine de buradasın," dedi tekrar.

Fionna o anda ona yaklaşmakla korkunç bir hata yaptığına karar verdi. Aidan'la uzlaşamıyordu! Tek soru kaçması mı... yoksa kalması mı gerektiği idi?

Korkaklık etmeyeceğine karar verdi kendinden emin bir şekilde.

Aidan'ın gözleri kara ve buğulu bakıyordu. Sesinde ipeksi bir tını vardı. "Bir erkek tarafından hiç baştan çıkarılmadın, Fionna. Benden önce... hiçbir erkek tarafından baştan çıkarılmadın. Arzuyla asla ayartılmadın. Benden önce... bir erkek sana hiç dokunmadı." Hafifçe genç kadının göğsünü avucuna aldı, başparmağı göğüs ucunun etrafında gezindi. Aşağı eğilerek, dudaklarını dudaklarına bastırdı ve ağzının köşesine küçük bir öpücük kondurdu. "Baştan çıkıyor musun, tatlım?" diye fısıldarken nefesi yanağına sıcak sıcak vuruyordu.

Fionna genç adamın eline vurdu.

Lanet olsun bu adama! Ne kadar da dikkatliydi. "Sezgilerin kuvvetli, hakkını vereyim, Aidan McBride. Ama benim de sezgilerim kuvvetli."

"Söyle o zaman," dedi genç adam aynı gevşek gülümsemeyle. "Gözlerimde ne görüyorsun?"

"Kendisine son derece güvenen, inanılmaz şekilde kibirli bir erkek görüyorum, dikkatinden pek bir şeyin kaçmadığına inanan bir erkek."

"Soruyu geçiştiriyorsun, Fionna'cığım. Gözlerimde ne görüyorsun?"

Fionna beklenmedik şekilde telaşlandı. Keşke o da Aidan'ın üzerinde böylesi bir etkiye sahip olsaydı! Fionna içinden sessiz, pek tatmin edici olmayan bir küfür etti. Şu sezgileri kuvvetli zihne tekrar lanet olsun!

"Ne görüyorsun, aşkım? Veya belki de benim *senin* gözlerinde ne gördüğümü konuşmalıyız."

Genç adam düşünüyor numarası yaptı, dudaklarını büzdü ve siyah kaşlarını kaldırdı. "Ah, belki de seni öpmemi istiyorsundur."

Fionna öfkelen-di. "Belki tekrar bakmalısın," dedi iğneleyici bir şekilde.

Aidan genç kadının çenesini tek eliyle kavradı. Fionna bu ani hareketi beklemiyordu ama gözlerini hemen sımsıkı kapadı. "Görecek fazla bir şey yok, değil mi lordum?"

Genç adamın zevkle hafifçe gülümsemesi Fionna'nın içinde tuhaf hisler yarattı. Kalbi küt küt attı. Bütün vücudu titriyor gibiydi. "Bana keyif vermekten hiç vazgeçmiyorsun, Fionna. Neden bu kadar kendimden geçtiğimi anlıyorsun?"

Fionna gözlerini açıp ona dik dik baktı. Neden onun yanında kendisini hiç kontrol edemiyordu?

"Eğer arkadaş olmayı diliyorsan o halde oluruz."

Fionna ona kuşku gözlerle baktı. Her nedense o kadar ikna olmamıştı.

"Benden şüphe mi ediyorsun?"

Fionna dudaklarını büzdü. "Şüphe ettiğimi çok iyi biliyorsun."

"Pekâlâ, o zaman. Bunu yüksek sesle mi söylemek zorundayım? Şartlarını geçen gece belirttikleri şekliyle kabul ediyorum. Ama bir şartım var."

Pis serseri, tahmin etmeliydi! "Ne şartı?" diye sordu genç kadın gergince.

"Kutlama, sevgili Fionna. Yarın gece opera binasındaki opera-baleye katılmamızı teklif ediyorum... tabii ki arkadaş olarak," diye ekledi yumuşacık bir sesle.

Lanet olsun, Aidan'ın tamamen eline düşmüştü!

Belki de Fionna hep bunu istemişti.

"Daha önce bir opera-baleye gittin mi?"

Fionna başını iki yana salladı.

"O halde ilk deneyimin için harika bir zamanlama."

Gözlerini tehlikeli bir şekilde kıstı.

"İlki en iyisidir... öyle derler," dedi Aidan hafifçe. "Buna bayılacaksın, söz veriyorum."

Alfred genç kadının pelerinini getirdi. Aidan, Alfred'in bir uşağın hanımefendiye eve kadar eşlik etmesi teklifini reddetti.

Genç adamın evinde olduğu süre boyunca, dışarısını yoğun bir sis bulutu kaplamıştı. Fionna yolu görmeye çalıştı. Etraftaki ağaçlar bile görülmüyordu. Fionna biraz tökezledi. Aidan onu dirseğinden yakalayıp doğrulmasına yardımcı oldu. Genç kadının elini eline alıp dükkâna güvenli bir şekilde götürdü. Fionna'nın kalbi küt küt atıyordu. Eğer Aidan içeri girmekte ısrar ederse, onu geri çevirir miydi? Genç adamı geri çevirebilir miydi?

Tanrı aşkına, böyle bir şeyi kendisine sorabilmesi bile bir uyarıydı!

"Bir ricam var," dedi Aidan başka bir şey söylemeden.

"Önce bir şart, şimdi de bir rica. Ne o halde, bir liste mi beklemeliyim, lordum?"

Genç adamın kısık sesli, baştan çıkarıcı kahkahası Fionna'nın dizlerini güçsüzleştirdi.

Güçlü, siyah eldivenli elleri genç kadının omuzlarını kavradı; ellerindeki gücü hissedebiliyordu. Aralarındaki yarım adımlık mesafe de kapandı. O kadar yakınlardı ki Fionna yüzünü ona çevirmek zorunda kaldı.

Aidan'ın bakışları nefesini kesen bir an boyunca genç kadının dudaklarına yerleşti. Soğuğa rağmen hava aniden sıcak ve ağır gelmeye başladı. Fionna kendinden geçtiğini hissetti.

Şeytanın kendisi bile ona karşı koyamazdı. Fionna nasıl yapındı ki? Yine de bir şekilde karşı koymalıydı.

Havadaki sis biraz dağıldı. Fionna, genç adamın yüzüne yerleşen arzuyu görmüyormuş gibi yaptı. "Ne ricası?"

"Alec'in partisinde giydiğin şu güzel yeşil elbiseyi giy."

Genç kadının dudakları şaşkınlıkla aralandı; ağzından saldığı nefesi sisin içinde buğuya dönüştü. Aidan öpüşünün sıcaklığıyla bunu içine çekti.

Fionna tamamen akıntıya kapılmıştı. Dudakları aciz bir şekilde onunkilere yapışmıştı. Ne kadar itiraz ettiyse de bunlar hiç söylenmemiş gibi silinip gitmişti. Çünkü Aidan onu öptüğünde... ah, onu öptüğünde!

Zihni asla söz dinlemiyordu.

Kalbi de.

Korktuğum gibi.

Günlüğüne yazdığı sırada tüy kalemi çılgınca hareket ediyordu. Sevgili Fionna'sının romanlarını yazış şekline benzetmeye çalışıyordu.

Yine de bir şeylerin eksik olduğunu biliyordu. Fionna geceleri her zamanki gibi düzenli bir şekilde yürümüyordu.

Ve bu gece... yanında bir adam görmüştü. Genç adamın ellerinin Fionna'nın omuzlarına sahiplenici bir tavırla konmasını izlemişti.

Ama ardından sis çökmüş ve hiçbir şey görememişti!

Birlikte olduğu adam... onu öpmüş müydü? Fionna ona karşılık vermiş miydi?

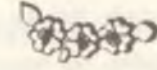
Daha öncede hiç hissetmediği bir kıskançlık vücudunun her bir hücresinde dolaşmaya başlamıştı; ta ki adamın ruhu şiddetli bir karanlık tarafından yutulana kadar.

Onun mesleğinde insanın hislerini başkalarından saklaması gerekiyordu. Dinlemek zorunda kaldığı aptal itiraflara başını geriye atıp gülmek istediği zamanları düşününce...

Ama midesinde bir yumrunun kıvrıldığını hissetti, tıpkı Cennet Bahçesi'ndeki yılan gibi. Onu çok uzun zamandır uzaktan seviyordu. Onlar birbirlerine ait olan ve sonsuza kadar birlikte kalmaları gereken ruhlardı.

Ama sandalyesine geri yaslanarak henüz kendisini göstermenin zamanı gelmediğine sinsi, küçük bir gülümsemeyle karar verdi. Oyunundan, şu anda bitirmeyecek kadar hoşlanıyordu.

Fionna ona aitti. *Onun* ödülüydü, başkasının değil. Ama belki bir hatırlatma yapılması gerekiyordu.

On Üçüncü Bölüm

Aradığımız şeytanın dölü bu. Onunla daha önce de dövüştüm, ama hep Rowan'la birlikte. Gözlerimi sımsıkı kapadım çünkü sıcak dudakları benimkilerin üzerindeydi. Korkuyordum gerçekten.

Korktuğum şeyin şeytan olup olmadığını merak ediyorum. Yoksa zayıf anımda arzuma boyun eğeceğimden mi korkuyorum? İhtiyacım olmadığına yemin etsem dahi, beni her zaman koruyan Rowan'a boyun eğeceğimden.

Dartmoor İblisi, F.J. Sparrow

Operaya giderlerken yolda biraz sohbet ettiler. Salona girdiklerinde Fionna'nın gözleri kocaman açıldı. Her yer elmas ve mücevherlerle parlıyordu. Localarına oturduklarında gülerek neredeyse kör olduğunu söyledi.

Aidan'a baktığında gülümsemesinin biraz soluk olduğunu fark etti.

Fionna hatasını çok geç fark etmişti. Aidan'm görüşüyle ilgili sorunu olduğunu o ana kadar unutmuştu. "Özür dilerim. Bunu kastetmedim, gerçekten."

Aidan genç kadının elini sıktı. "Biliyorum, Fionna. Biliyorum."

Ardından müzik başladı. Büyük göğüslü bir soprano, beraberinde sesi cennetten gelen bir tenorla belirdi. Ama Fionna'yı kendisinden geçiren, onu tutsak edip başka bir zamana ve mekâna götüren dansçılardı.

Fionna'ya göre müzik etkileyiciydi, dans ise daha da etkileyiciydi. Bütün balerin ve baletlerin parmak uçlarında dans etmelerini, ardından havada süzülürcesine yer çekimine meydan okumalarını ve müzik kreşendoya yükselirken sahnede uçuşmalarını şaşkınlıkla izledi.

Gösteri sona erince Aidan genç kadını arabaya götürdü.

Kadife minderlerin arasına gömülüp, "Yemin ederim, âşık oldum," dedi arabaya bindiklerinde. Genç kadının gözleri hâlâ parlıyordu.

Aidan kucağına yumuşacık bir battaniye serdi çünkü gece insanın canını acıtacak kadar soğuktu, muhtemelen mevsimin en soğuk gecesi idi. "O halde eğlendin, değil mi?"

"Evet, evet!" Fionna resmen heyecanla coşmuştu. Zihni melodilerle, şarkılarla, dansçılarla doluydu. "Partnerini havada yakalayan Rus baleti gördün mü?"

"Kostümü, şeyi... konusunda hayal gücüne ihtiyaç bırakmayan dansçıyı mı?"

"Evet, evet!" diye bağırdı kahkahalar atarak. "Aklımı okudun. Ta kendisi!"

Aidan'ın sesi alaycıydı. "Sen, Fionna Hawkes, çok edepsiz bir kadınsın."

Fionna iç geçirdi. "Gerçekten, Aidan, çok hoştu. Beni davet ettiğin için teşekkür ederim."

"Benim için keyifti," diye mırıldandı genç adam. Atlar ses çıkararak ilerliyordu.

Aidan genç kadının arkasına yaslanmasını izledi. Parmaklarıyla aniden genç kadının gülümseyen dudaklarına dokundu. "Bu muzip gülümseme neyi gizliyor?"

Fionna kirpiklerinin arasından ona bir bakış attı. "Pekâlâ, sadece sonraki romanıma benzer şekilde göz kamaştırıcı bir balet ekleyip ekleyemeyeceğimi düşünüyordum."

"Zıplayan, dans eden iblisler mi? Dönen, parmak uçlarında duran çıplak canavarlar mı?" Aidan genç kadın gibi güçlü kahkahalarla güldü.

"Ah, dur. Gözünün önüne hiç..."

"Sıçrayıp oynayan iblisler ve beyaz tenli bakireler mi gelsin? Hiç Sanmam!"

"Evet, sanırım haklısın," dedi iç geçirerek. "Sanırım neşeyle sıçrayıp oynayan iblislerin dolunay ışığında parmak uçlarında dans etmeleri fikrinden vazgeçmem gerek."

"Evet," diye doğruladı genç adam, "sanırım okuyucuların oldukça dehşete düşerdi."

Araba köşeyi döndü. Neredeyse eve gelmişlerdi artık. Ama Fionna'nın evini geçip Aidan'ın evi önünde durdular.

Fionna hafifçe genç adama döndü. "Aidan..."

“Bir gece içkisi,” dedi yumuşakça. “Güzel bir akşamı kusursuzca bitirmek için sadece bir kadeh şarap.”

Fionna’nın kalbinin hızlanmasına neden olan işte bu tatlılık. Cılgın bir heyecanla...

“Bu hiç uygun olmaz.” Âdeta kalbi boğazında atmaya başladı. Sahte bir itirazdı. Fionna bunun ne olduğunu anlayacak kadar dürüsttü.

Aidan’ın kısık sesli kahkahası genç kadının bütün vücudunu ürpertti. “Hiç uygun olmaz mı? Fionna, kibar ve genç bir kadının iki âşık arasındaki erotik temasları yazması da oldukça uygunsuz bir şeydir.”

“Bedensel kelimesini tercih ederim,” dedi kuralcı biçimde “ve sana hatırlatırım; Raven ve Rowan sevgili değiller.”

“Ama olacaklarını sanıyorum. Tahminimce yakında.”

“Sen bu konuda ne biliyorsun ki?”

“Ben bunun hakkında ne mi biliyorum? Pekâlâ, tatlım, Dartmoor İblisi’ni okudum. En azından bu zamana kadar yayımlanan bütün bölümlerini. Ve herkes gibi sonraki bölümü bekliyorum.”

“Belki sevgili olabilirler,” dedi hafifçe, aynı gizemli ve küçük tebessümüyle, “belki de olmazlar.”

“Ne yani, bana da mı söylemeyeceksin? Kimseye bahsetmeyeceğim konusunda bana güvenebilirsin. Arkadaşlar arasındaki bir sır.”

“Hayır, söylemeyeceğim.” Genç adama şaka yollu kaşlarını çattı. “Eğlencenin yarısı burada gizli; herkesin sonunu tahmin etmesini sağlamakta.”

“İblise ne olacağını bana bile söylemeyecek misin?”

“Pekâlâ, kaderi mühürlendi. Daha fazla bir şey söylememe gerek var mı?”

Aidan tekrar güldü, bu genç kadının kalp atışlarını altüst eden bir sest.

Aidan giriş salonunda Fionna’nın eldivenlerini, pelerinini ve ardından şapkasını çıkardı. Bunların hepsi büyük bir ihtiyatla yapıldı.

Fionna’nın gözleri şaşkınlıkla açılmıştı. Neredeyse sesli bir şekilde yutkunacaktı. “Alfred nerede?”

“Kesin yatağında uyuyordur.” Aidan’ın ince parmakları genç kadınıninkileri yakaladı. “Gel,” dedi yumuşakça.

Ayak sesleri fayans döşeli, cilalı zeminde yankılandı.

Oturma odasında, kanepenin önündeki masanın üzerinde yakut kırmızısı şarap dolu bir sürahi ve içinde bir çift ince saplı kadeh bulunan bir tepsi duruyordu. Masanın bir ucunda güzel kokulu kırmızı güllerin bulunduğu, konik bir cam vazo vardı. Fionna oturdu, Aidan da rahat bir şekilde yanına yerleşti.

Aidan bir kadeh şarap koyarak genç kadına uzattı, ardından kendi kadehiyle birlikte geriye yaslandı ve kadehin sapını elinde çevirmeye başladı. Henüz içmemişti, gözlerinde şeytani bir pırıltı vardı. “İtiraf et, Fionna. Bana kızgın mısın?”

Fionna başını yana eğdi. “Neden kızgın olayım ki, lordum?”

“Seni bu geceki çalışmandan alıkoydum.”

Fionna düşünüyormuş gibi yaptı. “Bu doğru, lordum. Ama bir... arkadaşın sayesinde, nasıl desem... insanın her zaman işinin kölesi olmaması gerektiğini öğreniyorum.” Genç adamın gözlerinde bir pırıltı vardı. “İnsan ara sıra kendisine izin vermeli.”

Aidan güldü ve kadehini kaldırdı. “Tam üstüne bastın.”

Kristaller tokuşunca çınladı. Fionna bir yudum şarap aldı. Harikaydı, lezzetli ve yoğun ama zihninde –kalbinden bahsetmiyordu bile– bir kargaşa yaşıyordu.

Aidan bunu ona kasıtlı olarak mı yapıyordu? Planlı bir baştan çıkarma mıydı? Öfkelenmeli miydi?

Tanrı biliyor ya, sinirli değildi.

Aidan kadehini indirdi. Gülümsemesi soldu. Genç adam güçlü sezgileriyle sanki Fionna’nın zihnindeki ve kalbindeki her şeyi görüyor gibiydi.

Aidan’ın bakışları genç kadının yüz hatlarında gezindi, santim santim. Çok yumuşak bir şekilde, “Ne kadar sevimli olduğuna dair bir fikrin var mı?” dedi Aidan.

Fionna bakışlarını berrak kırmızı içkiye indirdi. Konuştuğu sırada genç adama bakamadı. “Aidan,” dedi kısık sesle, “beni buraya baştan çıkarmak için mi getirdin?”

Sorusuna soruyla cevap verdi. “Baştan çıkarılmak mı istiyorsun?”

Genç kadının sanki aniden dili tutulmuştu. “Tek bildiğim şu,” sesi titredi ve devam etti, “eğer baştan çıkarılmak isteseydim, ben... bunu sadece senin yapmanı isterdim.”

Aidan’ın gözleri karardı. “Böyle şeyler söylememelisin, tatlım. İçine işlenen bütün görgü kurallarını hiçe saymanın eşiğinde olan bir adama söylememelisin. Benim yaptığım gibi arzusunu zappeden bir erkeğe. Tam da şu anda yaptığım gibi... Hayır, böyle bir ihtiyaca teslim olmasına ramak kalan bir adama böyle şeyler söylememelisin.” Genç adamın dudaklarında tekrar bir gülümseme belirdi. “Ama eğer sana baştan çıkarılmak *istediğimi* söyleseydim ne derdin?”

Fionna’nın bakışları anında tekrar Aidan’a kaydı. Yutkundu. Gözlerini genç adamdan ayıramıyordu.

Bu mümkün müydü?.. Fionna dudaklarını ıslattı. “Baştan çıkarılmak mı istiyorsun?” diye sordu mırıldanarak.

Bakışları ciddi, yüzündeki ifadeyse istekliydi. “Sadece,” dedi genç adam sessizce, “sadece senin tarafından baştan çıkarılacaksam.”

Fionna hafifçe sersemleyerek Aidan’ın kadehini kenara koymasını izledi, ardından genç kadınınkini de elinden aldı.

“Ciddiyim, Fionna. *Bu* gece... nasıl istersen öyle olabilir. Az ya da çok. Arzumu gizlemedim. Senden istediğim şeyi gizlemedim.”

Fionna dudaklarını ıslattı. “Evet, ama...”

“Bunda ciddi olmadığımı mı düşündün?”

Fionna sessizce ona baktı, hâlâ şaşkındı. Bu büyülü an şimdiye kadar her nasılsa hiç gerçek gibi görünmemişti. Sanki bu... romanlarındaki hayalî bir sahne gibiydi. Her nedense bunun gerçekleşeceğini düşünmeye hiç cesaret edememişti. Düşünmek bile mümkün değilken ortada nasıl mantık olabilirdi ki! Böyle bir kontrolü başkasına vermek... kalbinin kontrolünü...

İnanılmazdı.

Ah, Tanrım, tek istediği buydu.

“Eğer düşündüğün buysa, Fionna, öğreneceğin çok şey var. Sana bir keresinde seni istediğimi söyledim; sana sahip olacağımı. Arzum azalmadı. Kararlılığım değişmedi. Herhangi bir değişiklik olduysa, bu da sadece kararlılığımın daha güçlendiğidir çünkü seni hayatımda hiç kimseyi arzulamadığım kadar arzuluyorum.”

Aidan konuşurken genç kadının eliyle oynuyordu. Genç adamın parmakları, elinin üstünde, bileğinde gezinip daireler çiziyor, narin kıvrımlarını inceliyordu.

Fionna'nın her yeri karıncalanıyordu.

Genç adam sevişmenin pek çok yolu olduğunu söylemişti. Ah, Tanrım, sanki şu anda onunla sevişiyordu. Sadece elinin eline değdiğini hissederek... Eğer bundan bu kadar zevk alınabiliyorsa kim bilir onu daha neler bekliyordu?

Fionna baştan ayağa titriyordu.

"Avantaj sende, Fionna. *Sende*. Teslim olmanın şartlarını sen belirleyeceksin, tatlım. Ne söylediğimi anlıyor musun?"

Parmak uçlarıyla genç kadınınkilere dokundu. Elleri birleşip birbirine kenetlendi.. Ardından Aidan avuçlarını ardında kadar açıp sadece parmak uçlarıyla dokundu.

İçindeki her şey güçsüzleşmişti.

"Bana bak, tatlım."

Gözlerini çaresizce kaçırıp geri çevirdi. Zihni kuşlarla ve korkularla doluydu. Vücuduysa ihtiyaç, kargaşa ve arzuyla kaplanmıştı. Bu dayanabileceğinden fazlaydı. Boğazı tıkanı. Konuşması mümkün değildi.

"Bu gece senin istediğin şekilde olacak," dedi Aidan ciddi bir şekilde. "Ne bir fazlası ne bir eksigi. Dilersen şimdi gidebilirsin."

Fionna'nın kalbini cezbeden bir şey vardı. Kalbini *Aidan* cezbediyordu.

Bunun olmaması gerektiğine dair bütün nedenler zihninde dolaşıyordu. İçindeki ses dikkatli olmasını söylüyordu.

İsteklerine karşı koyması gerekiyordu. Ama o da genç adamı istiyordu. Vücudunun her bir hücresiyle, kalbinin her bir atışıyla onu *arzuluyordu*. Yaklaşmasına izin vermek tehlikeliydi. Akılsızca... ah, çok akılsızcaydı!

Ama onunla savaşmaktan yorulmuştu. Kendisiyle savaşmaktan da..

Bir şeyin farkına vardı.

Onunla birlikte olabilirdi, şimdilik. Ama asla daha fazlasının *alamayacağını* kendisine hatırlattı. Asla sonsuza dek süremezdi. Bunu kabul etmeliydi.

Aksi aptallık olurdu.

Ama Aidan'ın kadını olmak istiyordu; onun leydisi. Aşkı sadece bu gecelik bile olsa.

Aidan öne eğilerek genç kadının dudaklarını öptü. Uzun uzun, oyalanarak ve baştan çıkararak. O kadar dayanılmaz şekilde tatlıydı ki genç kadın haykırmak istedi. Aidan en sonunda başını kaldırdı. Genç kadın bekliyordu, gözleri ıslı ıslı.

Fionna'nın dudakları aralandı. Aidan'ınkiler dokundu, ardından parmak ucunu alt dudağının ortasına koydu. "Sanırım... kalmak istiyorum," dedi Fionna.

Aidan başını iki yana salladı. "Bundan daha fazlası gerekiyor, aşkım." Genç adamın sesinin yumuşaklığı temkinli haline ters düşüyordu. "Kendimi her zaman sabırlı bir erkek olarak görmüşümdür ama bundan daha fazlasına ihtiyacım var. Kararlarımı asla aceleyle almam ve senden de aynısını istiyorum. Kararını verdiğinde, geri dönüşü olmayacak. Fikir değiştirmek, vazgeçmek yok. Ben bir erkeğim, sevgilim ve *bu* erkeğin kaldırabileceklerinin bir sınırı var."

Fionna nefes alış verişlerinin çok hızlı olduğunu fark etti. *Hakk*, diye düşündü sersemlemiş bir şekilde. Bu büsbütün teslimiyetti.

Aidan, genç kadının yüzünü avuçlarının arasına aldığı anda, Fionna kendini daha fazla tutamadı. Hayatının kendisine ait olduğunu söylemişti... aslında değildi. Onu bu şekilde istememeliydi ama istiyordu.

Ama her şey birdenbire kristal berraklığına kavuştu. Genç kadın hislerini o kadar net bir şekilde görüyordu ki, bu zamana kadar sanki kördü. Aidan'la tanıştığı andan itibaren her şey bunun için hazırlanıyordu.

Bu an için.

Bu gece için.

Belki kendisi de en baştan beri bunu biliyordu.

Sadece, onu arzuladığını kabul edememişti.

Hayatında kendisi için yaptığı çok az şey olduğunu acıyla fark etti. Kendisinden çok şey esirgemişti. Çok şeyden vazgeçmişti.

Ama bunu yapabiliirdi.

Aidan'ın peşinde koştuğu şeyi verebilirdi.

Kendi istediği şeyi itiraf edebilirdi.

Bir gece. En azından bir gece için Aidan'ın kadını olmak istiyordu. *Bu* gece.

Bu gece en başından beri büyüdü gibiydi....

Ve Fionna daha fazlasını istiyordu.

Aidan onun çenesini iki parmağı arasına alarak yüzünü kendisine çevirdi. "Ne istiyorsun, Fionna? Ne istiyorsun?"

Nabızı boğazında şiddetle atıyordu. Aidan'm gözleri yakıcı, mavi bir ateş gibiydi. Duyduğu açlık kalbinin, kulaklarında atmasına neden oldu.

Fionna başını hafifçe iki yana salladı, bakışları Aidan'inkilere odaklanmıştı. "Ne istediğimi biliyorsun." Sesinden arzu akıyordu.

Şimdi başını sallama sırası Aidan'daydı. "Söyle bana, tatlım."

Genç kadının gözleri doldu. Yüzü alev alev yanıyordu.

Fionna'nın kolları genç adamın boynuna dolandı. Korku-yorcasına, yavaşça, çok ama çok yavaşça. Ama korkmuyordu. Aidan'dan asla korkmazdı.

"Kalmak istiyorum. Ve... beni tekrar öpmeni istiyorum."

Genç adama bu kadar yakın dururken vücudundan yayılan sıcaklık neredeyse elle dokunulabilir gibiydi. Kendisinininki de bir o kadar yoğundu. Damarlarında yükselip yanan ve dizlerinin bağını çözen tutku inkâr edilemezdi. Dünyayı unutana kadar kendisini öpmesini arzuluyordu, bunu daha önce olmadığı kadar arzuluyordu.

Ama Aidan ona dokunmak için hâlâ bir harekette bulunmamıştı. Tamamen hareketsizdi ve bakışları sanki onu kendi gözlerinde saklamak istermiş gibi genç kadınınkilerde geziniyordu.

Fionna'nın içindeki arzu patlayacak gibiydi, bunu tutabilmesi mümkün değildi.

Yüzünü genç adamın omzuna gömdü, alev alev yanıyordu sanki. "Seni istiyorum, Aidan," dedi tekrar. Bu defaki çaresiz bir ılgınlıktı. "Senin olmak istiyorum."

Boğazından kısık, hırıltılı bir ses yükseldi. "O halde benim *ol*."

Aidan onu sertçe kendine çekti, genç kadının sırtını saran kolları çelik halatlar gibiydi, onu neredeyse eziyordu. Tam olarak

bunu istiyordu, buna ihtiyacı vardı. Aidan onu ateşli bir şekilde, neredeyse vahşi bir hırsla öptü, dili diline dolanıyordu. Çekingenliğe yer bırakmıyordu. Fionna da ona aynı şekilde tutkuyla karşılık verdi ve böylelikle genç adam kendinden geçti.

Fionna giysisinin çıkarıldığını hayal meyal fark etti. Aidan kancaları marifetli bir şekilde açıp genç kadının elbisesini kalçalarına indirdi. Fionna korsesinin çekildiğini de belli belirsiz fark etti. Aidan'ın parmakları genç kadının göğüslerinin arasındaki boşlukta geziniyordu. Genç kadının çorapları çıkarılmıştı ama elbisesi ve iç çamaşırı altında takılıp kalmıştı.

"Kalçalarını kaldır," diye fısıldadı Aidan hızlıca.

Bir çekiş, bir kıvrım... ve Fionna artık çınlıplaktı.

Fionna kanepeye sırtüstü yatırıldığını hissetti. Tahrik olan genç kadın, avuçlarını Aidan'ın yanaklarına koydu, tenini ve dudaklarını okşadı.

"Beni tekrar öp," diye yalvardı Fionna.

Lafım bitirmeden genç adamın dudakları dudaklarındaydı. Dudaklarının ateşli mührü bozulmadan, Aidan ceketini, ardından da neredeyse yırtarak gömleğini çıkardı. Fionna bu haline gülmek istedi.

Aidan inleyerek dudaklarını çekti ve ayağa kalktı. Ardından çizimlerini ve pantolonunu çıkardı.

Fionna bir dirseği üzerinde kendisini hafifçe kaldırdı. Ona bir defa bakmak, içindeki gülme dürtüsünü bastırdı.

Odadaki tek ışık şömineden yanan ateşten geliyordu. Aidan göz açıp kapayıncaya kadar genç kadının tepesinde dikildi, vücudu gölgeler içindeydi, kehribar ve altın tonlarıyla parlıyordu. Yine de o kısacık anda Fionna çok şey görmüştü. Alevler, vücudunun

üzerinde titriyor, şekilli gergin kasları ve teni üzerinde oynuyordu. Tek gördüğü saf, ilkel bir güzellik, zarafet ve güçtü.

Ve ardından yüzünü gördü. Gözleri parlak ve alev alevdi, genç kadınınkilerden ayrılmıyordu. Fionna böyle bir arzu hakkında yazmıştı: Rowan'ın Raven için beslediği hırslı ve neredeyse çaresiz arzuyu. Ama bunu hiçbir zaman bir genç adamın yüzünde görmemişti.

Şimdiye kadar... Ve şimdi bunu görünce nefesi kesilmişti.

Aidan'ın elmacık kemikleri tutkuyla kızardı. Yüzündeki sahiplenici ifadede yabani sayılabilecek bir şeyler vardı ve Fionna neredeyse ağlayacaktı. Boğazı tuhaf bir şekilde tıkanmıştı. Bir erkeğin ona bu şekilde bakacağını, onun için arzuyu kaynatacağını hiç hayal etmemişti.

Yüzünün ve vücudunun anısını zihnine ve kalbine kazıyabilmeyi, sonsuza kadar tadını çıkarabilmeyi diledi.

Ama Aidan çok hızlı bir şekilde hareket etti.

Ellerini genç kadının vücudunun yanına yerleştirmeden önce, Fionna kısa bir an için genç adamın killa kaplı geniş göğsünü ve sertleşen erkekliğini görebildi. Fionna az kalsın hayal kırıklığıyla inleyecekti. Bakire utangaçlığına lanet okudu, erkekliğini görmek istemişti...

Aidan üzerine yattığında bu düşünce aklından gitti. Ten tene. Göğüs göğse... Birbirine temas etmeyen tek bir yanları yoktu. Dirseklerinin üzerinde kendisini desteklememiş olsaydı, Aidan'ın ağırlığı dayanılmaz olurdu. Aidan tekrar genç kadını öptü ve Fionna onun arzusunun kontrol altında tutmak için uğraştığını hissetti.

Fionna keyifle ayak parmağını genç adamın baldırındaki kaslar üzerinde yukarı aşağı gezdirdi.

Aidan başını kaldırdı. Şimdi boğuk bir kahkaha atan oydu. "Benimle oynuyor musun, seni küçük cadı?"

Fionna bacağına hareket ettirince, aynı zamanda karnında kalın ve sertçe uzanan, çelik gibi erkekliliğinin de farkına vardı nefesi kesilerek... altında uzanan ikiz dolgunlukla birlikte. Aidan güldüğünde bu iri dolgunluğu daha da çok hissetti.

Düşünüyormuş numarası yaptı. "Tecrübeli olmayabilirim," dedi Fionna gülerek, "ama kendimi... belki biraz bilgili olarak düşünmek hoşuma gidiyor."

Aidan küçük bir kahkaha attı. "İlginç bir varsayım," dedi.

Ardından kendisinin gerçekten yetenekli olduğunu ispatlamaya koyuldu.

Dudakları genç kadının boğazının kıvrımındaydı, diliyle şeytani bir şekilde geziniyordu. Göğüslerine ulaştığı sırada Fionna'nın kanı kaynıyordu. Ve göğüsleri... sanki Aidan'ın gözlerinin önünde şişmiş gibiydi, göğüs uçları sertti ve sızlıyordu. Aidan onları sertçe emdi; Fionna nefesini tuttu. Kendisini bilgili olarak tanıtmaya rağmen, uyuklarken arasındaki gizli yerin de şiştiğini fark edince şaşırdı.

Ve şimdiden ıslaktı.

Genç kadın çıldıracağım düşünene kadar Aidan onun göğüsleriyle oynadı. Başını göğüslerinin üzerinde görmek, dilinin göğüs ucunun etrafında ıslak, tembel ve erotik hisler uyandıran daireler çizdiğini ve diğer elinin aynı oyunu diğer göğsünde uyguladığını hissetmek genç kadını çılgına çevirdi.

Başını ona bakmak için kaldırarak, "Bundan ne kadar hoşlandığımı hatırlamam gerekecek," diye fısıldadı Aidan boğuk bir sesle.

"Hmm." Fionna onun başını tuttu ve ağzı göğüs ucunun tam üstünde duracak şekilde tekrar aşağı indirdi.

Genç kadının arzusu konusunda hiç şüphe yoktu.

Aidan, o şişmiş tepenin üzerine nefesinin sıcak ıslaklığını bırakmadan önce hafifçe güldü. Ucuna dokunup ardından tamamını ağzına aldı... Fionna'nın çıkardığı ses biraz inleme, biraz da iç geçirmeydi.

Aslında tamamen zevkti.

Fionna ellerini onun omuzlarına kaydırıp pürüzsüz, sert teninin altındaki gergin kasın üzerinde gezdirdi, parmak uçlarını bastırarak altındaki kasın gücünü denedi. Dokunuşu Aidan'a zevk verdi; kısık bir ses boğazında titreşti.

Aidan geri çekilerek bir dirseğinin üzerinde durup Fionna'ya boydan boya baktı. Kanepe ikisinin de vücudunun sığabileceği kadar genişti.

Fionna'nın eli onun göğsündeydi; eli oradaki kalın kılların arasında oldukça küçük ve soluk görünüyordu. Birden yutkundu. Hatıraları canlandı. Parmakları dışında bir şey kullanmadan ona tamamen zevk verdiği geceyi hatırladı. Aidan, bu şekilde birlikte oldukları bir sonraki sefer aralarında hiçbir şey olmayacağına söz vermişti. Kıyafet ya da sözcükler olmayacaktı.

Ama en çok da farklı bir uzvunun içinde olacağına dair verdiği sözü hatırladı.

Fionna kendisinin hevesli olduğunu düşünmüştü. Ve korkusuz. Şimdi bu kadar acele etmemiş olmayı diliyordu!

Kalbi küt küt atıyordu. Güçlkle nefes alabiliyordu. Aidan'ın vücudu muhteşem biçimde şekilliydi; genç adam kalbini titretiyor ve nefesini kesiyordu.

Ne merakına engel olabiliyordu ne de utangaçlığının üstesinden gelebiliyordu. Ah, evet, ona bakmak için... ona gerçekten *bakmak*

için cesaretini toplaması gerekiyordu. Bunun için yetenekten çok iradeye ihtiyacı vardı.

Ağzı kurumuştu, bakışları kaçınılmaz bir şekilde aşağı indi, genç adamın göğsündeki ve karnındaki kıvrımları geçip, sert ve kalkmış erkekliğinin, beyaz çıplak uyluğuna sürtündüğü yere indi.

Hemen anımsadı... sanki unutmuştu da. Sanki unutulabilirdi de! Erkekliğine dokunmanın nasıl hissettirdiğini ve elinin, genç adamın uzvunu çevreleyen kalın kıvrımlara gömülmesini belirgin bir berraklıkla hatırladı.

Ah, evet nasıl hissettirdiğini çok iyi hatırlıyordu. Ve şimdi onu görmek... Şaşkınlıkla tam hatırladığı gibi olmadığını düşündü. Hatırladığından çok daha *fazlası* vardı.

Ve Aidan da genç kadının şaşkınlığını fark etmişti. Gözleri kararmış, koyu safir rengine bürünmüştü, dosdoğru gözlerinin içine bakıyordu. Genç adamın göğsünün üstündeki yumruk açıldı. Bir parmak, göbeğine doğru inen kılları takip ederek gezinmeye başladı. Tecrübesiz olduğu için bu yavaş, kararsız bir hareketti. İkisinin de tutkuları açığa çıkıyordu. Sadece Fionna'nın çıplaklığı değil, Aidan'ın ki de. Özellikle de genç adamın ki. Ona dokunmak için hâlâ biraz çekiniyordu. Ardından Aidan sanki daha fazla dayanamayacakmış gibi birdenbire elini yakaladı ve karnındaki sert kaslardan aşağı, kasıklarına indirdi.

Tam merkezine.

Genç kadının elini yukarı aşağı, yukarı aşağı sürüklediği sırada Fionna şaşkınlıkla soluğunu tuttu. Gözleri kocaman açıldı. Aidan parmaklarını genç kadının içinde gezdirmeye başladı. Bu şaşkınlık uyandırıcı bir okşamaydı, genç adamın kendisi gibi cesur ve cüretkardı.

"Aid... Aidan!" İsmi yarı soru sorarcasına, yarı şaşkınlıkla kekeledi.

"Sorun yok. Dokun bana, tatlım, işte böyle... Ah...evet, işte böyle."

Fısıltısı genç kadını teslim olmaya zorladı. Aidan'ın yarı kapalı gözlerindeki pırıltıyı görünce direnci uçup gitti.

Aidan dudaklarıyla dudaklarını ele geçirdi, neredeyse aç bir kurt gibiydi. Göğsü onu minderlere bastırıyordu. Dizleriyle uyluklarını iyice araladı.

Erkekliğinin kadifemsi başını, tüylerinin arasında ittirdiğini hissediyordu. Ah, oradaydı, kadınlığının dış yüzeyini yarıyor, düzenli şekilde ileri ittiyordu.

Fionna, Aidan'ın kollarına tutundu. Tırnaklarını tenine batırdı. Artık direnmiyordu ama saldırısına karşı iç kaslarının gerildiğini hissediyordu.

İrkildi. Acı olmasını bekliyordu ama baskı çok yoğun. Fazla yoğun olduğunu fark etti. Canını acıtıyordu ama bunun kasıtlı olmadığını biliyordu. Sadece çok hızlı oluyordu. Gevşemeye çalıştı ama bedeni boyun eğmedi; iç kasları bu yabancıyı dışarıya çıkarmaya çalışıyordu.

Genç kadın sertçe soluk aldı. "Aidan."

Aidan onu duyuyor gibi değildi. "Aidan. Aidan, dur!"

Genç adamın gözleri açıldı, buğulu ve sersem gibiydi.

Fionna gülümsemeye çalıştı. "Biraz önce söylediğin şeyi hatırlıyor musun? Bir erkeğin kaldırabileceklerinin bir sınırı vardır demiştin?"

Genç adam onu bir sis perdesinin arkasından görüyormuş gibi bir hisse kapıldı genç kadın, hatta hiç görmüyordu bile.

“Evet,” dedi Aidan en sonunda.

Fionna hafifçe gülümsedi. “Pekâlâ, bu kadının da kaldırabileceklerinin de bir sınırı var.”

Genç kadın, onun kendisini çok iyi anladığını biliyordu. Aidan’ın kolları onu ezebileceğinden korktuğu noktaya kadar gerildi. Ardından tamamen hareketsiz kaldı.

“Tanrım,” dedi genç adam dişlerini gıcırdatarak. “Tanrım!”

Kendisini çok yavaşça geri çekti.

Fionna’nın gülümsemesi kayboldu. Tuhaf bir şekilde kendisini... duygusuz hissetti. Aidan gülümsemedi, yüzündeki ifade neredeyse korkunçtu. Bunu görünce genç kadının boğazı tılandı. Dudakları titredi.

“Fionna. Ah, Tanrım, Fionna, böyle bakma! Üzgünüm. Sadece seni çok istiyorum. Çok...”

Aidan, genç kadının burnunu, göz kapaklarını, dudaklarını o kadar şefkatli bir şekilde öptü ki Fionna neredeyse haykıracaktı. Aidan geri çekilerek üzerinde durdu.

Fionna erkekliğinin ucunun uyluklarının üzerinde olduğunu hâlâ farkındaydı.

“Bana güveniyor musun, tatlım?”

Genç adamın gözleri onunkilerden ayrılamıyordu. Fionna isimlendiremediği bir şeyle kapana kısılmıştı. Genç adamın yüzünü uzun uzun inceledi. Hâlâ gülümsemedi ama, şimdi o kadar da korkunç değildi. Ve ona başıyla onaylayacak cesareti veren tuhaf bir şefkat hissetti.

“Harika,” diye mırıldandı Aidan, dudaklarına son bir öpücük kondurarak.

Fionna genç adamın, kendisini daha fazla şaşırtamayacağını düşünmüştü.

Ama sonra yaptığı şey...

Genç adamın sert parmak uçları, dizlerinin arkasındaki hassas derisinde gezindi, ardından bacaklarını yukarı kaldırdı. Genç adam geniş omuzlarıyla Fionna’nın baldırlarını iki yana açtı.

Fionna soluğunu tuttu, tahmin edemeyeceği bir şekilde savunmasız kalmıştı.

“Bana güvendiğini söylemiştin,” diye hatırlattı genç adam, dudağının bir kenarı yukarı kıvrılırken. “Bana güveniyor musun, Fionna?”

Fionna yüksek sesle bir soluk verdi. Çenesini hafifçe kaldırıp indirdi. Genç adamın dudakları, onun göbek deliğine değince vücudu irkildi.

Aidan’ın dudakları, genç kadının ince uyluğundan aşağı doğru inerken genç kadının kalbi hopladı.

Yolculuk devam ederken zihninde hiçbir düşünce kalmadı. Genç adamın elleri Fionna’nın kalçalarını kavramak için altına kaydı. Başparmaklarıyla yumuşaklığını araladı; sıcak, yarık etini açığa çıkardı. Genç kadın onun niyetini anladığında gözleri fal taşı gibi açıldı. Kalbi neredeyse patlayacaktı.

Aidan dilinin oyunbaz ucuyla merkezine dokundu, sızlayan arzu tomurcuğunun etrafında gezindi ve göğüs uçlarını emdiği gibi ağzına aldı. Ve bunu yaparken... insanın hayal edebileceğinden çok daha bilgili olduğunu ispatlamış oldu.

Aynı şekilde son derece de yetenekli olduğunu da...

Tekrar tekrar tadına bakarken ve ağzıyla şahane bir şekilde Fionna'ya işkence ederken âdeta zaman durdu. Genç adam, dilinin şehvetli darbelerinden ve arzudan kayganlaşana kadar genç kadının tadına baktı.

Hazır, ıslak ve istekliyken Aidan tekrar yükseldi. Tenleri birbirlerine değiyordu; ikisinin de yüzündeki ifade ateşliydi. İnce parmaklar genç kadının saçlarının arasına dalıp yüzünü kendine doğru kaldırdı. Dudaklarıyla dudaklarını kapladı.

Genç adam Fionna'nın soluğunu yüzünde hissetti. Girişi bu defa neredeyse ıstırap verecek kadar yavaştı. Santim santim ilerledi, penisinin başı kadifemsi katların içine gömüldü. Fionna genç adamın kalçalarını hafifçe ittiğini hissetti; nefesi boğazında tıkanmış, yaşayacağı anlık acı için bekledi.

Ama Aidan onu çok iyi hazırlamıştı... O kadar kaygan, pürüzsüz ve ıslaktı ki zarını yırttığı anda ve içeri girdiğinde, Fionna yalnızca çok hafif bir batma hissetti.

Fionna ciğerlerindeki havayı bıraktığında acı gitmişti.

Ama Aidan gitmemişti. İçindeydi... bunu bilmek çok tuhaftı. Baskı çok fazlaydı... Yoğundu. Aidan'ın dilediği kadar, Fionna'nın alabildiği kadar içeri girdiğini bilmiyordu.

Dudaklarını bırakıp başını hafifçe çevirdi, kulağının yanındaki boşluğa burnunu sürttü ve "Şimdi iyi misin?" diye mırıldandı.

Fionna başıyla onayladı. Konuşma yetisini bu gece kesinlikle yitirdiğini düşünüyordu. Onu tamamen hissetmeden nefes alamayacağına da kani olmuştu.

"Emin misin?"

Genç adam dudaklarını genç kadınınkilere değdirdi. Sesindeki boğukluk Fionna'nın neredeyse çözülmesine neden olacaktı. "Eminim," diye fısıldadı ve ardından tekrar, "Eminim!" diye haykırdı.

Kollarını genç adamın boynuna doladı. Çığlığı Aidan'ın içindeki bir coşkunluğu özgür bırakmışa benziyordu. Hırıltılı bir nefes verdi. Bunu duyunca, elmacık kemiklerinin gerildiğini görünce Aidan'ın kendisini ne kadar fazla kontrol altında tuttuğunu anladı.

"Fionna."

Genç adamın onun ismini ateşli bir şekilde söylemesi neredeyse ağlamak istemesine neden oldu. "İzle," diye fısıldadı Aidan boğuk bir sesle, "sadece izle."

Aidan kendini geri çektiği sırada, erkekliğini kaplayan kendi tutku sızılarını gören genç kadını, dünyadaki hiçbir güç öte yana bakmaya ikna edemezdi zaten.

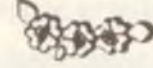
Genç kadının gözleri kocaman açıldı. Sert siyah kılların yumuşak ve kıvrıkcık tüyleriyle karışması olağanüstü derecede erotik bir görüntüyüdü. Tekrar içeri, bu defa daha derine, daha sertçe girmesi daha erotikti. Genç kadın bakışlarını bu şölenden ayıramıyordu. Erkekliğinin kadınlığıyla buluşmasına kadınlığının duvarlarının boyun eğdiğini... yumuşak hassas etin çelik gibi sert erkekliğe sıkıca ve edepsizce sarıldığını hissedince hem şaşırılmış hem de hayrete düşmüştü.

Aciz küçük bir inlemeyle genç adamın yüzünün iki yanını tuttu. Ne kadar harika hissettirdiğini ona söylemek istiyordu. Ama kelimelerin gücü onu bir defa daha terk etmişti. Zevk artıyordu, onu bir fırtına gibi kapıp yukarı doğru ve hızlı bir şekilde dönüyordu. Kendini zapt edemeyerek ellerini omuzlarına kaydırdı. Ona tutundu; duyuları vücudunun merkezinde, Aidan'ın onun

için doldurarak sahip olduğu yerde toplandı. Kendisinin mi yoksa Aidan'ın mı teslim olduğunu merak etti belli belirsiz.

Fionna gözlerini kapayarak başını geri attı. Rahatlamak üzereydi, az kalmıştı... Geldiğini hissedebiliyordu, bütün vücudu titriyordu. Aidan başını aşağı indirdi. Genç kadının boğazına bir öpücük kondurdu. "Fionna," dedi Aidan, sesi neredeyse kabaydı. "Fionna!"

Fionna tırnaklarını genç adamın omuzlarına geçirdi. Kadınların duvarları, Aidan'ın etrafında tekrar tekrar kasıldı ve ardından ikisi de rahatlayarak kendilerini serbest bıraktılar.

On Dördüncü Bölüm

İblis tuzağa düşmüştü. Belki de biz düşmüştük. Parmağımı kapı koluna koydum. Bütüm vücudumda garip bir ürperti hissettim. Ve bir şekilde ne bulacağımızı anlamıştım...

Dartmoor İblisi, F.J. Sparrow

Aidan kendisiyle pek de gurur duymuyordu. Mantiğı ona bütün Londra'daki en büyük budala olduğunu söylüyordu. Bir hanımefendiye; hem de bir bakireye oturma odasındaki kanepede sahip olmuştu.

Tanrım, eteklerini beline kadar kaldırıp ona duvara karşı da sahip olabilirdi!

Başka bir ses ona en azından altlarındaki minderlerin yumuşak olduğunu hatırlattı.

En azından yerde olmamıştı.

Bu daha sonra olmuştu. Ve en azından yerde halı vardı, çok enfes bir halı... üzerinde çok daha enfes birisiyle birlikte.

Ah, evet, ama oldukça romantik bir âşık olduğunu ispatladığını düşündü alaycı bir biçimde. İlk erkeğinin tadına bakan genç kadına çok büyük bir cazibe ve beceri sergilemişti.

Pekâlâ, en azından niyetini... çok romantik bir şekilde ortaya koymuştu. Sahne hazırды... şarap, güller, şöminede hafifçe yanan ateş.

Beni buraya baştan çıkarmak için mi getirdin?

Hem öyleydi... hem de değildi.

Yalancı, diye alay etti zihninden bir ses.

Evet, bunu tanıştıkları andan itibaren istemişti. Ama bu gece... görüldüğü gibi soğukkanlı, hesaplı bir plan değildi. Onunla sevişmesi için izin vereceğini ummuştu.

Dünyada gerçekleşmesini beklediği en son şey ona izin vereceğiydi.

Sonuçta bu Fionna'ydı. Keskin dili bir iğne gibi sivriydi. İstemediği şeyi asla yapmayan, hep kendi bildiği yoldan ilerlen birisiydi...

Fionna'nın, sanki tek istediği genç adammış gibi kollarında eriyeceğini hiç düşünmemişti.

Ve bu da aralarındaki tepkimeyi ateşlemişti. Bunun sebebi sadece Aidan'ın, genç kadınla beraber olmak için duyduğu yoğun ihtiyaç değildi. Fionna'nun istekliliği ve ona güvenmesiydi.

Genç adam onu çıplak bir şekilde kollarına aldığı anda kontrolünü yitirmişti. Bunu ifade edecek başka bir kelime yoktu. Odasına

kadar asla yetişemeyeceğini biliyordu. Lanet olsun, merdivenlere kadar bile sabredemezdi.

Bunu ona Fionna yapmıştı. Aksini dilemesine rağmen... Bir kadının bir erkekle ilk tecrübesinin yavaş, tatlı ve şefkatli olması gerekirdi, değil mi?

Ama böyle olacağını daha önceden de biliyordu; arzulu, baş döndürücü, tutkulu, ateşli ve kavurucu... Genç kadının vücudunun sıcaklığını hissettiği an sanki ateş ile barutun yan yana gelmesi gibiydi.

Bu kadar sabırsız, bu kadar azgın, bu kadar vahşi ve aceleci olmak istememişti. Yavaş, dikkatli ve uysal olmak istemişti ama bir anda –erkekliğinin yuvasına girmeye hazırlandığı o unutulmaz anda– gözü kararmış, arzu dolu bir bulut onu sarmıştı.

Genç adamın çenesi gerildi. İyi ki Fionna onu yavaşlatacak soğukkanlılığa sahipti. Eğer genç kadını incitseydi, onunla geçirdiği bu ilk zamanı mahvetseydi kalbini kesinlikle söker atardı.

Hayır, oturma odasında, ateşin önünde, halının üzerinde onunla sere serpe uzanmak muhtemelen bir centilmene yakışmayacak bir hareketti. İyi ki Alfred'e hizmetkârların işlerine şafaktan önce başlamayacaklarına dair talimat vermişti. Aidan, en azından genç kadını yatak odasına götürmesi gerektiğini düşündü.

Kendi kendisine hafifçe güldü. Bu ilk seferde işe yaramamıştı. Ve ikincisinden sonra ikisi de hareket edemeyecek kadar tükenmişti.

Fionna yanma kıvrılıp uzanmış, başını omzuna yaslamıştı. Aidan üzerine ince bir örtü sermişti. Kendisiyle bir parça gurur duyuyordu çünkü genç kadına zevk verdiğini biliyordu. Ama işler tersine dönmessin diye böbürlenmeyi kesmesi en iyisiydi.

Bundan pişmanlık duyuyor muydu? Cevap göğsünün içinde gürleyip damarlarında güçlü bir şekilde attı.

Kesinlikle hayır!

Daha önemli bir soru, Fionna'nın pişmanlık duyup duymadığıydı.

Aidan genç kadının yüzünü görebilmek için hafifçe geri çekildi. Uyuduğunu düşünmüştü ancak uyumuyordu. Gözleri yarı kapalıydı, kirpiklerinin gölgesi hilal şeklinde, yanaklarına düşüyordu.

Aniden içinde hafif bir endişe hissetti. "İyi misin?" diye sordu genç adam yumuşakça.

"İyiyim," diye mırıldandı Fionna.

"Pişman mısınız?" Aidan bilmek zorundaydı. Fionna yalan söylerse bunu anlardı. Fionna'nın çenesini tutup bakışlarını kendisine çevirdi. Başka tarafa dönmessin diye sıkıca kavradı.

Yanakları pembeleşti ama genç adamın bakışlarından kaçınmak için hiçbir çabada bulunmadı. "Hayır," dedi titreyen dudaklarla, "yaşananlardan pişman değilim."

"Tekrar söyle," dedi Aidan yumuşakça.

"Pişman değilim, Aidan, yemin ederim!" Yüzü kıpkırmızıydı. "Bunu... ben istedim."

Aidan yine de yüzünü inceledi ve yanıtından tatmin olana kadar onu bırakmadı.

Fionna başını tekrar genç adamın omuzuna dayadı. Birlikte-likleri sonrasındaki sessizlik ve gönül rahatlığı, aniden Aidan'ın görüp hissedemediği, yine de elle tutulmaz taş bir duvar gibi aralarında salınan bir şeyle bozulmuştu.

Aidan'm kolları sahiplenici bir şekilde sıkılaştı. Korumacı bir şekilde, "Nefes aldığını duyabiliyorum," dedi boğuk bir sesle. "Kalbinin benimkiyle birlikte attığını hissettim. Bir erkek ile bir kadının birlikte olabileceği en samimi, en yakın şekle geldik. Seni bazen en az kendim kadar tanıdığımı hissediyorum ama bazen de hiç tanıımıyormuşum gibi geliyor ve bu yüzden her zaman aklımdan neler geçtiğini düşünüyorum. Çok az şey paylaşıyorsun, Fionna. Ve bu yüzden göremediğim... görmeme izin vermediğin gizemler, sırlar olup olmadığını merak ediyorum."

Fionna karnının üzerinde yatacak şekilde kımıldandı, çenesini ellerinin üstüne dayadı. Ona çok yakın ama bir o kadar da uzaktı. Buna şaşırmaması gerektiğini düşündü. Ama sabırsızlığını kontrol altına aldı.

Sessizlik hüküm sürdü. Odaya tuhaf bir hava hâkimdi. Fionna kendi içine geri çekilmek istiyordu. Yine de Aidan sahip olduğu bütün içgüdüleriyle Fionna'nın içinden savaştığını hissedebiliyordu.

Cevap vermeyi reddedeceğini düşündüğü sırada genç kadın yanıtladı.

"Sanırım herkesin sırları vardır," dedi uzun bir sessizlikten sonra. Sesinde düşüncelerini ya da hislerini açığa çıkaracak herhangi bir şey yoktu. "Bazı küçük sırları kendimize saklamak isteriz, kimsenin bilmemesini tercih ederiz. Bu çok mu yanlış? Sanırım bu insan doğasıyla alakalı. Kimse başkasının kalbindeki her şeyi görmemeli. Kimse her şeyin görülmesine izin vermemeli. Bunun insanı fazla savunmasız bırakacağını düşünüyorum."

Genç kadın cevap vermekten kaçınıyordu. Savunma duvarlarını yükseltip kendisini içeri kilitliyordu.

Aidan'ı dışarıda bırakıyordu.

“Sanırım herkesi bir düşman olarak görmek istemem,” dedi Aidan rahat bir tavırla.

“Bir asker olduğunu düşününce buna şaşırdım.”

“Belki de bu yüzden istemiyorum, aşkım.”

Başını sertçe çevirdi. “Benim böyle yaptığımı mı düşünüyorsun, Aidan?”

Yan tarafına dönerek, genç kadına bakabilecek şekilde başını eline dayadı. “Bazen yaptığını düşünüyorum, tatlım. Ve hayır, bazı şeyleri tamamen kendine saklamak yanlış değil ama ben insanın düşüncelerini başkasıyla –doğru insanlarla, elbette– paylaşmanın hoş olacağını düşünüyorum. Kişinin umutları, korkuları ve saçma sapan şeyleri... Sanırım bunu o kişiden bir hediye olarak göürdüm; bir ayrıcalık olarak. Bazı zamanlarda başkasının tam olarak ne düşündüğünü bilmek... Bunun bağlılık duyguları yaratacağını düşünüyorum. Kız kardeşim kocasıyla her şeyini paylaşıyor. Ailem de bu şekilde yaşamıştı. Bunun herkes için o kadar da kolay olduğunu düşünmüyorum. Ama birisiyle bir gün bu yakınlığa sahip olmak isterim.” *Seninle*, diyecekti az kalsm. “Sen istemez misin?”

Genç kadın bakışlarını hızla kaçırdı. Yutkunuşunu, güzel kehribar gözlerinde yükselen yaşları genç adamın görmediğini düşünüp hızlıca gözlerini kırptı.

Ama Aidan görmüştü. Bu, kalbine bir bıçak gibi saplansa da hayal kırıklığı az kalsm sabrını taşıracaktı. Fionna'nın içindeki çelişkiyi hissediyordu. Bir şey onu rahat bırakmıyordu. Tanrı aşkına, ne? Onu söylemesi için zorlayamazdı. Tanrım, kesinlikle şimdi, bu sevgi dolu anda olmazdı. Fionna bu gece ona gelmişti ve Aidan'ın onu kaybetmeye niyeti yoktu.

Parmaklarını Fionna'nın saçlarında tararcasına gezdirdi. “Fionna?” dedi boğuk bir sesle.

Genç kadın artık yüzünü göremeyeceği şekilde kirpiklerini indirdi ve başını hafifçe iki yana salladı. “Bu ne istediğimle alakalı bir sorun değil. Ne istemediğimle de alakalı değil,” dedi fısıltıyla.

Uzun parmaklar ağır ağır genç kadının omurgasından kalçalarına kadar indi ve geri çıktı. “Peki, istediğine sahip olabileceğini söyleseydim?”

“Yapamam,” dedi acı çekerek. “Ve bana nedenini sorma, Aidan. Lütfen sorma.”

Bu kadar kolay bir şekilde gitmesine izin vermeyecekti. Çıplak belini kavrayarak, genç kadını bir defa daha kendisine çevirdi. Fionna başını göğsüne dayadı.

“Hepimizin aklında şeytanlar var,” dedi Aidan kuru kuru, “ama Dartmoor İblisi'nden bahsetmiyorum.”

En azından genç kadını gülümsetebilmişti. Bakışları buluştu.

Gülümsemesi birdenbire soldu. “Senin aklında bile mi?” dedi kararsız bir şekilde. “Seni rahatsız eden şeyler var mı?”

“Evet,” dedi Aidan ve kahkaha atmaya çalışınca başarısız oldu. “Tanrım, evet.”

Roller birden değişmişti. Fionna'nın kendi yüzünü incelediğinin, alışık olmadığı şekilde araştırdığının farkundaydı. Genç adam içgüdüsel olarak kendisini korumaya çalıştı.

Ama Fionna aptal değildi. “Bir şey olmuş,” dedi yavaşça. “Hindistan'da bulunduğun zamanda, alayda mı?”

Zaman ilerliyordu. Aidan, Fionna'nın sezgilerinden hiç şüphe duymamıştı. Ama bu kadar güçlü olduklarını daha önce fark etme-

mişti. Alec dışında orada olan olayların aslını kimse bilmiyordu... Fionna'nın doğrudan sorusu karşısında ona yalan söylemeyeceğini biliyordu. Bu olasılık aklına bile gelmemişti.

"Evet," diye itiraf etti genç adam sonunda. "Bir şey oldu."

Fionna parmaklarını genç adamın kolunda yukarı aşağı hafifçe gezdirdi. Aidan bunun bir okşama mı yoksa bir teselli mi olduğunu merak etti.

"Bana anlatacak mısın, Aidan?" Berrak bakışlarını ona çevirdi.

Tanrım, böyle bakarken ona kim direnebilirdi ki? Aidan tuttuğu nefesini bıraktı. "Highland Alayı'na katıldığımda yirmi yaşındaydım," dedi yumuşakça.

Gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Çok gençmişsin."

"O kadar da değil," diye düzeltti. "İngiliz Milletler Topluluğu askerlerinin çoğunun delikanlı olduğuna dair seni temenni ederim. Alaya katılmak hep istediğim bir şeydi. Babam engel olmasaydı daha küçükken katılabilirdim. Eğitimimi bitirmem gerektiğini düşünüyordum." Hafifçe gülümsedi. "Bilgelik onu beklemesini bilene nail olur, biliyorsun."

"Çok akıllı bir adammış."

Aidan başıyla onayladı. "Öyleydi. Ona duyduğum saygıdan dolayı bekledim ve haklı çıktık; İmparatorluk'un dehası haline geldim. Bazıları, İmparatorluk'un son on yıldaki en önemli strateji uzmanı olduğumu söylemişti. Hırslıydım ve bundan faydalandım. Gücüm fark edildi ve bu yüzden hızla yükseldim."

Gözlerinde hafif, alaycı bir ışık belirdi. "Şöhretini hak etmiş miydin?"

"Evet. İyiydim ve bunu biliyordum." Genç adamın aniden gözleri karardı. "Ama bu başarı aynı anda düşüşüme de neden oldu."

"Devam et," diye mırıldandı genç kadın.

"Hindistan'da pek çok grup arasında büyük huzursuzluk var. İngilizlerin işgalinden nefret ettikleri için yakında tekrar patlayacağını tahmin ediyorum. Onları suçladığımı söyleyemem ama yargılamak bana düşmez. Görevlerimi yerine getirmek için Pencap'a gönderildim ve görevlerimi yerine getirdim.

"Neredeyse her gün küçük çarpışmalar olurdu. Ardından artmaya başladı, daha sık ve ölümcül hale geldi. İngilizlerin verdiği kayıplar çarpıcı şekilde yükseldi. Rajul isimli bir adam vardı, kurnaz bir isyancı lider. Bir yılan gibi sinsiydi, en çok zararı verebileceği zamanda ve yerde aniden saldırır, biz onu ya da takipçilerinden herhangi birini yakalayamadan önce bir hayalet gibi sıvıştırdı."

Fionna'nın bakışlarını yüzünden ayırmadığını biliyordu. Genç adamsa özenle bakışlarını ondan kaçırmaya çalıştı.

"Bir kedi fare oyununa dönmüştü, birbirimizle mücadele ediyorduk, onu yenmeye kararlıydık. Onu yakalamaya, yılanın başını kesmeye kararlıydım. Düşmandan farklı bir şey olmuştuk. Bu," doğru kelimeyi bulmak için uğraştı, "bir takıntı gibiydi."

Aidan'ın sesi hafifçe sertleşti. "Askerlerimle dağda küçük bir askerî üstedik, en fazla yüz kişiydik. Daha fazla asker gelmesini bekliyorduk. Ama bir yerli, izcilerimizden birisine Rajul'un kuzeye doğru iki köy ötede olduğunu, kabile liderinin çadırında birkaç gün geçireceğini söyledi."

Genç adam soluğunu bıraktı. "Kendimden geçmiştim. Rajul'u çok istiyordum. Çok ama çok... Bunun fazla kolay olduğuna dair beni uyaran içgüdülerime aldırış etmedim. En fazla yarım günlük yürüyüş mesafesinde olan birliğin gelmesini beklemem ve istihbaratın bir aldatmaca olmadığını belirlemem gerektiğini

söyleyen içgüdüleri... Ama Rajul'un daha önce pek çok defa yaptığı gibi kaçmasından korkuyordum. Ve o kadar yakın olduğunu bilmek... Hemen o gece ilerlemeye karar verdim. Adamların yarısını kampımızı korumaları için geride bıraktım. Gerisini Rajul'un saklandığı bildirilen köye götürdüm. Niyetim, küçük bir grupla gece karanlığında içeri girip Rajul'u uykusundayken kaçırmaktı. Daha önce defalarca yaptığı gibi sıvışmadan önce... Sadece bir adım ötemdeydi, Fionna."

Kaşlarını çattı. "Rajul orada yok muydu?"

Genç adamın göğsüne acı bir his doldu. "Ah, oradaydı. Bizi bekliyordu. Adamları, tepede her kayanın arkasına karınlarının üzerine yatarak dört bir yanımıza dağılmışlardı. Köy terk edilmişti. Etrafımız sarılmıştı. Sayıca bizden oldukça fazlaydılar. Bir katliamdı."

Genç kadın hafifçe sordu. "Kaç kişiydiniz?.."

"Kırk yedi. Alayın en iyi kırk yedi adamı benim yüzünden katledildi."

"Ah, hayır," diye fısıldadı Fionna dehşetle.

"Ah, evet." Kendisinden tiksindiği sesinden belli oluyordu. "Bunun bir pusu olabileceği ihtimalini hiçe saymadan önce, düşünmeliydim. Kendi kendime o ne kadar iyi olursa olsun, benim daha iyi olduğumu söyledim. İnsan yenilmez olduğuna inanınca başına bunlar geliyor."

"Hayır!" diye itiraz etti genç kadın. "Bu senin suçun değildi. Böyle olacağını tahmin edemezdin..."

"Bilmem *gerekirdi*. Bu benim uzmanlık alanımdı. Planlamak. Strateji kurmak. *Öngörmek*, tahmin etmek."

"Ah, Tanrım." Genç adama bakınca sesi tıkanı. "Bu o sırada mı oldu?" Başparmağını Aidan'ın sol gözünün altında gezdirdi.

Genç adam başıyla onayladı. Fionna'yla göz göze gelmekten kaçındı; orada görebileceği kınamadan korkuyordu.

"Hâlâ vicdan azabı çekiyorsun, değil mi Aidan?" dedi yumuşakça.

Genç adamın dudakları büküldü. "Başka nasıl hissetmeliyim ki?"

"Görevini yaptın, Aidan. Savundun..."

"Onları hayal kırıklığına uğrattım. Üçü dışında." Hassas bir konuşmaydı. Aidan doğruldu, güçlü kolunu gerip düşüncelere dalarak ateşe baktı. Fark etmeden yumruğunu sıkımişti.

Boğazının sıkıştığını hissetti. "Askerlerim liderliğime güveniyorlardı," dedi hırıltılı bir sesle. "Onları korumak görevimdi. Elbette ki daha önce de askerlerimi çatışmaya göndermiştim ve evet, bazıları ölmüştü. Ama bu farklıydı. Olmam gerektiği gibi, *her zaman* olduğum kadar tedbirli değildim. Düşüncesiz, kibirli ve *hırshıydım*. Kararımı verdiren şey *görev* değildi. Bir yanım kimsenin daha önce yapamadığı bir şeyi başarmak istiyordu. Bu yüzden onları hayal kırıklığına uğrattım."

"Peki ya, Rajul? Öldü mü?" Fionna da doğrulup örtüyü çıplak vücuduna sardı.

Aidan'ın dudakları bir alayla kıvrıldı. "Kaçtı. Bir kere daha. Ve beni aptal yerine koyduğu için bir yerlerden beni izleyip alay ettiğini biliyordum. Ama Rajul'u ele geçirme girişimime Krallık'ın tepkisinin ne olduğunu biliyor musun? Bir madalya daha verdiler. Albay Aidan McBride'a bir rütbe daha. İsyan güçlerinin yarısından fazlası öldürüldüğü için buna parlak bir zafer dediler. Ama ben bununla gurur duymuyordum, daha çok utanıyordum. Dikkatli

olmam gerektiğinde dikkatsiz olduğum için. Bu bir hataydı, Fiona. Rajul'un arkasından gitmek büyük bir hataydı. Çok nadir hata yapardım ve bu hatayla yaşayamazdım. Bu yüzden istifa ettim. Kariyerimden vazgeçtim. Ama Hindistan'dan ayrılmadım. En azından... hemen değil."

Fionna soluğunu tuttu. "Rajul'un peşinden gittin, değil mi?"

Aidan başıyla onayladı, yüz hatları taş gibi sertti.

"Altı ay boyunca onu takip ettim. Peşimden geldiği gibi peşinden gittim. Ve onu bulduğumda, kafasına bir kurşun sıktım. Gülümsüyordu. *Gülümsüyordu*. Çünkü beni alt ettiğini biliyordu." En sonunda genç kadına baktı. "Bu seni tiksindiriyor mu? Mideni bulandırıyor mu? Az önce bir katille yattığını bilmek?"

Fionna'nın dudakları aralandı. Aidan başını sallayarak geleceğini bildiği itirazları durdurdu.

"Fionna, bu bir cinayetti. İstedğim adalet değildi. İntikâmdı. Ve... Rajul'un öldüğünü bilmenin yeterli olacağını düşünmüştüm. Onu öldürdüğümü bilmenin... Ama yeterli değildi. Bütün o adamların kanları ellerimdeydi. Hâlâ da öyle. Bundan hep kaçmaya çalıştım. Ailemin yüzüne bakamadan altı ay daha geçti. Bugüne kadar utancımı bilen tek kişi Alec... ve şimdi de sensin. Suçumu bilen."

Nefes alıp bakışlarını kaçırdı. "Pencap'taki o geceyi asla unutmayacağım. Bu anıyla sonsuza dek yaşayacağım. Ama hayattan birçok şey öğrendim. Kendimi hatasız birisi olarak düşünürdüm ancak kimsenin kusursuz olmadığını anladım. Hayattan alacağımız derslerin asla bitmeyeceğini de öğrendim. Öfkeliydim, çok ama çok öfkeli! Diğer yandan korkuyordum da. Pek çoğu gibi, ölmekten korkuyordum. Bu da beni bir korkak yapar, değil mi?"

"Hayır. Hayır! Korkak değilsin, Aidan McBride. Yaşananlar..." Omuzlarını aciz bir şekilde kaldırdı. "Buna ne diyeceğimi bilmiyorum ama bu savaşın bıraktığı izlerden biri sadece."

Genç kadın yavaşça Aidan'ın önünde diz çöktü. Örtü dizlerinin etrafında toplandı. Gözlerinin içine bakarak genç adamın yüzünü ellerinin arasına aldı.

"Hayır," diye fısıldadı tekrar. "Şu an karşımda bir korkak yok. Tek gördüğüm, cesur bir adam." Duraksadı ve sonra devam etti: "Kendisini fazlasıyla cezalandırmış olan, *hâlâ da* cezalandıran bir adam." Başını iki yana salladı. Aidan'ın ağzının kenarındaki çizgileri çok nazıkçe okşadı. "Durma zamanı geldi, Aidan. Her şeyi yoluna koymak için kendine izin verme zamanı geldi."

Aidan aniden hareket edip genç kadını sıkıca yanına çekti. "O halde bana yardım et, tatlım." Genç kadının dudaklarına doğru sıcak nefesiyle fısıldadı. "Her şeyi yoluna koymamda bana yardım et. Bana şimdi yardım et."

Genç adam geriye düşerek onu yanına çekip uyluklarının arasına aldı. Aidan'ın ateşli öpüşüne karşılık veren genç kadının dudakları da en az onunkiler kadar arzuluydu.

Fionna'nın sırtına ve omuzlarına dökülen saçları salınıyordu. Aidan genç kadının saçlarını kenara çekip dudağını ensesine bastırdı. Fionna zevkten titreyince erkeksi bir gurur içini sardı.

Çok güzel bir kadındı. O kadar güzeldi ki Aidan önceki gibi şiddetli bir şekilde arzuyla ele geçirilmiş, içine tekrar tekrar girme dürtüsüne kapılmıştı. İkinci defa birlikte olduklarında genç kadının canını acıtacağından korkmuştu... Yine kendisini, vücudunun her hücrelerinde dolanan tutkuyu durduramıyordu. Ona karşı beslediği hisler fazlasıyla yoğun ve vahşiydi. Aidan elini genç kadının

ensesine koyup, bir defa daha dudaklarını ele geçirdi. Kollarını sırtına dolayıp penisini genç kadının yumuşak, ipeksi uyluklarının arasına götürdü ve erkekliğinin sertliğini hissetmesini sağlayarak kadınlığına sürtündü. Fionna'nın gözleri şaşkınlıkla açıldı; Aidan neredeyse kalbinin durduğunu hissedebiliyordu.

Fionna bacaklarını açtı. Aidan inleyip onu kendisine kenetledi. Genç adam arzuyla titriyordu. Tanrı ona yardım etsin, duramıyordu. Arzusundan kurtulamıyordu. Henüz yapamıyordu. Ve derine girdiğinde, genç kadının ipeksi sıcaklığı ve ateşi onu sarıp ikisi dışında hiçbir şeyin var olmadığı bir yere gönderdi.

Kısa bir süre sonra nihayet giysilerini aramak üzere ayaklandılar. Giysilerini odanın diğer köşesinde bulduklarında, Aidan hafifçe güldü. O iç çamaşırlarını ararken, Fionna ayakkabılarını alıp parmak uçlarında sallandırdı.

Çok soğuk bir geceydi. Fionna'nın evine giden yolu hızlıca yürüdüler. Dondurucu bir fırtına vardı. Kar yağıyordu. Şiddetli esen rüzgârla, sanki yüzlerine buzdan iğneler batıyor gibiydi.

"Yüce Tanrım," diye mırıldandı Aidan. "Bu kesinlikle yılın en soğuk gecesi olmalı."

Fionna cevap veremedi, dişleri birbirine çarpıyordu.

Dükkânın arkasına geldiklerinde Aidan'a döndü.

"Haydi içeriye girelim, aşkım."

"Hayır," dedi genç kadın hafifçe gülerek. "İçeri girersen ne olacağını biliyorsun."

"Evet, ben de tam olarak bunu umuyordum." Dudaklarını şeytani bir gülümseme sardı.

Fionna onu hafifçe itti. "Bana bir şey olmaz. Kimse seni görmeden önce hemen eve git."

"Kimse görmez. Havanın aydınlanmasına hâlâ bir saatten fazla var."

Fionna burnunu kırıştırdı. "Git buradan, seni serseri!"

Aidan onu kollarına alıp uzun bir süre coşkulu bir şekilde öptü, ardından geri çekildi. "Yarın görüşürüz," dedi ama sonra durdu. "Hayır, bekle. Bugün. Bugün görüşürüz. Akşam yemeği?"

Bir elinde anahtarla, içeri girmek isterken omzunun üzerinden başıyla onayladı.

Aidan kapı kapanana kadar bekledi. Ardından yürüdü, cadenin karşısına geçip durdu.

Başını yukarı kaldırıp son defa baktı.

Üst kattaki odada parlak bir lambanın ışığı yanmaya başladı. Buz tutmuş camın arkasında Fionna'nın yürüyen silüetini gördü.

Kaşlarını çattı.

Fionna aniden durdu, ardından yavaşça pencereye doğru döndü...

Fionna anahtarı üst kattaki kilidin içinde döndürdüğü anda, içinde uyarı çanları çaldı. Vücudunun her bir santiminde tuhaf bir karıncalanma dolaştı. Biraz önce zevkten titriyordu.

Şimdiyse korkudan...

Kapı kilitli değildi.

Son saatlerini düşündü. Aidan'la dün gece ayrılırken kapıyı kilitlemiş miydi? Hatırlayamıyordu. Ama alışkanlıkları olan, düzenli bir kadındı.

Bu çok saçmaydı. Yükselen panik hissini bastırdı. Kilitlemeyi unutmuşsa ne olmuştu yani? Aidan onunla birlikteydi. Varlığı son derece dikkat dağıtıcıydı!

Mümkün olduğu kadar normal davranmaya çalışarak oturma odasına girdi. Etrafa bakındı. Hiçbir şey kayıp değildi. Tanrım, ne kadar da budalaydı!

Ama sevimli, dantel perdeleri açık bırakmıştı. Ne büyük aptallıktı, hem de böyle buz gibi bir gecede! Perdeyi kapamaya başladı.

Tam o anda yazıları gördü.

Bana ait olduğunu asla unutma, aşkım.

Bu düşünce zihninde dolaşıp içinde yankılandı.

Evden çıktığı sırada pencerenin ıslak ve buğulu olduğunu hatırladı; Aidan gelmeden hemen önce fark etmişti.

Bana ait olduğunu asla unutma, aşkım.

Şimdi yazılar donmuştu, camın üzerine karalanmış, buz kristalleri duruyordu.

Kanla yazılmıştı.

Bana ait olduğunu asla unutma, aşkım.

Cama dokundu. Soğuk, ruhuna kadar işledi. Sanki kanı donmuştu.

İçi mide bulandırıcı bir korkuyla doldu. Durmadan artan bir korku...

Bunun gerçek olmadığına dair belli belirsiz bir hisse kapıldı. Ne yaptığının farkında olmayarak bir bez almak için mutfığa koştu, ardından oturma odasına geri geldi. Penceyi tekrar tekrar ovaladı, boğazından hırıltılı sesler çıktı. Faydasızdı. En sonunda bezi kenara attı. Kalp atışları bütün vücudunu sarsıyordu.

Telaşla tırnaklarını harflere, buza batırarak yazıyı tırmaladı ve kazıdı. Tırnakları kırıldı. Parmak uçları acıdı. Ve bezi kapıp kelimelerden hiç iz kalmayana kadar silip ovalarken ciğerlerinden hıçkırıklar koptu.

Gücü tükendi. Aciz bir şekilde yere çöktü. Olduğu yerde kıvrılarak ağlamaya başladı.

Aşağı katta kapının menteşelerinden gürültüyle söküldüğünün farkında değildi. Aidan'ın merdivenlerden hızla çıktığını duymadı.

"Fionna! Neler oluyor? Sorun nedir?" Genç adam onu kollamaya aldı. "Burada birisi mi vardı?"

Korkuyla sinip perdelerin olduğu yönü gösterdi. "Pencere," demeyi başardı. "Ona bak."

"Sevgilim, bakıyorum ama hiçbir şey görmüyorum. Neye bakmam gerekiyor?"

"Oradaydı, söylüyorum sana!" diye çığlık attı. "Oradaydı! Birisi buradaydı! Birisi pencerenin üzerine yazı yazmış!"

"Fionna anlamıyorum."

Fionna pencereye baktı. Kan yoktu. Hiçbir iz yoktu.

Korkunç bir çaresizliğe düştü. Aidan'ın ceketine tutundu.

Ah, Tanrım, ne yapmıştı?

Ne kadar da aptalca davranmıştı. Hepsini silmişti.

KontROLSÜZCE çığlık atmaya başladı.

Düşünceler zihninde dolanıp duruyordu. Birbirinden bağımsız bir şekilde... Durmaksızın... Kimse görmemişti. Onun dışında kimse... Ölü çiçekleri sadece kendisi görmüştü. Yazıyı da öyle.

Annesini düşündü. Annesinin akıl hastalığı ona da mı geçmişti? Her şey bir hayal miydi? Takip edilme hissi. Ayak sesleri. Kitab-

vinde yanlış yere konan büyü kitapları, ölü çiçekler, penceredeki yazı... İblisleri ve cinayetleri yazıyordu. Belki de bunların hepsini zihninin karanlık köşelerinden çıkarmıştı.

Birisi hâlâ uzakta çığlık atıyordu; tiz ve şiddetli bir şekilde.
“Fionna, dur! Delirdin mi?”

Aidan'ın ona deli demesine şaşmamak gerekti. Belki de delirmişti.

“Yapma!” diye bağırdı genç kadın. “Bana böyle deme!” Genç adama sertçe tokat attı. “Bana asla böyle deme!”

Sert eller omuzlarını kavradı. Aidan genç kadını sarstı. “Fionna!” diye bağırdı.

Fionna başını geriye attı, çığlığı boğazında kalmıştı. Ona uyuşuk bir şekilde bakıyordu. Gözlerindeki incinmişlik Aidan'ın göğsünü sıkıştırdı. Durumu onu telaşlandırdı.

Aidan içi sızlayarak kollarını ona sardı ve onu kendisiyle birlikte salladı. O kadar şiddetli bir şekilde titriyordu ki kesinlikle parçalanacak gibiydi.

“Sakinleş,” diye mırıldandı defalarca. “Geçti.”

Sonunda geri çekilip başparmaklarıyla genç kadının yanaklarındaki yaşları sildi. “Belki bir doktor çağırmalıyız,” dedi sessizce.

Fionna onun gömleğine yapıştı. “Hayır. Aidan, hayır. Buna ihtiyacım yok. Yemin ederim, bir doktora ihtiyacım yok.”

Gözlerinin içine baktı Aidan. “O halde bana neler olduğunu anlat,” dedi çok sakince. Onu kanepeye doğru götürdü.

Fionna eline baktı. Eli, Aidan'ın dizinin üzerinde duran, sıcak ve güçlü elinin içinde kaybolmuştu.

“Kapı açıldı. Kilitlediğimi sanıyordum, Aidan. Belki kilitledim belki de kilitlemedim.”

Bakışlarının yüzünde dolaştığını hissedebiliyordu. Aidan'ın birisinin ne kadar kolayca içeri girebileceğini düşündüğünün farkında değildi. Doğru aletle kapı mandalı ve zemberek kolaylıkla yerinden oynatılabilirdi. Fakat bu düşünceyi kendisine sakladı.

“Perdeleri kapamaya gittim. Onları da kapadığımı düşünmüştüm... Hayır, onları kapadığımı *biliyorum*. Ama pencerede yazı vardı. Pencerede kan vardı. Kanla yazılmıştı. Donmuştu.”

“Yüce Tanrım,” dedi Aidan, “bu romanlarındaki bir şey gibi.”

Aidan'ın sözleri, Fionna'nın iki büklüm olmasına neden oldu.

“Ne yazıyordu, Fionna?”

“*Bana ait olduğunu asla unutma, aşkım.*” Sesi çok kısık. Bunu tekrarlamaya güç bela katlanabiliyordu.

Aidan hiçbir şey söylemedi.

Uzun bir sessizlik oldu. Aidan gözlerini kısıp ona baktı. Fionna genç adamın yüzündeki ifadedden hiçbir şey anlayamadı.

Fionna'nın dudakları titredi. Boğazı yanmaya başladı. Gözlerindeki yaşlarla mücadele etti. Kendisine kıızıyordu içten içe. Neden bu kadar güçsüzdü? Raven asla güçsüz değildi. F.J. Sparrow'un karakterleri korkutucu ve şeytani olan her çeşit olaya maruz kalırdı. Ve evet, korkarlardı ama sonunda her zaman galip gelirlerdi.

Ama bu gerçektir ve söz konusu olan *kendisiydi*... ve hayali karakterlerle ilgili değildi. Bir oyun değildi. Evet, tekin olmayan şeylerden bahsediyor, etrafta kol gezen tehlikeleri yazıyordu. Bunu yapmaktan keyif alıyordu.

Ama bunu *yaşamak* istemiyordu.

“Oradaydı, Aidan. Yemin ederim...”

Dudaklarına bastırılan iki parmak sözlerini engelledi. “Beni ikna etmene gerek yok, Fiona.”

Genç kadın gözlerini kırptı. “Bana inanıyor musun?”

Ona hafifçe gülümsedi. “İnanmamam için bir neden var mı?”

Fionna, annesini düşündü ve aniden bir vicdan azabı duydu.

“Seninle tanıştığımız gece birinin seni takip ettiğini düşünüyordun, Fiona. Bu bir kere daha oldu. Daha sonra ne oldu? Olağandışı bir şey oldu mu?”

Ürperdi. “Sanırım...” diye itiraf etti genç kadın. “Ama bu geceye kadar emin olamadım.” Başka zamanlarda takip edildiğine dair içinde oluşan tuhaf histen bahsetti. “Dükkândaki günü hatırlıyor musun? Büyük kitapları olmamaları gereken bir yerdeydi.”

“Bu biraz şüphe uyandırıyor, tatlım.”

Genç kadının öfkeyle gözleri parladı. “Hafızamı sorgulama, Aidan!”

Daha fazla tartışmadı. “Başka bir şey var mı?”

Fionna dudağın ısırdı.

“Ne var, tatlım?”

“Yürüyüşten sonra eve döndüğümde eşikte ölü çiçekler vardı.” Aidan’ın yüzündeki gerginlik genç kadını tedirgin etti. Birden kötü hissetti.

Zihnine giren düşünceden kurtulamıyordu.

F.J. Sparrow olduğunu annesinden başka sadece bir tek kişi biliyordu.

Aidan.

Acaba sandığından daha da uzun bir süredir mi biliyordu? Yoksa bu kötü bir oyun muydu?

Zihni inkâr etti. Ama bu olamazdı. Bütün akşam onunla birlikteydi. Böyle bir şeyi düşündüğü için bile kendisinden nefret ederek bu düşüncüyü aklından kovaladı.

“Ne?” diye güldü Aidan kara kara. “Bunu yapanın ben olabileceğimi mi düşünüyorsun?”

Fionna dudağın ısırdı. “Sadece bir anlığına,” dedi çok kısık bir sesle.

“Pekâlâ, sanırım bunu hak ettim.” Ayağa kalkıp odada yürümeye başladı. Şöminenin önünde durarak ensesini ovdu, ardından ona baktı. Yüzü hâlâ gergindi.

Fionna dudaklarını ıslattı. “Ne oldu?”

“Yok bir şey,” dedi kısaca.

“Var. Söyle bana, Aidan.”

“Pekâlâ, o halde. Bunu yaşadığın zaman bana anlatmış olsaydın keşke.”

Eleştirisi canını acıttı. Şu ana kadar gözyaşlarını tutmuş, akıtmamak için mücadele etmişti. Ama bu gece bunlara sebep olan şeyin kesinlikle doğaüstü değil, tamamen doğal olduğu ortaya çıkmıştı. *Bir şey* değil ama *birisi* olanlardan sorumluydu.

“Emin değildim. Bunların hayal ürünü olması ihtimali vardı; çiçekler dışında... Ama bu geceki yazılar... birisi buradaymış, Aidan.” Titredi. “Ve o her kimse... bu bir sevgi gösterisi değil, bir mesajdı,” dedi yavaşça. “Ya da bir uyarı mı sence?”

“Bir hayranın olduğunu düşünüyorum.”

Fionna titredi.

Aidan'm kolları anında onu sardı. "Hey, kes şunu," dedi boğuk bir sesle.

Fionna'nın kolları beline dolandı. Yanağını göğsüne sürdü. Vücuduna sıkıca sarılan kolların verdiği güven hissini seviyordu.

Aidan'ın nefesi genç kadının yumuşak saçlarını hareket ettirdi. "Belki de polis çağırmalıyız."

Fionna kaskatı kesildi. "Hayır."

Aidan iç geçirdi. "Fionna, mantıklı olmalısın."

Genç kadın onun kollarından ayrılmaya çalıştı. Aidan buna izin vermedi. Boynunu uzatarak genç adama isyankârca baktı, elleri şimdi göğsünde yumruk haline gelmişti.

"Bunu aklımdan bile geçirmem. Henüz değil, Aidan. Çok soru sorarlar, yanıtlamayı reddettiğim sorular. Ya F.J. Sparrow olduğumu açıklamaya zorlanırsam? Bunu yapamam. Yapmayacağım. Bu kariyerimi mahveder."

Aidan'm dudakları gerildi.

Fionna göğsüne hafifçe vurdu. "Hayır," diye tekrarladı. "Bu riske giremem!"

"Pekâlâ. Ama bir olay daha olursa, başka seçeneğim kalmaz..."

"Bu karar seni ilgilendirmez, Aidan. Bu benim hayatım, benim kararım. Benim."

Aidan yüzündeki öfkeyi gizleyemedi. Tartışmak istiyordu. Ne yapması gerektiğini kimsenin söylemesine izin vermeyeceği için Fionna da tartışmaya hazırды.

"Nasıl istersen o zaman," dedi sonunda. "Şimdi gel." Onu kanepeye yönlendirdi.

Genç adamın göğsüne yerleşen Fionna bir defa daha titredi.

Böylesi cesur sözler...

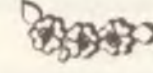
Bu geceye kadar, tehlikede olduğunu hiç düşünmemişti. Ama şimdi her şey değişmişti. Kendisini bir çeşit avmuş gibi hissetmekten nefret ediyordu! Sanki bir hayalet onu takip etmişti, şimdi resmen hayatında gölge gibi gezinen bir hayalet vardı.

Raven ve Rowan her gün karanlık yaratıklarla dövüşüyorlardı. Ama zorbalara karşısında her zaman galip geldiklerini düşündü; bu iyinin kötüye karşı zaferiydi.

O korkunç mesajı düşününde kanı dondu. Aidan bile onu ısıtamıyordu.

Şimdi hayatının bir daha asla eskisi gibi olmayacağından korkuyordu.

Karanlığın artık sığınağı değil... cehennemi olacağından.

On Beşinci Bölüm

Aklımı altüst eden izler, donmuş kan izleri vardı. Kanımın buz kestiğini hissettim, çünkü bu meçhul iblis burada yaşıyordu. Toprağın derinliklerinde.

Onu bulamayacağımızı düşündüğü yerde.

Dartmoor İblisi, F.J. Sparrow

Fionna'yı o gün yalnız bırakması gibi bir durum söz konusu değildi. O sabah Aidan Glynis merdivenlerden yukarı çıkana kadar bekledi.

Glynis kapıyı çaldı. "Bayan Hawkes!" diye seslendi telaşlı bir şekilde. "Bayan Hawkes! Ah, Tanrı'ya şükürler olsun, sapasağlam buradasınız. Aşağı katta kapının menteşelerinden sallandığını gördüğümde çok korktum, kapı..."

Fionna, Aidan'm göğsünde oluşturduğu rahat, küçük yuvasından sıçradı. Aidan rahat bir tavırla gerindi.

Glynis'in şakınlıktan ağzı açık kaldı, gözleri fal taşı gibi açıldı. Fionna'nın yüzü kıpkırmızı kesildi. Aidan bütün vücudunun da

aynı renkle kaplandığına bahse girebilirdi. Kendi halini bizzat görmek çok hoşuna giderdi.

Glynis gözlerini Aidan'a çevirdiğinden beri kıvıldamamıştı. Aidan paltosunu alıp Fionna'nın dudağına hafif bir öpücük kon-
durdu. "Yakında geri geleceğim," dedi ona. "Bugün uzaklara
gidiyoruz, sen ve ben. Kalın giyin."

İmkânsız görünse de Glynis'in gözleri daha da açıldı. Aidan
yanından geçip gitmedi, bunun yerine reverans yapıp hizmetçinin
elini yakaladı ve dudaklarına götürdü. "Bayan Barnes olmalısınız,"
dedi kendini sevdiren gülümsemesiyle. "Sizinle tanışmak ne bü-
yük keyif, Bayan Barnes." Göz kırptı. "Kimseye söylemeyin ama
hanımınızı bir günlüğüne kaçıracağım."

Fionna, minik hizmetçisinin işini bitirip gidene kadar büyü-
lenmiş şekilde bakmaya devam ettiğini fark etti.

Evine dönen Aidan, üzerini değiştirirken Alfred'i yanına
çağırdı. Aidan, Fionna'ya ağzı sıkı, meşhur bir çilingirin gelmesi,
binasındaki kapının yerine yenisinin takılması, hem dairesinin
hem de evinin anahtarlarının değiştirilmesiyle ilgileceğini
söylemişti. Fionna şaşırtıcı bir şekilde, itiraz etmemişti. Etseydi
bile, bu defa genç adam ısrar ederdi. Ona daha fazla sorumluluk
yüklemeyecekti. Ayrıca Alfred'e başka bir konu hakkında da
talimatlar verdi.

Fionna o gün dükkânı erken kapatacağını söylemişti. Aidan
bu konuda tartışmaya gerek olmamasına sevindi. Döndüğünde
arabası dükkânın hemen dışındaydı. Tabela dükkânın kapalı
olduğunu gösterse de Fionna'yı camdan görüp çağırdı.

Yakası kürklü, kahverengi, kalın bir giysi giymişti ve bu
renk, gözlerinin güzel rengini ortaya çıkarıyordu. Aidan onu
görünce hayran kaldı, genç kadın son basamaktan indiği sırada

yüzünü kendisine doğru kaldırdı. Dosdoğru bakışlarıyla buluştu.
Yorgundu; gözlerinin altındaki gölgeler bunu gösteriyordu. Ama
neredeyse hiç dinlenemediği halde kendisine hâkim olabildiğini
görmekten memnun olmuştu. Genç kadının gücü en çok hayran
olduğu şeylerden biriydi.

Arabayı gördüğünde Fionna'nın ince kaşları havaya kalktı.
Ama Aidan içeri girmesine yardım ederken tek bir basamak bile
kaçırmadı. Aidan genç kadının yanına oturdu. Şapkasını karşı
koltuğa atıp ona döndü.

"Pekâlâ," dedi hafifçe, "nereye gidelim?"

"Kaçırıldığımı sanmıştım, lordum."

"Evet, kaçırılıyorsun. Ama özellikle gitmek istediğin bir yer
olup olmadığını merak ediyorum."

Fionna'nın kalbi sıkıştı. *Gleneden'e doğru*, diye bağırarak
istedi. Onu kaçırabileceğini ilk defa söylediği geceyi hatırladı.

*Eğer seni kaçırırsam, demişti, birkaç gün ortalıklarda görün-
meyiz... Bu ihtimali oldukça çekici buluyorum. Seni Gleneden'e
götürebilirim, çok uzaklarda olacağımız, herkesten uzak olaca-
ğımız bir yere... Tamamen baş başa kalırız, sen ve ben.*

Çok uzun zaman geçmiş gibi hissetti. Ama aslında sadece
birkaç hafta olmuştu.

Aidan esrarengiz yöntemiyle, genç kadının düşüncelerini her
zaman biliyordu. Dudaklarının köşesinde dolaşan gülümsemeyi
gördüğünde bundan emindi.

"Kuzeye mi?" diye mırıldandı. "İskoçya'ya mı?"

Fionna gülümsemesini bastırmaya çalıştı ama başaramadı.
Bu da sadece Aidan'ı cesaretlendirmeye yaradı.

Bir kolunu omzuna dolayıp genç kadını yanına çekti. Bu, tabii ki, dudaklarını kulağına doğru indirmesine, oradaki minik girintiyle oynamasına olanak tanıdı.

“İstersen seni cennete götürebilirim,” diye mırıldandı davetkârca.

Fionna dayanamadı. “Zaten götürdün, hatırlamıyor musun?” Fionna bir parmağını Aidan’ın yanağına koyarak cesur bir şekilde genç adamın dudaklarını kendisine çevirdi. Aidan soluğunu tuttuğunda, Fionna onu şaşırttığını anladı.

Uzunca bir süre sonra kafasını kaldırılabildiğinde Aidan, “Şimdi meydanı turlamayı bitirdiğimize göre,” dedi kuru bir kahkahayla, “bana doğruyu söyle. Çok hoş, güneşli bir gün, şehirde kalınmayacak kadar güzel. Gitmek istediğin bir yer var mı?”

“Eve.” Farkına bile varmadan ağzından bu kelime çıkıverdi; bunu düşünmeye bile gerek yoktu. “Bunu söylemem tuhaf değil mi?” diye düşündü yüksek sesle. “Evdeyim zaten, değil mi?”

“O kadar da tuhaf değil. Evi düşündüğümde, aklıma Gleneden gelir. İnsan büyüdüğü yeri evi olarak görür. Çocukken yaşadığı yeri.” Duraksadı. “Oraya mı gitmek istiyorsun, Fionna? Southbourne’a? Büyüdüğün yere?”

“Bu hoşuma gider,” dedi yumuşakça. “Bu çok hoşuma gider.”

Kısa bir süre sonra Londra’dan uzaklaşıp is kaplı karı geçerek kırsala gitmişlerdi. Aidan üstlerinde tüylü bir battaniye örttü. Yolun kenarında beyaz bembeyaz kar yığınları birikmişti. Gökyüzü masmaviydi. Fionna yorgun olmasına rağmen uyumak istemedi. Temiz havaya ihtiyacı vardı.

Aidan’a ihtiyacı vardı.

Bu düşünceyle kalbi tekledi. Tam göğsünün ortasına bir ok saplanmış gibi oldu. Bu sonsuza kadar süremezdi. Ona sonsuza

kadar sahip olamazdı ve bu ne kadar açgözlülük olursa olsun, her fırsatta yanında olmasını istiyordu.

Bir handa sağlam bir öğle yemeği yediler. Kısa bir süre sonra köyün etrafındaki çiftlikler görünmeye başladı. Fionna eskiden babasıyla balık tuttuğu nehri gösterdi.

Yanağını arabanın penceresine bastırıp Aidan’a yaşadıkları küçük köşkü gösterdi. Kapıları şimdiki sahipleri tarafından kapatılmıştı ama Fionna odasının penceresini gösterdi, geceyarısına kadar uyanık kalıp Şeytanın Geçidi’ni yazdığı odasının.

Londra’ya doğru dönerlerken atlar bir kilise avlusuna yaklaştı. Kuledeki çan şiddetle çalıyordu ve Fionna başını kaldırıp baktı.

İşte, karın içinde yürüyen Papaz Tomlinson’dı. Fionna küçük bir çılgılık attı.

“Durmak ister misin?” diye sordu Aidan.

Fionna tereddüt etti. Durmak istemezse ve Papaz Tomlinson onu camın arkasından görürse bunun tuhaf olduğunu düşünürdü. “Kesinlikle,” diye mırıldandı.

Şoför arabayı becerikli bir şekilde durdurdu. Aidan, Fionna’nın basamaklardan inmesine yardım etti. Papaz Tomlinson meraklı bir şekilde onlara döndü, Fionna’yı fark edince samimi bir şekilde selamladı.

“Fionna! Fionna, çok uzun zaman oldu, evladım!”

Fionna onu candan bir şekilde kucakladı. Nazik ve âlim papaza anne babasının yaptıkları gibi her zaman bir arkadaş olarak... neredeyse aileden biri gibi görmüştü.

Fionna, Aidan’ı tanıttı. Erkekler el sıkışıp, kısaca muhabbet ettiler. Ardından Papaz Tomlinson durdu ve Fionna’ya baktı.

Aidan boğazını temizledi. "Belki ikiniz biraz yalnız yürümek istersiniz. Bu sırada kilisenin taş işçiliğine bakmak hoşuma gidecektir. Sanırım oldukça dikkat çekicidir."

Papaz Tomlinson başıyla onu gösterdi. "Beyin çok iyi bir gence benziyor."

"Çok iyi bir insandır." Biraz kızardı, ardından bekledi. Fionna papazın annesini sormak istediğini hissediyordu.

Ama şöyle dediğinde onu şaşırttı, "Fionna, belki beni ilgilenmez ama yakın zamanda anneni ziyarete gittim."

Fionna gözlerini kırptı. Annesinin Papaz Tomlinson'ın onu ziyaret ettiğini söylediğini hatırladı. Annesinin zihninin yine bulanıklaştığını düşünmüştü.

"Onu ziyaret etmeniz ne büyük kibarlık," diye mırıldandı.

"Annene her zaman hayranlık duymuşumdur," dedi hafif bir gülümsemeyle. "Korodaki en iyi soprano olduğumu söyleyebilirim." Yüzündeki gülümseme soldu. "Fionna, dolaysız olmak zorundayım. Annenin durumunda bir iyileşme göremedim. Yanılıyor muyum?"

"Maalesef durumu daha da kötüye gidiyor," diye itiraf etti Fionna berbat bir halde. "Şimdiye kadar daha fazlasını bekliyordum. En azından biraz ilerleme. Bazı günler diğerlerinden daha iyi. Ama son zamanlarda iyi günü yok gibi görünüyor. Aslında sadece kötüye gidiyor gibi... Dr. Colson onu tedavi etmeyi kabul ettiğinde çok mutlu olmuştum."

"Ben de annene yardımcı olabileceğine inanmıştım," diye itiraf etti.

Papaz tereddüt ediyor gibi görünüyordu.

Fionna kaşlarını çatı. "Ne oldu? Bir sorun olduğu hissine kapılıyorum," dedi genç kadın yavaşça. "Ziyaretiniz sırasında bir şey mi oldu? Bilemem gereken bir şey mi var?"

"Öyle bir şey değil. Ben... sadece tedavinin ilerlememesinden dolayı çok kaygılıyım, Fionna. İnsan, annenin tedavisinin gerçekten işe yarayıp yaramadığını merak etmeden duramıyor."

Enstitüde annesine verilen günlük ilaçtan bahsediyordu.

Fionna'nın boğazı tıkanı. "Ben... durumunun asla değişmeyeceğini kabul etmem gerekeceğinden korkmaya başlıyorum; bir daha asla eskisi gibi olamayacağından."

"Başka bir doktorun daha başarılı olup olamayacağını öğrenmek için bir neden daha. Tekrarlıyorum, bu senin kararın ama verilen ilaçların faydalı olup olmadığını merak ediyorum. Belki başka bir hastane bulma seçeneğini göz ardı etmemelisin."

Gözünün ucuyla Aidan'ın onlara yaklaştığını gördü.

Papaz, genç kadının eline merhametle dokundu. "Hangi seçimi yaparsan yap, kararın doğru olacaktır. Onun için dua edeceğim, evladım. Ve senin için de..."

Genç kadına tekrar sarıldı, ardından Papaz ve Aidan el sıkıştılar.

Arabaya bindiklerinde, Fionna köyden ayrılanı kadar gözlerini pencereye dikti.

Aidan genç kadının elini tuttu. "Bir şey canını mı sıktı," dedi sessizce.

"Hayır, sadece aptalca davranıyorum. Papaz Tomlinson ve ben... eski mutlu günlerden bahsettik. Babam. Ve... annem hakkında konuştuk."

Aidan kendisini tekmeleyebilirdi. "Fionna, çok özür dilerim. Mezarlarını ziyaret etmek isteyebileceğini düşünmedim bile. Burada Southbourne'dalar, sanırım? İstersen geri dönebiliriz."

Fionna aniden vicdan azabı duydu. Tehlikeli sulara yüzüyordu.

“Gerek yok,” dedi genç kadın hızlıca. “Sanırım... bunu yaptığımda yalnız olmak isterim.” Büyük bir utançla doldu. Fionna o anda daha önce hiç olmadığı kadar kendisinden tiksiniyordu.

Londra’ya doğru ilerlediler. Yolculuk onu sakinleştirip zihnini boşalttı ve genç kadın başını Aidan’ın omzuna dayadı. Huzursuz bir uykuya daldı.

Londra’ya vardıkları sırada şehrin bacaları ve kuleleri üzerine karanlık çökmüştü. Atlar yavaş bir yürüyüş temposuna geçene kadar Fionna uyanmadı.

“Fionna.”

Genç kadın yanağına düşen bir tutam saç uykulu bir şekilde yüzünden çekti. “Hmmm.”

“Bu gece benimle eve gelir misin?”

Fionna teklifi karşısında bakakaldı.

“Hayır, onun için değil. Sadece yalnız kalmaktan hoşlanmıyorum.”

Fionna sessizdi.

“O halde bir otele yerleştireyim mi seni, Fionna?”

Genç kadın derin bir nefes aldı. “Bunun... bu davetsiz misafirin hayatımı, beni kontrol etmesine izin vermeyeceğim, Aidan.”

“Her nedense bunu söyleyeceğini düşünmüştüm.” Aidan’ın sesindeki hoşnutsuzluk barizdi.

Fionna, Aidan’ın kendisini korumacı bir şekilde sardığı gevşek kollarından çekip doğruldu.

Gözlerini kıstı. “Dükkânımın önünde bir adam var,” dedi sertçe. “Oraya bak. Uzaklaştı... Şimdi geri geliyor!”

Fionna küçük burnunu pencereye bastırmıştı. Araba geçerken adam bakışlarını kaldırdı, Aidan’ı gördü ve küçük bir selam verdi.

Fionna’nın başı yavaşça döndü. “Bu adamı tanıyor musun?”

“İsmi Gates. Hindistan’da benim komutam altındaydı. Gates iyi bir dosttur. Çok yiğit olduğunu söyleyebilirim.”

Araba durduğunda Fionna’nın zihninde hâlâ sorular uçuşuyordu. Aidan onu arka girişe götürdü. Fionna hem sola hem de sağa baktı.

Her yönde başka birer adam vardı.

Aidan genç kadının dirseğine hafifçe dokundu. “Beni kapıda bekle,” diye talimat verdi.

Adamlardan birine doğru hızlıca yürüdü. Kısa bir bilgi alış veriş oldu ve ardından geri döndü.

Elinde birkaç anahtar vardı. Birisiyle kapıyı açtı ve diğerini de cebine koydu.

“Bir tedbir, sadece,” dedi yumuşakça. “Paniğe gerek yok.” Aidan kapıyı açtı.

“Paniklemiş gibi görünüyor muyum?” Aslında, çok öfkeliydi. “Ve sırası gelmişken, bu tarz ayarlamaları benim de pekâlâ yapabileceğimi söylemek zorundayım.”

“Yapabilirdin,” dedi Aidan yumuşak bir şekilde, “ama şimdi buna gerek kalmadı.”

Eve girdiklerinde gerilmişlerdi.

Fionna mutfığa yöneldi. “Çay hazırlayacağım,” dedi ters bir şekilde.

Çay içmek istemiyordu; Aidan’ın da istediğini sanmıyordu ama kendisini bir şeyle meşgul etmeye ihtiyacı vardı. Aidan’ın oturma odasında huzursuz bir şekilde hareket ettiğini duyabiliyordu.

Üzerinde çay demliği, fincanlar ve sandviçlerden oluşan bir tabağın olduğu bir tepsiyle geri döndü. Aidan her zamanki gibi

aynı sandalyede oturuyordu; belli ki en sevdiği sandalye bu, diye düşündü Fionna sinirle.

Fionna çay koyup ona bir tabak uzattı. Porselen sesleri duyuldu. Dakikalar geçti ama ikisi de tek kelime etmedi.

Havadaki gerginlik giderek yükseliyordu. Sessizlik, havayı bir bıçak gibi kesiyordu.

Aidan en sonunda tabağını ve fincan tabağını itti. Fionna Aidan'ın kendisine baktığını hissedebiliyordu. Başını başka yöne çevirdi.

Genç kadın fincanını kucağına indirerek gözlerini demliğe dikti. Birdenbire titremeye başlamıştı. Kontrolsüz biçimde titriyordu ve bunu durduramıyordu. Fincan tabağa çarptı, sıcak çay neredeyse fincanın kenarından üzerine dökülecekti.

Fionna kendini toparlamaya çalıştı. Gerçekten de çabaladı ama birden bütün hisleri birbirine karışmıştı ve hiçbir şekilde duygularına hâkim olamıyordu! Titrememek için çenesini sınıksı kenetlemişti.

Aidan hem fincanı hem de tabağı ellerinden aldı. "Tanrı aşkına, kendini yakacaksın!"

Ses tonu bardağı taşıran son damlaydı.

Fionna ayağa kalktı, tepsiyi alıp mutfığa gitti.

"Fionna. Fionna, lütfen buraya dön."

Genç kadın onu duymazdan geldi. İçinden lanet okudu ve başını geri çevirdi. Aidan peşinden geliyordu, yüzündeki ifade genç kadınıninki kadar kararlıydı.

"Beni rahat bırak, Aidan! Lütfen git!"

"Gitmeyeceğim. Sana ne olduğunu öğrenene kadar gitmeyeceğim."

Tepsiyi sobanın yanındaki masanın üzerine bıraktı. Birdenbire gözyaşları yanaklarından sıcak sıcak akmaya başladı. Onları tutamıyordu ve güçsüzlüğünden iğreniyordu. Aidan'ın görmeyeceğini umarak başka yöne döndü. Lanet olsun! Şimdi tam arkasında duruyordu. Aidan ellerini omuzlarına koyduğunda, genç kadın kendini savunurcasına omuzlarını çekti.

Aidan onu kendisine doğru çevirdi.

Fionna şaşkın bir halde genç adama baktı.

"Neden hâlâ buradasın? Sanırım sana gitmeni söylemiştim, Aidan!"

"Fionna. Fionna!" Aidan şaşırmıştı. Afallamıştı. Genç kadının dün gecedan dolayı hissettiklerini anlıyordu... Tanrım, kendisinin bile sinirleri bozulmuştu. Fionna fırtınalı bir kadındı, ah, evet! Ama bugün çok güçlü olmuştu. Çok güçlüydü, hayatı, dünyası... hisleri konusunda kontrol sahibiydi. Onun bu şekilde yaşlara boğulduğunu görmek genç adamın midesine yumruk yemiş gibi hissetmesine neden oluyordu.

"Lanet olsun, buna ben sebep oldum, değil mi? Özür dilerim! Ne söyledim, aşkım? Ne yaptım?"

Genç kadın gözyaşını sildi. Yerine yarım düzine daha geldi.

"Lanet olsun, Fionna! Bana elini ver, tatlım, olmaz mı? Ben... ben hata yaptım ve bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum!"

Fionna'nın titremesi en sonunda azalana kadar Aidan sert kollarıyla genç kadını tuttu.

"Hiçbir şey yapmadın," dedi Fionna cırlak bir sesle. "Bu senin suçun değil. Kimsenin suçu değil." Sesi haince titriyordu. "Kim... kim olduğumu bilmediğim anlar oluyor. Olduğum kişi olmak istemediğim anlar."

Genç adam onun saçlarını okşadı. "Fionna," dedi sakince. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

Elbette anlamıyordu.

Ve ona daha fazla anlatamazdı. Ne faydası vardı ki?

Zamanı geri getirmeyi o kadar çok istiyordu ki. Annesi için... Babası için... İkisi için de mutlu bir hayatın olduğu yılları.

Ayrıca kendisi ve Aidan için de... Dün geceye, onun tarafından sahiplenilmenin heyecanına geri dönmek ihtiyacıyla içi sızlıyordu. Kendisini sımsıkı tuttuğu, çok güvende ve değer verilmiş hissettiği ve onunla birlikte olmanın büyüğü dışında hiçbir şeyin önemli olmadığı zamandan sonraki saatlere.

Ne kadar da aptaldı. Aidan'la birlikte olamazdı. Şimdilik öyleydi ama bu sonsuza kadar böyle olamazdı.

Sanki kötürüm kalmış gibiydi. Geçmiş değiştiremezdi. Bulunduğu zamanı değiştiremezdi ve geleceği de kesinlikle değiştiremezdi.

Tek bildiği, annesi hakkındaki gerçeği Aidan'ın öğrenmesi gerektiği idi. Özellikle de onun. Bu yük, sorumluluk sadece kendisinin idi. Aralarında asla daha fazla bir şey olamayacakken bu Aidan'a haksızlık olurdu. Olup olabileceğinden daha fazlasını beklemek ona da haksızlıktı.

"Bana bak, Fionna."

Bakmak istemiyordu ama her nedense kendisini durduramıyordu da. Bakışlarını genç adamın gözlerinin içine çevirdi. "Mücadele ettiğini hissediyorum. Neden bu kadar acı çekiyorsun? Görmediğimi mi düşünüyorsun? Bilmediğimi mi düşünüyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Bana bunları sorma, Aidan. Lütfen sorma. Tartışmak istemiyorum, Aidan."

"Neden tartışalım ki? Lanet olsun, Fionna, sadece konuş benimle. Bırak sana yardım edeyim."

Genç kadın boğuk bir ses çıkardı. "Bana kimse yardım edemez." Yüzündeki keder Aidan'ın içini parçalıyordu.

"Fionna! Gizlemeyi kes!" diye bağırdı.

"Gizlemiyorum!"

"Bana anlatmadığın bir şeyler var."

Fionna ondan uzaklaşmaya çalıştı. Aidan tutuşunu gevşetti ama onu bırakmadı. Genç kadının çenesini tuttu, böylece kendisi dışında bir yere bakamayacaktı.

"Yapamam, Aidan. *Yapamam*. Tek söyleyebileceğim... bazı yükümlülüklerimin olduğu."

"Evet, evet," dedi sabırsız bir şekilde. "Hepimizin sorumlulukları var."

"Bunun gibi değil! Bilmediğin şeyler var..."

Fionna sustu... ve uzaklaştı.

Ne kadar çekilmez bir kadındı!

Aidan onu kendisine döndürdü, genç adamın mavi gözleri alev alevdi. Genç kadının kollarını sertçe tuttu. "Bir şey saklıyorsun," dedi açıkça. "Neler döndüğünü bilmiyorum ama bir şey var. Benden ne saklıyorsun? Aramızdaki şu sırlardan nefret ediyorum. Sır saklamamalıyız. Yoksa kanunları mı çiğnedin? Polisten mi kaçırıyorsun? Ya da başkasından?"

Fionna saşkına dönmüş bir halde ona bakakaldı.

"Ne o zaman? Başın belada mı? Birisi sana şantaj mı yapıyor? Tanrım, sadece söyle bana, Fionna! Bana söylersen belki sana yardım edebilirim. Belki ailem edebilir."

Fionna'nın gözleri yaşlarla doldu. Aidan'ı neredeyse içten içe öldürüyordu.

Genç kadın başını iki yana salladı. Yüzü solgundu, dudaklarını birbirine bastırdı. Sırrını kalbinde tutmaya niyetliydi.

Aidan onu sarsarak gerçeği öğrenmek istedi. "Ne o halde?" diye sordu. "Tanrı aşkına, sadece söyle bana!"

Fionna soğukkanlılığını korumaya çalıştı. Kendini tuttu. Cesaretini topladı. Aidan onu ince bir kılıcın ucuyla dırtercesine zorluyordu...

"Gereğinden fazla tahmin ediyorsun," dedi gergin bir şekilde.

"Ve sen de bana çok az şey anlatıyorsun." Yüzünde acı bir knama vardı.

"Sanmıyorum."

"Bana güvendiğini söylemiştin." Bu bir suçlamaydı.

Odada boğucu bir sessizlik vardı.

Aidan'ın çenesi sertçe kasıldı. "Sana ruhumu açtım, Fionna, ruhumu. Bu sebeple er ya da geç bana sorunun ne olduğunu söyleyeceksin," dedi sertçe. "Şimdilik senin dilediğin gibi olmasına izin vereceğim. Ama bir gün muhakkak itiraf edeceksin."

Fionna, Aidan'ın sabit bakışlarından çekiniyordu. Ama bunu asla ona belli etmeyecekti. Söylediği gibi, ona kimse yardım edemezdi. Annesine kimse yardım edemezdi; hatta Dr. Colson bile.

"Beni kontrol edemezsin, Aidan. Ayrıca bana ne yapmam gerektiğini de söyleyemezsiniz, albay, sanki emriniz altındaki adamlarından birisiymişim gibi!"

"Beni harekete geçiren şey emir ya da kontrol değil, endişe." Sesi, bakışı buz gibiydi. "Aralarında bir fark var, Fionna."

"Hayatım bana ait," dedi Fionna aynı şekilde soğukça. "Bunu hallettiğimizi düşünmüştüm. Şimdi lütfen beni bırak."

Aidan ne kabul etti ne de reddetti. Onu serbest bıraktı. "Bir otel ayarlamamı istemediğinden emin misin?"

Fionna bir adım geri attı. Eteğini düzeltti. Aidan, *cesareti de gururu kadar inatçı*, diye kara kara düşündü.

"Evet. Bu saldırganın beni kontrol etmesine, beni korkutup kendi evimden kaçırmasına izin vermeyeceğim. Yapmam gereken işler ve bitirmem gereken bir roman var. Tanrı biliyor, zaten şimdiden yeterince vakit kaybettim. Ayrıca telaş yapmaya gerek yok. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Aidan kapıya doğru yürüdü, sonra döndü. "Gelecek hafta Southampton'da ve Dublin'de işlerim var," diye homurdandı. "Önümüzdeki pazara kadar dönmeyeceğim, bunu halletmem gerek. Sadece yalnız olmadığımı bil. Adamlarım..."

"O adamlar geceleri dışarıda olacaklarsa buna bir itirazım yok. Ama gün içinde beni izlemesinler, Aidan. Takip ediliyormuşum gibi hissetmek istemiyorum."

Gözleri buluştu ama parkasına gidip iç cebine uzandığında Fionna kaşlarını çatı.

Aidan geri döndüğünde elinde küçük bir tabanca vardı.

Fionna soluğunu tuttu, gözleri şaşkınlıkla birden açılmıştı.

Aidan bunu genç kadının avucuna bastırıp parmaklarını soğuk çeliğin üzerinde gezdirdi.

Fionna silaha baktı, hâlâ şaşkıındı. Yutkunarak ona meraklı gözlerle baktı. "Aidan..."

"Bu konuda beni geri çevirme, Fionna. Bunu alman beni rahatlatacak. Şimdi söyle bana, daha önce hiç silah kullandın mı?"

"Küçükken birkaç defa," dedi hafifçe. "Babamla ara sıra avlanmaya giderdik."

“Harika. Gates’in seni dışarı çıkarıp bu silahla alıştırma yaptırmasını sağlayacağım,” dedi kısaca. “Çok yakın mesafede hatasızdır. Ama tek bir atış hakkın var. Bunu unutma.”

Fionna’nın hâlâ başı dönüyordu.

“Bunu yanında taşıyacağına dair bana söz ver, Fionna. Her zaman. Söz ver bana.” Ses tonu hiç tartışma kabul etmeyeceğini ikaz ediyordu. Genç kadın başıyla hafifçe onayladı.

“Kimseye güvenme, Fionna. Kimseye. Alec dışında kimseye.”

“Alec!” Korkunç bir panik hissi duydu. “Aidan! Kimseye söylemeyeceğine söz vermiştin!”

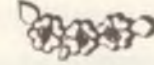
“Söylemedim ki. Ama bir şeye ihtiyacın olursa, herhangi bir şeye, onunla temasa geçme konusunda tereddüttün olmasın. Alec’e hayatım pahasına güvenirim ve sen de öyle yapmalısın. Anlıyor musun?”

Fionna tekrar başını salladı. Dudakları titriyordu. Kendini birden terk edilmiş gibi hissetti. Bu hiç beklenmedikti. Aidan’ın iş yüzünden buralarda olamayacağını tahmin etmemiştii.

Aidan kapıya gitti. “Kapıyı arkamdan kilitle.” Çıkarken arkasına bakmadı. *Gidiyor*, diye düşündü Fionna uyuşuk bir halde. Gidiyor!

Ve onu öpmemişti de... ama ah, onun öpüşünü ne kadar da özlemişti. Bunu ne kadar da çok istiyordu! Göğsündeki sızıyı uzaklaştırdı.

Genç kadın aptalca dizlerinin üzerine çöktü, ellerini yüzüne gömdü ve gözyaşlarına boğuldu.

On Altıncı Bölüm

Yaklaşıyor. Daha da yaklaşıyor ve şimdi tam arkamda. Arkamızda. Korkarım benimle oynuyor, benimle alay ediyor. Yaklaşıyor, geri çekiliyor. Tenimde buz gibi bir ürperti dolaşıyor. Buzdan iğneler.

Beni kurtaran tek şey, beni yakına çektiği sırada Rowan’ın göğsümün altındaki sıcak parmaklarının hissi. Vücuduma sarılıp öyle sıkıca bastırıyor ki sıcaklığı beni, bütün vücudumu sarıyor.

Beni kurtaran tek şey Rowan’ın varlığı.

Dartmoor İblisi, F.J. Sparrow

Aidan, Fionna’nın evinden ayrıldıktan hemen sonra Alec’in yanına gitti. Alec kulübünde geçirdiği eğlenceden yeni dönmüştü. Aidan fırtına gibi içeri girdiği sırada çalışma odasındaki masasına daha yeni yerleşmişti. Aidan dosdoğru viski sürahisine ilerledi.

Alec parmak uçlarını birbirine değdirdi. “Pekâlâ,” dedi, “sanırım aklını meşgul eden bir şey var.”

Aidan’ın siniri hâlâ içinde tutamayacak kadar tazeydi. İlk kadehini bitirip bir tane daha doldurdu. Ancak o zaman Alec’in karşına oturabildi.

“Bir tahminde bulunabilir miyim? Sanırım konu Bayan Haw-kes’la alakalı. Sanırım hanımefendiyle ilgili hayal kırıklıkları yaşıyorsun. Belki de bu hayal kırıklıklarım...”

Aidan henüz muhabbete katılmamıştı. Ağabeyine dik dik baktı. “Özel hayatımınla ilgili şeyleri ve bu hanımefendiye ait detayları size anlatacak değilim, Ekselansları. Hatta kimseye anlatacak değilim.”

“Senden bunu yapmanı istemiyorum zaten,” diye yanıtladı Alec yumuşakça. “Lafımı bitirmeme izin vermedin. Bu yaşadığın hayal kırıklıklarının belki de aşk meselelerini içerdiğini söyleyecektim.”

Aidan nefesini kuvvetlice bıraktı. “Kaba davrandığım için beni bağışla, Alec.”

“Yıllar içinde ben de aynı şeyi yeterince sık yaptım. Bu, defalarca kez değiştiğimiz bir rol, galiba.” Alec hafifçe gülümsedi.

“Bu biz çocukken oluyordu.”

“Doğru sanırım.”

“Ve bunlar bir kadın hakkında değildi. Pekâlâ, Annie vardı, elbette. Ama...”

“Sevimli Bayan Hawkes hakkında değildi.”

Aidan başıyla onayladı. Bardağım kenara bırakıp şakaklarını ovdu. Baş çok şiddetli ağrıyordu.

“Aklımı yitirdim, Alec. Kendimi kaybettim. Ve sanırım kalbimi de kaybediyorum.”

Alec sandalyesinde geriye yaslandı. “Bu çok mu kötü bir şey?”

“Onun da aynı şekilde hissedip hissetmediğine dair bir fikrim yokken öyle,” diye itiraf etti. “Fionna hislerini pek göstermiyor. Beni bazen istiyor bazen de istemiyor.”

“Hımm. Kadınların mantığını anlamak çok zor.”

Aidan derin bir nefes aldı. “Tehlikede olabilir, Alec.”

Alec’in gülümsemesi soldu. “Neler oluyor?”

Aidan ani bir karar verdi. Fionna’ya onun F.J. Sparrow olduğunu kimseye söylemeyeceğine dair söz vermişti. Ve söylemedi de. Ama Fionna’nın takip edildiğini düşündüğünü, camına yazılan tuhaf mesajı anlattı.

“Hepsi bu da değil,” diye bitirdi Aidan. “Bana anlatmayı reddettiği bir şey var; sakladığı bir şey.”

Alec onu inceledi. “Pekâlâ, strateji uzmanı sensin. Ne sakladığını bulmanın bir yolu olmalı.”

Aidan hiçbir şey söylemedi.

Alec iç geçirdi. “Tanrı aşkına, düşün be adam. Hayatının o kısmını ne kadar çok unutmak istesen de, Pencap’ta olağanüstüydün ve Tanrı aşkına, lütfen bana aksini iddia etme! İçeri sızmak, düşman güçlerinin üstesinden gelmek için belli ki birçok yol bulmuştun...”

“Her zaman değil, Alec. Bunu biliyorsun. Ayrıca Fionna’nın bir düşman olduğunu söyleyemem.” Gülümsemesinde hafif bir endişe vardı. “Tam tersi.”

“Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun. Ondan nasıl bilgi toplayabilirsin?” dedi Alec kuru bir şekilde. “Ona işkence yapamazsın herhalde.”

“Neden böyle stratejiler izlediğini düşünüyorsun?”

Alec onu süzdü. Bundan ne anlayacağından emin değildi.

“Pekâlâ, hangi stratejileri izledin?”

Aidan cevap vermedi. Yüzü çok gergindi. Alec sonunda bilmek istemediğine emin oldu.

“Sorun,” dedi Aidan en sonunda, “çok az seçeneğimin olması. Ve bu seçenekler de, pekâlâ, bana hanımefendinin kalbini kazandırmazlar.”

Alec’in merakı galip geldi. “Hepsini bir kenara koyarsak, Pencap’ta olsaydın ne yapardın?”

Aidan bir kahkaha attı. Hayır, hayatının o kısmını kesinlikle unutmamıştı.

“Aynı soruyu sana sorayım, Alec. Böyle bir durumda sen olsan ne yapardın?”

Gleneden Dükü’nün düşünmek ya da değerlendirmek için zamana ihtiyacı yoktu. “Bir casus gönderirdim,” dedi açık açık.

Aidan gülümseyerek ellerini masanın üzerine koydu ve heybetli vücuduyla tamamen doğruldu. “Kesinlikle.”

Sonsuza kadar bitmeyecek gibi görünen uzun bir hafta geçirmişti. Pazar sabahıydı. Fionna şemsiyesindeki karı silkti ve hastanenin

kapsından içeri girdi. Ritmik adımlarla koridorda ilerledi, bağırma seslerine kulaklarını kapamaya çalıştı.

Çığlıklar annesinin odasından geliyordu.

Fionna kapıyı açtı.

Annesinin saçları darmadağınık, gözleri kızarmış ve çökmüştü. Üstünde hâlâ geceliği vardı. Görülmeyen bir yırtıcı hayvanı savuşturuyormuş gibi kollarını öne uzatmış, sarsak hareketlerle bir oraya bir buraya dolanıyordu.

Bir hayalet gibi görünüyordu.

“Hayır! Gelme! Yanıma gelme. William... William! Onları benden uzak tut!”

“Üzgünüm,” dedi hemşirelerden biri. “Bugün ona dokunmamıza bile izin vermiyor, hiçbirimize. Yatağın altından çekip çıkarmak zorunda kaldık. Canavarların onu almaya geldiğine inanıyor.”

Fionna şemsiyesini kenara koydu, şaşkınlığını üstünden attı. Ama bunun bedelini bütün varlığıyla ödedi.

“Gel, anne,” diye başladı sakince. “Seni giydirelim.”

“Sen!” diye bağırdı annesi. Kemikleri çıkmış, titrek parmağıyla Fionna’yı gösteriyordu. “Sensin!” diye suçladı. “Onları sen yarattın. Onlara sen emir veriyorsun. Hepsine emir veriyorsun! Şeytana, iblislere. Senin kim olduğunu biliyorum. Tıpkı diğerleri gibi bir canavarsın! Bana dokunma. Onu yanıma yaklaştırmayın!” Tekrar çığlık atmaya başladı, Fionna’nın zihnindeki duvarları –ve kalbini– parçalayan kulak tırmalayıcı, keskin çığlıklar.

Üzüntüden midesi bulanıyordu. Sanki iç organları burkulup kördüğüm haline gelmişti. Genç kadın kendisinden nefret etmeye başladı.

Bunu kendisi mi yapmıştı? Annesinin durumundan Fionna mı sorumluydu? Şeytan ve iblisler hakkındaki romanları, annesini onlardan kaçamayacağını hissettiği bir yere mi göndermişti?

Gözleri karararak koştu. Karanlık gözlerle ışığa gitti, tanık olduğu şeye karşı artık sevecen değildi, şoke olmuştu. Midesi korkunç bir şekilde bulanıyordu.

Çalıkların arasına koşup kustu.

En sonunda doğrulduğunda kulakları hâlâ uğulduyordu. Gözleri yaşlarla dolmuştu, etrafını gözyaşlarından ötürü bulanık görüyordu. Ne sağa ne de sola baktı, bu yüzden de uzun boylu birisiyle az kalsın çarpışacaktı.

“Bayan Hawkes?”

Bakışlarını kaldırdı. Dr. Colson’dı.

“Az önce annemi gördüm.”

Genç kadın iç geçirdi. Daha fazla söz söylemesine gerek yoktu.

“Onu son gördüğümde bu kadar korkunç durumda değildi.”

Fionna göğsündeki sıkışıklık yüzünden neredeyse konuşamıyordu. Duraksaya duraksaya konuşuyordu. “Beni daha önce geldiğimde de tanımamıştı. Ama bugün... bu kadar çabuk bir şekilde nasıl değişebildiğini anlamıyorum...” Genç kadının boğazı tıkanmıştı.

“Onu bugün bu halde görmeniz çok büyük talihsizlik oldu. Ancak hatırlatmak isterim, annenizin durumunun kötüye gitmesi, söylediğiniz kadar da ani olmadı. Fakat şu anki hali oldukça kaygı verici.” Doktor, duraksadı ve sonra devam etti: “Bayan Hawkes, size bunu söylemeye çekiniyorum çünkü bunun sizi üzeceğini biliyorum. Dün anneniz başka bir hastaya saldırdı.”

Fionna dayak yemiş gibi geri çekildi. “Hayır,” dedi titrek bir sesle, “bu olamaz.” Annesi şiddete mi başvuruyordu? Bu... ro-

manlarından çıkma bir şey gibiydi. Annesinin sözlerini duyduktan sonra midesinin bulandığını, ruhuna kadar hastalandığını hissetti. Bunu kendisi yapmıştı. Yazdıklarıyla... Mesleğiyle...

“Bunu kendi gözlerimle gördüm, Bayan Hawkes.”

Fionna ona acı çekerek ona baktı. “Dr. Colson, sanırım artık başka bir...”

Genç adam elini kaldırdı. “Bekleyin. Sanırım ne söyleyeceğinizi biliyorum. Ama beni dinlemenizi rica ediyorum, bana biraz daha zaman vermenizi. Özellikle annenizin hususi ihtiyaçları için yeni bir ilaç üzerinde denemeler yapıyordum. Cesaret verici gelişmeler görene kadar size bunu söylemeye çekinmiştim. Ama size, annenizin bu yeni tedaviden fazlasıyla faydalanabileceğine inandığımı söylemekten mutluluk duyuyorum, Bayan Hawkes.”

“Dr. Colson, aylar geçti ve hiçbir sonuç görülmedi.”

“Bu farklı. Sonuçlar bir haftanın sonunda görülebilecek. En fazla iki. Onayınızla tedaviye bir saat içinde başlarım.”

Genç kadının duraksadı.

Daha fazla ilaç... Fionna bu tarz vaatlerden sıkılmaya başlıyordu.

Londra’ya geldiklerinde çok büyük umutları vardı. Fakat şimdi sanki hiç umudu kalmamıştı.

Sadece hayal kırıklığı vardı. Ve çaresizlik...

Kalbi donuk ve cansız gibiydi. İki hafta daha diye telkin etti kendini, fark eder miydi?

Başıyla onay verdi.

“Harika,” dedi doktor gözleri parlayarak.

Fionna eve vardığı sırada şiddetli bir yağmur yağmaya başlamıştı. Yazması gerektiğini biliyordu ama bitkindi. Çalışmaktan yorulmuştu. Yazmaktan. Her şeyden yorulmuştu. Ama teslim etmesi gereken bir bölüm vardı, yoksa bu ayki Dartmoor İblisi'nin basımı gecikecekti. Annesinin Dr. Colson'ın enstitüsünde kalabilmesi için daha fazla paraya ihtiyaç duyabilirdi. Kalmasa bile yeni bir tesis aramaya başlamak zorundaydı. Para gerekliydi.

Uzun boylu bir adamın sandalyeden kalktığını görünce çok korktu. "Merhaba, Fionna."

Genç kadın gözlerini kırptı. Aidan'da da evin anahtarları olduğunu hatırlaması uzun sürmedi.

Bir yanı Aidan'ın kollarına atılmak, dünyayı ve tüm sıkıntılarını unutmak, kendisini tutku ve teslimiyet içinde kaybetmek istiyordu.

Şemsiyesini kapının yanındaki masanın üzerine koydu ve pelerinini çıkardı, biraz şaşkıındı. "Yarına kadar gelmeyeceğini düşünmüştüm."

"İşlerimi bir gün erken bitirdim."

Genç kadına yaklaşıp başını kaldırdı. "Ağlamışsın," dedi çok sessizce. "Neden?"

Fionna onun bakışlarından kaçındı. "Uzun ve verimsiz geceler geçirdim. Saçma biliyorum ama biraz kaygılandım."

"Hepsi bu mu?"

Neden bu kadar ısrarcıydı?

"Evet," diye yalan söyledi.

"Her şey yolunda mıydı? Başka mesaj? Başka tehdit yok muydu?"

Fionna başını sallayarak onayladı.

Aidan genç kadının parmaklarından tutup kanepeye çekti.

"Neden buradasın, Aidan?"

"Evine iznin olmadan girmeyeceğime söz vermiştim. Bunun için özür dilerim. Ancak durumun bunu gerektirdiğini düşündüm. Ya burada... ya da orada olacaktı."

Sesinde tuhaf bir tını vardı. Fionna ona sertçe baktı. "Burada ya da orada mı?" diye tekrarladı. "Neden bahsettiğine dair bir fikrim yok."

Aidan'ın gözlerinde genç kadının kalbinin hızlanmasına neden olan bir ifade dolaştı.

"Gerçekten, Fionna, yokluğumda seni takip ettirdim."

"Tabii ki. Tabii ki adamlarının gece burada olduklarını bili..."

"Hayır, sadece o zaman değil," diye araya girdi. "Gündüz gezintilerin sırasında da."

"Ne? Tanrı aşkına, neden? Kime takip ettirdin? Adamlarına mı? Geceleri burada olmalarını umursamadığımı söylemiştim, Aidan..."

Genç kadının sözlerini bir kez daha böldü. "Geçen hafta salı günü dükkânı kapadıktan sonra Gates seni takip etti. Aynı şekilde perşembe günü de. Ah ve bugünü de unutmayalım. Evde olduğumdan... bugün seni ben takip ettim."

"Gates beni takip etti," diye tekrarladı. "Ve sen de beni takip ettin..." Aniden çöktüğünü hissetti. "Neden? Neden yaptın bunu? Bana bir... hainmişim gibi davranıyorsun!"

Aidan, genç kadının sert tepkisine aldırış etmedi.

"Her seferinde aynı yeri ziyaret ettin. Salı, perşembe ve bugün de. Üç sokak kuzeye, iki sokak doğuya ve tekrar kuzeye. Caddenin

sonundaki kırmızı tuğlalı bir bina, çok sevimli doğrusu. İnsan binanın orada olduğunu bilmeseydi, onu kolaylıkla gözden kaçırabilir.”

Genç kadın duraksadı. “Bu tamamen bir tahmin ama sürekli aynı saatlerde oraya gittiğin düşünülürse, bir süredir ziyaret ettiğini düşünüyorum. Bana bundan bahsetmemen tuhaf. Sonuçta bana bir defasında düzenli bir kadın olduğundan bahsetmişti. Çok iyi hatırlıyorum, çok düzenli bir kadınıym demıştin.”

Büyük bir dehşet hissi genç kadının içine sızdı ve öfkeyle karıştı. “Bu ne cüret! Hayatıma bu şekilde burnunu ne cüretle sokarsın! Nereye gittiğin, ne zaman gittiğin ve kimi gördüğüm seni ilgilendirmeyi.”

“Evet, bu senin hayatın ve sadece seni ilgilendirir, değil mi, bana ısrarla söylediğin gibi?”

Genç adamın tavrı Fionna’nın canını acıtmıştı.

“Durum şu, tatlım. Benden bir şey sakladığını biliyordum. Ama ne olduğunu bilmiyordum. Ancak o binada ne olduğunu kolaylıkla bulabileceğimi bilmelisin. Ve kimin olduğunu. Senin de dediğin gibi, arkadaşlarım iz sürme konusunda oldukça yeteneklidir... Özellikle de Gates. Sonuçta onu ben eğittim.”

Fionna’nın kalbi tekledi. Yüzü bembeyaz oldu. “Yüce Tanrım,” diye soludu. “Ne yaptın?..” inledi. “Ah, Tanrım, sen ne yaptın? Bana onun da mı bildiğini söylüyorsun?”

“Evet, o binayı ziyaret ettiğini biliyor. Bugün kendi gözlerimle de gördüğüm binayı. Ancak tek bildiği bu. Nedenine gelince, bunu senden duymak istiyorum. Bunu bana kendin söylemen için sana fırsat vermek istiyorum. Bu yüzden buradayım.”

Genç kadının kalbi sanki parçalara ayrılıyordu. Ama Aidan’ın bunu görmesine izin vermeyecekti.

İhanet duygusunun içini yaktığını hissederek bunu gizledi. Şeytanın ateşli mızrağıyla dürtmesi gibi bunun içini yakmasına izin verdi.

Fionna aniden ayağa kalktı. “Seni pislik,” dedi dokunaklı bir şekilde. “Beni kandırdın, Aidan. Sen ve o adamlar beni takip ettiniz ve bana söylemedin! Bana, Southampton’da ve Dublin’de olduğunu söyledin ama belki bu da bir yalandı...”

“Bana yalanlardan bahsetme! Sana yalan söylemedim, sadece ~~ad~~anılarımı bahsetmedim o kadar! Aslında sanırım başından beri yalan söyleyen sensin.”

Fionna’nın yüzü bembeyaz olmuştu. Bunu biliyordu. Yakalanmış, kapana kısılmıştı. Mahvolmuştu. Yapmaya çalıştığı tek şey kendisini ve annesini korumakken, suçluluk duymasına neden olduğu için Aidan’dan nefret ediyordu!

Aidan ayağa kalktı, yüzünden gergin olduğu anlaşılıyordu. “Zamanı geldi, Fionna, bana gerçeği söylemenin zamanı geldi. Neyi gizliyorsun? F.J. Sparrow olmandan başka... En başından beri sakladığın şey bu, değil mi? Ama bana söyleyemeye cesaret edemeyeceğin kadar korkunç ne olabilir, bir türlü aklım almıyor!”

“Beni mahvettin, Aidan. Bizi mahvettin!”

Sabırsızca bir küfür savurdu. Fionna bileklerini kaldırdı ve Aidan anında yakaladı. “Kimseyi mahvetmedim!”

Genç kadının içi panikle doldu. Aidan’ın ellerinden kurtulmaya çalıştı. Buna izin vermiyordu. Aidan onu yanına çekti, genç kadının kollarını sert bir şekilde tutmuştu.

“Ettin!” diye bağırды. “Beni mahvettin. Beni ve... ve...”

“Kimi?” diye sordu. Havada şiddetli bir gerginlik hissedildi. “Lanet olsun, Fionna! Kimi?”

“Annemi,” dedi sertçe.

Aidan alaycı bir ses çıkardı. “Annen ölü.”

Sorularıyla genç kadını öldürüyordu.

“Pazar akşamı birlikte yemek yediğimiz gün öyle söylemiştin. Nasıl baktığını asla unutamam. Çok kederli! Ve geçen hafta köyde ailenin mezarlarını ziyaret etmek isteyip istemediğini sormuştum... Tanrım, gömüldükleri mezarlığın yanından geçtik...”

Aidan anlamaya başlamıştı. “Tanrım, Fionna. Yani sen şimdi...”

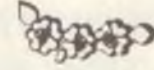
“Annem ölmedi,” dedi boğuk bir sesle. “O bir akıl hastası.”

“Akıl hastası,” diye tekrarladı genç adam, sanki hâlâ anlamıyormuş gibi.

“Evet. *Evet.*” Genç kadının sesi boğuk çıkıyordu. “Bunu söyletmen mi gerekiyordu? Önemsiz bir meseleymiş gibi içimi mi dökmeliyim? Kimse için bir önemi yokmuş gibi? Annem bir akıl hastası.”

Aidan’ın gözleri şaşkınlıkla açıldı. “Hayır. Ah, hayır.”

Genç adamın kollarından kurtuldu, elleri yumruk olmuş, ciğerleri yanıyordu. “Kaçık, hatta insanların söylemekten hoşlandığı gibi; *kafadan kontak*. Ve bulunduğu yer... bir akıl hastanesi. Delileri kapattıkları bir akıl hastanesi.”

On Yedinci Bölüm

Eğer iblisin geldiği yer burasıysa, o halde geri döneceği yer de burası.

Bunun olmasını sağlayacağım. Rowan ve ben, birlikte yapacağız.

Dartmoor İblisi, F.J. Sparrow

Bu, ona anlatabileceği şeyler arasında Aidan’ın beklediği en son şeydi. Ve Fionna...

Kendinden geçmişti. Yarı histerik bir durumdaydı. Göğsünü yumrukluyordu. Havada kuru hıçkırıklar uçuşuyordu...

“Şimdi anlıyor musun? Anlıyor musun? İngiltere’nin iyi insanları, F.J. Sparrow hakkındaki gerçeği bilselerdi ne yaparlardı? Onun gerçekte bir kadın olduğunu öğrenince şaşırırlar mıydı? Sonra da zavallı annesi deli olduğu için cinayet ve kargaşa hakkında yazdığını söylerlerdi. Annesini delirten genç kadının kendisi olmasın? Yoksa annesi mi onu delirtti? Bu da iyi karşılanırdı, değil

mi? Ama ben gerçeği biliyorum. Tüm olanlar benim suçum. Onu bu hale getiren benim. Ben!”

Aidan genç kadının ellerini yakalayıp kendininkilerin içine aldı.

“Fionna. Fionna, dur. Dur, aşkım. Her şey yolunda.”

“Hiçbir şey yolunda değil. Hiçbir zaman da olmayacak.” Çığlık atıyordu. “Annemin alay konusu olmasına izin vermeyeceğim. Dedikodumu yapamayacaklar! Onu korumak benim görevim, Aidan. Kendimi ise sadece ben koruyabilirim!”

İçinde bir şeyler parçalanıyordu. Güçlü kollar omuzlarını sardı. Başını göğsüne dayayıp genç kadını kanepeye götürdü. Fionna sanki yenilmiş ve yerin altına çekilmiş gibiydi. Genç adamın omzuna yaslandı. Onu bu şekilde görmek Aidan’ı kahrediyordu. Genç kadının dudaklarından kuru, hırıltılı bir ses çıktı. Ağlamıyordu. Keşke ağlayabilseydi; belki o zaman bu Fionna için daha kolay olurdu.

Fionna bir süre sonra kımlıdadı. Aidan dudaklarını genç kadının şakağındaki ipeksi saçlara sürdü.

“Fionna,” dedi yumuşakça, “beni bu yüzden kendinden uzaklaştırdın, değil mi? Büyük bir iradeyle.”

Aidan, Fionna’nın vücudunun gerildiğini hissetti ama genç kadın geri çekilmedi. Belki de onu sıkıca sarmasından dolayıydı... belki de yeterince sıkı sarmadığından...

Çok kısa sürdü. İç geçirip yanağını omzuna sürdü. Artık aralarında hiçbir engel yoktu. Ham, çıplak gerçek dışında hiçbir şey yoktu.

“Neden annenin hastalığının senin suçun olduğunu düşünüyorsun?”

“Bana bak, Aidan. Ben... ben bir gece yaratıcıyım. Kendimi karanlıkta ifade edebiliyorum. Geceleri... Romanlarıma bak. Her şey karanlık; şeytanlar ve kasvet hakkında yazıyorum.”

Aidan ona katıldığından emin değildi ama bir şey söylemedi. Duraksadı, bunu nasıl ifade edeceği konusunda biraz kararsızdı.

“Annen her zaman böyle miydi?”

Genç kadın başını iki yana salladı.

“Ne zamandır böyle?”

“Babam öldükten sonra bu hale geldi.”

“Bir yas süreci o halde?”

“Evet.” Hikâyesinin detayları yavaş yavaş ortaya çıkıyordu; annesinin içine nasıl kapandığı, kocasının öldüğünü kabul etmeyi reddettiği... Fionna’nın onu tedavi edebilecek bir doktor arayışı... Annesinin kimsenin ulaşamayacağı bir noktaya doğru ilerleyişini durduramaması ve bu konuda hiçbir şey yapamadığı için hissettiği acizlik...

“Londra’ya geldiğinden beri hiçbir ilerleme olmadı mı?”

“Hiç,” dedi çaresiz bir sesle. “Onu koruması için babam William’a sesleniyor; onu kurtarması için. Bana bir defasında Essie dedi. Kız kardeşi. Genellikle beni tanımıyor. Beni, tek kızını. Ve bugün...” Sesi o kadar kısık ki söylediklerini anlamak için Aidan’ın kendisini zorlaması gerekti. “Bugün bana bir canavar dedi. Bağırarak ona dokunmamamı söyledi.”

Genç kadın yavaşça doğruldu. Kehribar rengi, güzel gözleri yaşlarla dolmuştu. “Bunun benim suçum olduğunu bu şekilde anladım. Onu hasta edenin ben olduğumu... Zihni canavarlar, şeytanlar, iblislerle karışmış... ve benimle.”

“Bu seni suçlu ya da sorumlu yapmaz,” dedi Aidan sessizce.

“Bence yapar. Ah, bunu nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum... bence bir şekilde onu kendi zihnimin esiri yaptım. Bunların hepsi bir şekilde içinde bulanıklaştı.”

Aidan başını iki yana salladı. “Zihin... Hindistan’da bazı şeyler gördüm, tatlım. Konuşmayan erkekler, bebek gibi ağlayanlar... Bu onun asla iyileşmeyeceği anlamına gelmiyor, Fionna. Belki eskisi kadar değil ama... en azından daha iyi olabilir.” Bu kulağa ne kadar zavalıca geliyordu! Ama onu nasıl teselli edeceğini bilmiyordu.

“Bugün onun o halini görmedin, Aidan.” Sesi iyice kısıldı. “Ve sadece bu da değil.”

“Ne o halde?” Genç adam bir kolunun üzerinde doğruldu.

“Hastalık beni de ele geçirmesin diye kendi kendime güçlü olmam gerektiğini söylüyorum. Takip edildiğimde –Tanrım, takip edildiğimi bile bilmiyordum!– bunun sadece çılgın hayal gücünden kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ettim. Eğer penceredeki yazı olmasaydı, sanırım,” sesi titremeye başladı, “annem gibi hasta olup olmadığımı merak ederdim.”

“Bu saçmalık,” diye azarladı.

Vücudu ürperdi. Aidan genç kadına yaklaştı. “Ne oldu?” diye mırıldandı yanağına doğru.

“Bu hayal gücümün bir ürünü değil, Aidan. Birisi *gerçekten* beni takip etti.”

“Sana inanıyorum, tatlım. İnanıyorum.” Genç kadının yüzüne bakabilmek için geri çekildi. “Annenin durumunu kimler biliyor? Sen, Dr. Colson ve şimdi ben. Başka kim?”

“Papaz Tomlinson.”

“Evet,” dedi Aidan yavaşça. “Tahmin etmiştim.” Duraksadı, zihni hızla çalışıyordu. “F.J. Sparrow olduğunu başka kim biliyor?”

“Sadece annem.”

“Papaz bilmiyor mu?”

“Hayır.”

Genç adamın yüzünde tuhaf bir ifade vardı.

Fionna’nın bakışları onun gözlerine kaydı. “Aidan, ne var? Ne geçiyor aklından?”

Aidan’ın yüzü gölgelendi. “Nedenini söyleyemem ama F.J. Sparrow olduğunu birisinin daha bildiğine dair bir his var içimde ve o kişi pekâlâ senin gizli hayranın olabilir. Bence bunlar bir şekilde birbiriyle bağlantılı.”

Fionna hızla nefesini tuttu. “Annemi ziyaret etti,” dedi yavaşça.

“Papaz mı?”

“Evet. Annem bana birkaç hafta önce söylemişti. Ona inanmamıştım ama papaz geçen gün bundan bahsetti. Onu yıllardır tanırım, Aidan. Bana, hatta herhangi birine zarar verecek bir şey yapacağına inanmak zor. Her zaman kibar ve cömerttir. Herkes sırt çevirdiğinde anneme ve bana yardım eden de o.”

“Belki bunun bir nedeni vardır.”

“Ne?” Genç kadın kaşlarını çatı.

“Fionna, zor anlayan birisi değilsin. Belki bu kadar kibar olmasının bir nedeni vardır. Belki bu neden seninle alakalıdır.”

Fionna onun ne söylemek istediğini anladı. Ağzı açık kaldı. “Ama benden çok yaşlı,” diye itiraz etti. “Muhtemelen annemin yaşında!”

“Kendisinden çok genç birisine âşık olacak ilk erkek olmazdı, özellikle de senin kadar güzel bir kadına.”

Fionna kızardı. Papaz Tomlinson’m ona âşık olduğu teorisi yüzünden değil; bu çok saçmaydı. Aidan’ın ona güzel olduğunu söylemesi genç kadını parmak uçlarına kadar titretti.

“Sence F.J. Sparrow olduğunu biliyor mudur?”

“Nasıl bilebilir ki?”

“Yine de hiçbir detayı göz ardı edemeyiz.” Sesi çok korkunçtu. “Bu noktada, hâlâ kimseye güvenilemeyeceğini düşünüyorum,” diye vurguladı oldukça güçlü bir şekilde. “Ve hiçbir yere yalnız gitmeni istemiyorum, Fionna. Yanında ben yoksam, ne pazara ne de herhangi bir yere.”

Gözleri isyankârlıkla parladı. Aidan, genç kadının yumuşak alt dudağına bir parmağını bastırdı. “Ciddiyim, Fionna. Bu durumdan hiç hoşlanmıyorum. Hem de hiç...”

Fionna sabah bitkindi. Aidan yanında kalmıştı. İkisi de uyumamış, sevişmemişlerdi de; Aidan sadece ona sarılmıştı ve bu yeterliydi. Ne kadar çabalarsa çabalasın gece boyunca aklına takılan düşünceleri durduramamıştı.

Ve Aidan gittiğinde, Fionna en sonunda ağlayarak uykuyakaldı.

Uyandığında ve dükkânı açmaya gittiğinde, birkaç dakikada bir ya da ne zaman birileri geçse pencereye doğru gergin bir şekilde baktığını fark etti. Günün ilk müşterisi içeri girdiğinde zil çalınca resmen yerinden sıçradı. Kendisini azarladı. Bu saçmaydı. Gün ortasıdaydılar ve hiçbir şeyin olacağı yoktu.

Öğle vaktinde kapı açıldı. Zil çaldı. Fionna yerinden sıçradı.

Kapıdaki gölgelik aşağı kayarak kapandı.

Kilit sesi duyuldu.

Fionna dükkânın ortasında hareketsizce durdu. Tanrım, kımıldayamıyordu bile. Bütün duyuları uyarılmıştı. Gözlerini kocaman açıp ahşap zemin üzerindeki çizmelerin ritmik seslerini dinledi, her adımla sesi daha da artan adımları.

Şimdi arkasındaydı.

Ah, Tanrım, kımıldayamıyordu. Bütün kasları donakalmıştı. Elindeki kitap yere yuvarlandı. Hemen sonra sert kolların beline sarıldığını hissetti. Çığlık atmak için ağzını açtı...

... çığlığı tanıdık gelen ateşli bir çift dudakla bastırıldı. Onu bu kadar çabuk bir şekilde döndürebilmesi kesinlikle bir sihirbazlık numarasıydı.

Ama o her zaman böyleydi.

Sihirliydi.

“Burada...” demeyi başardı ateşli, aç öpücüklerin arasında, “ne yapıyorsun?”

“Dün gece yapmam gerekeni.”

Tanrım, şimdi yerdeydiler. Aidan’ın elleri genç kadının elbisesinin içindeydi. Şimdiden yarısı çözülmüştü.

“Yapmadığım için bütün sabah pişman olduğum şeyi.”

Fionna başını geriye yatırdı. Aidan, genç kadının kombinezonunun kurdelesini dişleriyle vahşi bir şekilde çekip açtı, diğer eliyle de kendi pantolonunu çıkarmaya çalıştı.

Genç kadının üzerine eğildi. Aidan’m gömleği beline kadar açıktı, sabırsız, hevesli ellerle yırtılıp açılmıştı. Fionna’nın iç çamaşırları başının arkasında, yerdeydi. Ve göğüs ucu, Aidan’ın sıcak ve ıslak ağzına doğru güçlü bir şekilde çekiliyordu.

Güçlü bir el bir kalçasını yakaladı. Fionna zevkle inledi. Bacakları aralanmıştı. Islak ve hazırды. Ama son anda, Aidan onu şaşırtan bir hızla kıvrılıp Fionna’nın üste geçmesini sağladı.

“Aidan.” İsmi biraz kekeleyerek biraz da yalvarırcasına çıkmıştı. “Nasıl... ne yapacağımdan emin değilim.”

Kalçalarını şimdi iki eliyle sarıp ona öğrenmesi gereken şeyi gösterdi. “İşte, tatlım,” diye soludu, “fazla bir şey yok.”

Tek bir kayma hareketiyle tamamen içine girdi. Fionna'nın gözleri açıldı. "Bence var," dedi hafifçe.

Ve ardından hiç durmadı. Genç kadın parmaklarını onun omuzlarına batırdı, Aidan güçlükle soluyup içine girerken Fionna hızlı bir şekilde hareket etti. Başını genç adamın boynuna gömdü. Aidan başını geriye atıp içine boşaldı.

Bittiğinde Fionna onun hâlâ üzerinde yattığını fark etti. Ateşli, hızlı ve şehvetli bir birleşme olmuştu.

Kendisine hâlâ biraz şaşırarak Aidan'a baktı. Hafifçe gülüm-süyordu, kalbine tuhaf şeyler yapan şu küçük, çarpık tebessümle. Şimdi bittiği için biraz utanarak üzerinden kalktı. Aidan ayağa kalkmasına ve giysilerini giymesine yardım etti. Yanağına düşen bir tutam saçı bir kulağının arkasına aldı. Gün içinde daha sonra geleceğini fısıldadı.

Fionna kilidin açılıp perdenin tekrar yukarı çıktığını duydu-ğunda hâlâ şaşkındı.

O, Fionna Josephine Hawkes az önce kitabevinin korido-runda sevişmişti. Moğollar Tarihi ve Viktorya Dönemine Ait Çiçek Aranjmanları kitaplarının arasında idi.

Artık ikisini de asla eskisi gibi görmeyecekti.

İkilinin arasındaki hava daha sonra çok farklıydı. Akşam yemeğini dışarda yiyip Fionna'nın evine döndüler. Yemek boyunca Aidan'ın kendisine söylemek istediği bir şey olduğu hissine kapılmıştı. Oturma odasına girdiklerinde bunun ne olduğunu öğrendi.

"Biraz düşündüm de," dedi genç adam birdenbire. "Londra'da kalmanın akıllıca olacağını hiç sanmıyorum. Sanırım seni Glene-den'e göndermeliyim."

Kesinlikle onu doğru duymamış olmalıydı. "Affedersin?" dedi Fionna soğukkanlılıkla.

"Seni Gleneden'e gönderiyorum."

"Sen," dedi Fionna, sesi tehlikeli biçimde kısıktı, "beni hiçbir yere göndermiyorsun."

"Evet, Bayan Hawkes, gönderiyorum."

"Annemi bırakmayacağım," dedi çok sakince.

"O halde kabul etmiyor musun?"

"Evet."

Genç adam çenesini kaldırdı. "Reddedebileceğini düşünmüş-tüm. Bak şimdi, tatlım. Sana dün gece de söyledim, bu durumdan hiç hoşlanmıyorum. Gün içinde seni yalnız bırakmaktan nefret ediyorum. Geceleri de tehlikede olup olmadığını bilmiyorum."

Gerginlik artmaya başlamıştı. Aidan ayağa kalkıp volta at-maya başladığında ve en sonunda bacaklarını genişçe açıp ona döndüğünde Fionna tek kelime etmedi. Bakışlarını genç adamdan ayıramıyordu.

"Annemi," diye tekrarladı Fionna daha sakin bir sesle, "bırakmayacağım."

"Eğer Gleneden'e gitmeyeceksen, geriye seni koruyabilmem için tek bir yol kalıyor..."

Fionna'nın içinde bir şeyler kabarıyordu, kontrol edemediği bir şeyler. İçinde tutamadığı bir şeyler... "Sen!" diye patladı. "Beni nasıl koruyabilirsin ki? Yarı kör bir erkek beni nasıl koruyabilir ki?"

Aidan donakaldı. Bakışları Fionna'nın gözlerini delip geçiyordu.

Fionna hırıltılı bir soluk aldı. "Aidan... Aidan, çok üzgünüm." Sesi bir fısıltı gibiydi. "Bunu asla söylememeliydim."

Onu incitmek istememişti. Gerçekten istememişti. Ama Aidan'ın başını kısaca sallamasından onu incittiğini anlamıştı.

"Az önce de söylediğim gibi, Fionna, seni daha iyi koruyabilirim, tabii ki benim kar..."

"Yapma," diye bağırdı. "Söyleme bunu!"

Genç kadın parmaklarını birbirine kenetleyip gerdi. Başını eğdi. Aklındaki söyleyebilmesi için tek yol buydu.

"Uzaklaş buradan, Aidan. Şimdi uzaklaş." Sesini sakınleştirdi. Kalbini sakınleştirdi. Bunun onun için bedelinin ne olduğunu Aidan hiç bilebilecek miydi? İçindeki çelişki neredeyse dayanılmazdı. Hayatın ne kadar adaletsiz olduğunu düşündü acı bir şekilde. Onu seviyordu. Onu çok seviyordu.

Ama ona asla sahip olamazdı. Bu dünyada olamazdı.

Aidan iki adımla önüne geldi. Genç kadını kaldırdı. "Lütfen konuştuğumuzda bana bakma nezaketini göster."

Gözyaşlarından dolayı bulanık görüyordu ama yine de çenesini kaldırdı ve genç adama baktı.

"Uzaklaş buradan," dedi Fionna tekrar. "Arkana bakma. Asla arkana bakma."

Genç adamın bakışları şimdi yanıyordu. Onu yakıp geçiyordu. Ruhuna kadar işliyordu. "Bunu bana yapacak mısın, Fionna? Tanıştığımızı unutacak mısın? Sevgili olduğumuzu unutacak mısın? İlk âşkın olduğum gerçeğini unutacak mısın?"

Tek âşığı sen olacaksın, diye haykırdı kalbi.

"Bunu sana hakaret etmek için yapmıyorum. Seni kurtarmak için yapıyorum!"

"Beni kurtarmak mı! Nasıl?" diye sordu Aidan. "Neden?"

"Çünkü annem çok hasta, Aidan! Çünkü sen *Lord Aidan McBride*'sin. Çünkü ağabeyin..."

"Bunların konumuzla ne ilgisi var ki?"

"Bunun her şeyle ilgisi var. Bana bu konuda güven, Aidan..."

"Güven! Sen bana ne zaman güvendin, Fionna? Bana hiç güvenmedin ve hâlâ da güvenmiyorsun!"

"Güçlü olmak zorundayım, Aidan. Güçlü olmaya devam etmeliyim. Yoksa... yoksa annemin hastalığı beni de ele geçirir."

"Yok artık!"

"Akli dengesizliğin ırsi olduğu ve genlerle çocuğa geçtiği çok iyi bilinir!"

"Saçmalık," dedi Aidan hemen. "Fionna, tanıdığım en akli başında insansın."

Boğazına bir yumru oturmuştu. "Öyle miyim? Dün gece sana söyledim. Yazdığım romanları düşün. Hayaletler, hortlaklar ve kötü yaratıklar."

Aidan dudak büktü. "Sadece güçlü bir hayal gücü. Sanırım sana bunu ilk tanıştığımız gece de söyledim. Romanların hayaletler, cinler ve hortlaklardan ziyade iyilerin kötülere karşı zaferiyle alakalı. Eğer seçtiğin konunun korkunç olduğunu düşünüyorsan, o halde hayranların da bir o kadar korkunç olmalı. Ayrıca konudan uzaklaşıyorsun, Fionna. Sanırım kasıtlı olarak."

Aidan gözlerini onun dudaklarına kaydırды. Eğer onu öperse, genç kadın sonsuza kadar kaybolurdu...

Aidan dudaklarını genç kadının kılere bastırdı. Sertçe. Aç bir şekilde. Dayanılmaz derecede arzulu bir şekilde.

Fionna dudaklarını çekti.

"Yapma. Seni arzulamama neden olma!"

Aidan döndü ve yumruğunu yanındaki masanın üzerine vurdu.

Masa ikiye ayrıldı... tam da Fionna ikiye dağıldığı sırada.

“Yasak bir ilişki istemiyorum ve sen de istemiyorsun!” diye bağırdı Aidan. “Ve lanet olsun, bir daha gözlerini kaçırma!”

Fionna hırıltılı bir ses çıkardı. Genç adam bir türlü onun dünyasına ulaşmıyordu. Bir şekilde Fionna’nın bu çabasını görmesini sağlamak zorundaydı...

“Tek sahip olabileceğimiz bu. Ve haklısın... bunu istemiyorum! Ben... ben seninle evlenemem,” dedi boğulurcasına. “Annemin hastalığı ortaya çıkarsa... bu hepimizi mahveder. Bu riske giremezsin. Bu riske *giremeyiz*. Bu olursa, ailen toplumdan dışlanır, Aidan. Sen... sen hasta bir aileden gelin alırsan... herkes dehşete düşer. Hiçbiriniz soylu camianızda kabul gözmezsiniz. Bunu sen de benim kadar iyi biliyorsun.

“Bunu ailene yapar mısın? *Yapabilir misin*? Sen yapabilsen bile ben yapamam. Mahvolurlar. Benden nefret ederler. Sen de en sonunda benden nefret edersin. Şimdi değil ama zamanla, annem gibi... hasta olup olmayacağımı... çocuklarımızın hasta olup olmayacağını merak etmeye başlarsın.”

Aidan onun bileğini yakaladı. “Ne yaptığını biliyor musun? Kalbimi parçalıyorsun. Ruhumu perişan ediyorsun.”

“Hayır! Böyle söyleme. Hiçbir şey söyleme! Sadece... sadece git, Aidan.”

Genç adamın dudakları kıvrıldı. “Doğru, Fionna. Sırtını dön. Kaç.”

“Benimle alay etme!” diye bağırdı Fionna.

“Seni küçük budala! Sadece beni mahrum etmiyorsun, kendini de!.. Hayatını yalnız geçirmeyi mi düşünüyorsun? Bu nasıl bir hayat?”

“Daha basit bir şekilde mi ifade etmeliyim? Seni burada istemiyorum, Aidan. Seni... is-te-mi-yo-rum!”

Genç adamın bakışları çok sertti. Fionna geri çekildi.

“Dilediğini söyle, Fionna. Bana ihtiyacın var. Beni istiyorsun. Ve şimdi hayatından çıkmayacağım, sen tehlikedeyken bunu yapamam.”

“Zorundasın. Bitti, Aidan. *Bitti*.”

“Bitti mi? Göreceğiz, tatlım. Göreceğiz. Bana zorla kabul ettirdiklerinden sonra, şimdi çekip gidersem bana da *lanet* olsun.”

Aidan kapıya gitti. “Sana bakmak için yarın burada olacağım. Tanrı aşkına, hiçbir yere tek başına gitmeye kalkma!”

Aidan sinirden kuduruyordu. Adi, canı bir öfkeyle dolup taşıyordu.

Ve aşkına gelince...

Ah ama genç kadın akıl çecek şekilde ikna edici olabiliyordu. İsterse çok sevimli de olabiliyordu. Onu en son gördüğü zamanı hatırladı. Çok kaygılıydı, o kadar kaygılıydı ki gerçeği sadece kendisi görüyordu.

Sadece kendisi Fionna’nın içindekileri görüyordu.

Adam Fionna’nın onunla alay edip etmediğini merak etti. Hayır. Eğer bu doğru olsaydı bile, birlikte olduklarında kendi yolunun tek yol olduğunu öğrenecekti.

Belki de bu Lord unvanlı âşığının etkisiydi. Adamın dudakları kıvrıldı.

Birbirlerine âşık olduklarına şüphe yoktu. Lord canı istediği gibi gelip gidiyordu. Bazen sabahın erken saatlerine kadar yanında kalıyordu.

Fionna'nın âşığını bir şekilde aralarından çıkaracaktı, korkunç tedbirler alması gerektirse de.

En sonunda her şey tek bir yöne gidiyordu, Fionna'mın romanlarındaki yola.

Bir ölüm... kalım meselesi.

Fionna'nın tek aşkı kendisiydi. Birlikte olduklarında genç kadın da bunu anlayacaktı.

Bu kez düşüncesizliğini affetmeye karar verdi. Şey... pekâlâ, bu insan doğasıydı. İnsan doğasına herkesten daha aşınaydı.

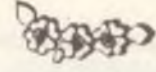
Ayrıca, affetmek Tanrı'nın yolundan gitmekti... ve Tanrı'nın varlığına fazlasıyla inanıyordu. Genç kadının annesinin hastalığı onları bir araya getirmişti. Yakınlaştırmıştı. Bu Tanrı'mın iradesinin bir işareti değil miydi?

Ama Fionna'nın aptallığını fark etmesini sağlamalıydı. Bununla ilgilenecekti. Cezalandırılmalıydı. Annesini düşündü...

Fionna bunun zalimce olduğunu söyleyecekti, elbette.

Ama gerekliydi. Ona karşı gelmişti ve kimse ona karşı gelemezdi. Ve gitgide küçük oyunlarından sıkılmaya başlamıştı. Sabırsızlanıyordu. Ödülü için gereğinden fazla beklemişti.

Ve onu istediği yere –bekleyen kollarına– nasıl getireceğini çok iyi biliyordu.

On Sekizinci Bölüm

Rüzgâr uğuldadı ve gece hiddetlendi. Onu nihayet gördüm, Dartmoor İblisi'ni. Sanki bir papaz cüppesi giymişti.

Ama başlığının içinde yüz yoktu. Sadece karanlık. Kan akıtan, şeytanın kalbi gibi kırmızı kırmızı parlayan gözler vardı.

İblisi yıldırım çarptı. Vücudu kül gibi parladı. Başlığının içindeki başı alev aldı.

Rowan'a haykırdım. Rüzgâr sesi uzaklaştırdı ama önemli değildi.

Benimle birlikteydi, Rowan'ım. Her zamanki gibi arkamda, yanımda, önümde... ona nerede ihtiyaç duyuyorsam orada.

Ona şimdi ihtiyacım vardı.

Büyü kitabımı bana atan oydu. Boynumda duran haçı kaldırdım. O kadar yükseğe kaldırdım ki yıldırım iblise tekrar vurduğunda, haçın etrafını inci beyazlığında bir parlaltı sardı.

“Rüzgârı kov, kötülüğü kov, iblisi kov!” diye bağırdım.

İşe yaramıştı. Bitmişti.

İblis sonsuza dek gitmişti.

Dartmoor İblisi, F.J. Sparrow

Fionna birisinin arka kapıyı yumrukladığını duyduğunda gözyaşlarını silmekle meşguldü. Hemen doğruldu. *Aidan!*

Hızla merdivenlerden aşağı koştu.

Kapıdaki Aidan değil, genç bir oğlandı.

“Bayan Hawkes?”

“Evet, benim.”

“Bunu size vermem istendi, efendim.”

Fionna çocuğa bir bozuk para vererek gönderdi. Mektubu açarak hızlıca okudu.

Sevgili Bayan Hawkes,

Size çok acil bir konu hakkında; yarına kadar bekleyemeyeceğini düşündüğüm bir konu hakkında yazıyorum. Akşam yemeği verildiği sırada annenizin odasında olmadığını size söylemekten üzüntü duyuyorum.

Binayı araştırmamıza rağmen bir sonuç alamadık.

Hastaneye bir an önce gelmenizi rica ediyorum.

Dr. Colson tarafından imzalanmıştı.

Kalbi neredeyse duruyordu. Dudaklarından bir çığlık koptu. *Bir kere daha olamaz, diye düşündü çaresizce. Ah, tekrar olmaz.*

Annesi kayıptı. Daha önce de kaybolmuştu! Köyde bile. Papaz Tomlinson olmasaydı...

Papaz Tomlinson... Kendisini takip eden o muydu? Onu kim izlemişti? Londra'ya en azından haftada bir geldiğini biliyordu. Yıllardır geliyordu.

Aidan ona daha sonra uğrayacağını söylemişti. Tartışmalarından sonra uğramayabilirdi bile!

Pelerinini askıdan alarak merdivenlere koştu.

Doğruydı.

Annesinin odası boştu. “Bayan Hawkes! İşte buradasınız! İyi haberlerim var! Anneniz bulundu! Arka girişte bekleyen bir arabam var,” dedi Dr. Colson.

Fionna hızla peşinden gitti, dışarısı buz gibi soğuktu. Araba oradaydı; kabinin yanındaki kancada bir fener yanıyordu. Şoförün nerede olduğunu düşündü öfkeli bir şekilde.

Fionna kapı koluna uzandı.

“Bayan Hawkes. Bekleyin.”

Fionna beklemek istemiyordu. Gitmek, annesinin iyi olduğunu görmek için sabırsızlanıyordu. Ama sabırsızlığına gem vurdu, çünkü Dr. Colson'ın, annesinin ortadan kaybolmasından en az kendisi kadar endişeli olduğunu biliyordu.

“Evet?”

Doktor, Fionna'nın şemsiyesini kenara koyup ellerini tuttu.

Fionna bakışlarını kaldırdı. İçi tuhaf bir hisle doldu, adamın kara gözleri parlıyordu.

Her zamanki gibi kendisini teselli etmesini beklemişti.

Karşılaştığı şey ise tamamen farklıydı.

“İşlerin bu noktaya geleceğini biliyordun, değil mi?”

“Ne? Lütfen, Dr. Colson, annem...”

“Annen iyi. En azından olabileceği kadar iyi.” Sevimsiz bir kahkaha attı. “Sadece başka bir odaya taşındı.”

“Ne?” dedi hafifçe. Adamın yüz ifadesi onu korkutuyordu. Sanki çıldırmıştı.

“Ah, haydi. Bana öyle bakma! Seni çok uzun zamandır seviyorum, aşkım, çok uzun zamandır bekliyorum.”

Aşkım.

Fionna'nın kanı dondu. Omurgasından yukarı buz gibi bir ürperti geçti. Kendisini takip edenin o olduğunu o anda anlamıştı. Sürekli izleyenin... Penceresine kanla yazı yazanın...

“Ne düşündüğünü biliyorum. Her zaman öyleydi. Evet, aşkım, benim kanımdı. Bir parmağımın ucunu sana hediye olarak bırakmak için kesmeyi düşündüm, İblisin Yolu'ndaki kâhyanın yaptığı gibi. Becerikliyim, biliyorsun. Olanaklarım var. Sana... kendimi verdiğimi söyleyen bir not göndermeyi düşündüm. Bundan hoşlanırdm, sanırım.”

Fionna'nın midesi bulandı.

“Delisin,” diye soludu Fionna, “hastaların kadar delisin. Hatta daha da fazla!”

“Hayır, aşkım. İsimde harikayım, senin olduğun gibi. Bu yüzden birlikte olmamız gerekiyor.”

Devam ettiğini şaşkınlık içinde duydu.

“Küçük oyunlarımızdan keyif aldın mı? Seni kimin takip ettiğinden tam olarak emin değildin, değil mi? Duydukların... gizemi seveceğini biliyordum gerçi. Bunu bu kadar hoş yapan da gizemdi.

“Anneni getirdiğin günden, bu hastanedeki ilk görüşmemizden beri seni seviyorum. Ama bir itirafım var, aşkım. Anneni buraya bana getirmeden önce de romanlarına hayrandım. Annen bana senin F.J. Sparrow olduğunu söylediğinde... bu birbirimiz için yaratıldığımıza dair başka bir işaretti.”

Her zaman çok sakın, ikna edici bir etkisi olmuştu. Fionna ne kadar da aptalca davranmıştı! Hayranlığı bir takıntıya dönüşmüştü. Tedavi ettiği kişiler kadar deliydi. Ve genç kadın şimdi dosdoğru deli bir adamın eline düşmüştü!

Düşünmek zorundaydı. Bu işin içinden çıkmak için bir yol bulmaya çalışmalıydı. Ellerinden kurtulmaya çalıştı. Parmakları genç kadınınkilerin etrafında demir kelepçeler gibi gerildi. Fionna neredeyse acıdan bağıracaktı.

Colson'ın gözleri parlıyordu. “Âşığın McBride'dan haberim var,” dedi aniden. Kahkahası sinsiydi. “Belki onun parmağını kesip annesine gönderirim.” Başını arkaya yatırıp kahkaha attı. “Veya belki de parmağı yerine başka bir şeyini! O zaman kamışını hiçbir kadına sokamayacak hale gelir!”

Fionna adamın kabalığı karşısında yüzünü buruşturdu, kanı donmuştu. İçinde gördüğü kötülükten korkmuştu. Aidan'a da zarar vermek niyetindeydi.

“Peşinden geleceğini mi düşünüyorsun?” Colson'ın kahkahası ürperticiydi.

Bunun olmasına izin veremezdi.

“Annem. Gitmeden önce onu görmek hoşuma gider. Veda etmek için. Ona şeye gittiğimizi söylemek için... nereye gidiyoruz?”

“Henüz değil, aşkım.” Gülümsemesi kayboldu, gözleri parlıyordu. “Ve annene veda etmenin bir anlamı yok. Orada olduğunu bile bilmeyecek. Eriyip gidiyor, biliyorsun. Bu dünyada daha ne kadar kalacağını kimbilir...”

“Hayır! İlacın işe yarayacağını söylemiştin. Bir hafta içinde. Belki de iki.”

“Söyledim. Nasıl bir işe yarayacağını söylemedim sadece. Sevgili Fionna, her zaman yanında olacağım. Anneni gömmene de yardım edeceğim. Seni teselli edeceğim. Kimse seni benim kadar sevmez.”

“Ona yardım edeceğini söylemiştin!”

“Denedim! Ama onu sakinleştirmek için daha çok afyon ruhu gerekiyor. Afyon ruhu güçlü bir ilaç, biliyorsun. Annen çok güçsüz bir halde. Ondan kurtulmak en iyisi.”

Afyon ruhu...

Fionna sendeledi. Boğuluyormuş gibi hissediyordu. İlaçları... İlaçları, içecekleri ve iksirleri... kocakarı ilacı. Annesi doktor kontrolü altındaydı ve bu doktor annesini afyon ruhuyla kontrol ediyordu.

Şimdi de annesini de öldürmek niyetindeydi. Belki de öldürmüştü. Fionna ondan kurtulmak için çabalayıp küfretti. “Bırak beni!” Fionna, çantası sallanınca içindeki tabancayı hatırladı. Tanrı'ya şükürler olsun ki bunu hatırlamıştı. Ona bir uzanabilse...

Dr. Colson çok güçlüydü.

“Ve âşğın, kibirli McBride. Bu dünyada ne kadar kalacağını kimbilir?..” Colson sırttı. Fionna'ya göre Colson şeytanın eli

gibiydi. “Eğer peşinden gelirse buna pişman olacak.” Böbürlendi ve sinsice sevindi. “Aslında sanırım onun peşine düşeceğim...”

“Seni hasta, sapkın piç,” dedi bir ses, tam Colson'ın arkasından. “Peşime düşmene gerek yok, çünkü zaten buradayım.”

Aidan o gece Fionna'nın evinden çıktığında çok sinirliydi. Genç kadının sözleri onu incitmişti.

Sen... Beni nasıl koruyabilirsin ki? Yarı kör bir erkek beni nasıl koruyabilir ki?

Aidan kendisini acı bir şekilde azarladı. Belki de haklıydı. Adamlarını Rajul'a karşı kesinlikle koruyamamıştı. Belki de haklıydı. Bu işler bittiğinde belki de çekilip gitmeliydi.

Ama kararlılık içinde köpürüyordu... Tanrım, şimdi uzaklaşıp gitmeyecekti, genç kadın tehlikedeyken olmazdı.

Fionna istese de istemese de onu hayatı pahasına koruyacaktı!

Aidan o gece eve girdiğinde çok tuhaf bir his peşini bırakmadı. Tek düşünebildiği onu asla bırakmaması gerektiği idi. Çalışma odasında sürekli dolanıp durdu. Evde ne kadar kalırsa o tuhaf önsezi daha da zorlayıcı hale geliyordu.

Gözlerini kapayarak zihninin duyularını ele geçirmesine izin verdi.

Genç adamın gözleri birdenbire açıldı. İçi panikle doldu, daha önce hissettiklerine hiç benzemeyen...

Zihninin derinliklerinde, sanki Fionna'nın seslendiğini... onu çağırıldığını duyabiliyordu.

Aidan'a ihtiyacı vardı.

Aidan bunu nasıl anladığını bilmiyordu ama anlamış olması yeterliydi.

Fionna kapıya cevap vermediğinde bundan neredeyse emin olmuştu. Küfrederek içeriye girdi.

Colson'dan gelen mektubu okuduğunda yüzü soldu. Lanet okuyarak yere attı.

Eve koştu ve arabasını hazırlamalarını haykırdı.

Olayların gelişimi oldukça tuhaftı. Aidan'ın içindeki aynı kararlılık hissi onu sarıp Fionna ve Colson'ın bulundukları yere yönlendirdi.

Colson'ın arkasından yaklaştı.

"Seni hasta, sapkın piç," diye alay etti. "Peşime düşmene gerek yok, çünkü *zaten buradayım.*"

Varlığı istenen etkiyi yarattı. Colson, Fionna'yı bıraktı. Aidan sağlam gözünün ucuyla, Fionna'nın çantasıyla uğraştığını görüyordu. Heyecanlandı. Tabancayı hatırlamıştı! Ama Colson'ı göremiyordu, lanet olsun. Aşağılık yaratık solundaydı, Aidan'ın görme yeteneğinin belirsiz ve bulanık olduğu yerdeydi.

Fionna çantasındaki tabancayı çıkardı. Kabzayı tuttu ama namlu sallanıyordu.

Aidan düşüncelerini duymasını istedi.

Tek atış. Sadce tek bir atış hakkın var.

Ama olmayacaktı. Colson, Fionna'nın tabancayı tuttuğunu görmüştü. Elinden kaptı ve Aidan'a döndü.

Colson tabancayı Aidan'm göğsüne yöneltmişti ve başını geri yatırdı. "Ona sahip olamazsın, seni aptal budala! O bana ait!" diye övündü.

O anda Fionna'yla hiç ilgilenmediği anlaşıyordu.

Colson'm yaptığı aptalca bir hata. Aidan oldukça şaşkın... ve fazlasıyla gururluydu.

Hepsi bir anda oldu. Fionna bir kadının kendisini koruma içgüdüsünün olanca coşkunuğuyla şemsiyesini kavradı. Colson'a tam karnından saldırdı, bir keresinde Aidan'a yapmaya çalıştığı gibi.

Bu defa başardı.

Bu defa öfke ve ateşten bir güçle saldırdı.

Colson acıyla homurdandı. Gözleri fal taşı gibi açıldı. Karnını tuttu ve yere düştü.

Tam da Fionna dizini kaldırdığı sırada...

Doktorun çatlayan çenesinden tabanca patlaması gibi bir ses yükseldi.

O an dünyada bundan daha tatlı bir ses yoktu. Fionna'nın bütün gücüyle genç adama sarılmasından daha tatlı bir his yoktu.

"Aidan! Aidan, geleceğini biliyordum. Biliyordum!"

Aidan'ın kahrkahası sevgi ve neşeden soluk soluğa kalmıştı. "Tatlım, bana hatırlat da elinde bir şemsiye varken seni asla kızdırmayayım."

Colson tutuklandı. Aidan, duruşması devam ederken, en az birkaç yıl hapisane hücresinin dışında bir yer göremeyeceğinden emindi.

Polis memuru, Colson'ın hastalarını tedavi etme yöntemlerinin detaylı bir şekilde inceleneceği konusunda bilgi verdi. Gece hemşireleri Colson'ın afyon ruhuna ağır inancını... ve klinikteki birkaç hastanın nasıl öldüğünü çoktan açıklamışlardı.

Polis memurları afyon ruhunun bu ölümlere ilgili olup olmadığını da inceleyeceklerdi.

Bütün bu süre boyunca, Fionna'nın annesi koridorun karşısındaki bir odaya kilitlenmişti. Şimdiyse çok farklı bir hastanedeydi. İşinin ehli, becerikli bir doktor afyonun etkilerinin kalıcı olmadığı konusunda Fionna'ya güvence vermişti. Belki hemen olmayacaktı ama annesinin iyileşeceği konusunda onu temin etti.

Papaz Tomlinson hışımla odaya girince, hem Fionna hem de Aidan çok şaşırdılar. Fionna annesinin yatağının kenarından bakışlarını kaldırdı.

"Buraya getirildiğini söylediler!" diye bağırdı. "O iyi mi? Güvende mi?"

Fionna gülümsedi. "Artık iyi olacak."

"Penelope!" diye haykırdı yatağın kenarına koşarak.

Annesinin gözleri açıldı. "William," diye mırıldandı. "Buradasın. Benim için mi geldin?"

William. Fionna ağzının şaşkınlıktan açık kalmaması için çabaladı. Babasının adı William'dı.

Ama Papaz Tomlinson'ın da esas adının William olduğunu bilmiyordu.

Fionna, Papaz'ın akıl hastanesine yaptığı ziyaretlerin sadece görev icabı olmadığını anladı. Annesi uykuya daldığında, Papaz, Fionna'nın babası öldükten birkaç ay sonra annesine nasıl âşık olduğunu açıkladı. Hastalığı yüzünden gerçek hislerini saklamıştı,

çünkü Penelope'nin ya da Fionna'nın nasıl tepki vereceklerinden emin değildi. Papaz Tomlinson'ın, annesini sevdiği fazlasıyla belliydi. Yaşlı adam odaya girdiğinde annesinin gösterdiği tepki de aynısını söylüyordu.

Fionna sevinmişti... her ikisi için de.

Kısa bir süre sonra, genç kadın Papaz'ın yanağını ve annesinin alınını öpüp Aidan'la birlikte oradan ayrıldı.

Aidan'la birlikte dairesinin merdivenlerini çıktıklarında geceyarısını çoktan geçmişti. Aidan genç kadının elini tutup parmaklarını hafifçe sıktı. Fionna da aynı şekilde karşılık verdi.

Onun elini asla bırakmayacağını düşündü Fionna mutlulukla.

Oturma odasında dönüp ona sarıldı, kucaklamasında bir çeşit çaresizlik vardı.

Aidan küçük, tuhaf bir kahkaha attı. "Fionna! Bu ne şimdi?" Genç kadının başını okşadı.

Fionna başını kaldırdı. "Çok budalaca davrandım, Aidan, çok üzgünüm! Seni hiçbir zaman kendimden uzaklaştırmak istemedim, asla. Seni her zaman istedim, umarım beni bağışlarsın."

"Ah, ama bağışlamaktan fazlasını hissediyorum, aşkım. Çok daha fazlasını hatta." Yüzü şefkatliydi, genç kadının gözlerinin içine baktı. "Daha önce sormama izin vermediğin şu soruyu sorma vaktim geldi."

Fionna'nın kalbi heyecanla çarpıyordu.

Aidan'm gülümsemesi soldu. Bakışlarını yavaş yavaş genç kadının yüzünde gezdirdi. "Seni seviyorum," dedi yumuşakça. "Karım olur musun?"

Fionna kollarını genç adamın boynuna doladı. “Evet,” dedi yarı gülüp yarı ağlayarak. “Ah, evet. Seni seviyorum, Aidan McBride. Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyor musun?”

“Sanırım bana göstermen hoşuma gider.” Fionna onun dudaklarını ateşli bir öpücükle kapladı. Aidan ağzını tereddütle çekti. “Okuyucularını şaşırtmayı seviyorsun, değil mi?”

Fionna gözlerini kırıp ona baktı. Söylemesini beklediği şey tam olarak bu değildi. Ama sonra gülümsedi, bu daha çok gizli, küçük bir gülümseme gibiydi.

“Aslında, evet. Okuyucularımı şaşırtmak çok hoşuma gidiyor.”

Aidan’ın gözleri mavi bir ateşle parlıyordu. “O halde şaşırt beni,” diye fısıldadı.

Fionna itaat etmek için fazla istekliydi. Kendi giysilerini üzerinden çıkararak, Aidan’ın soyunmasına yardımcı oldu.

Göğsünün ortasına bir parmağını koyup genç adamı en sevdiği sandalyesine doğru geri geri yürüttü.

Bacakları bir yumak haline gelmiş şekilde kucağına oturdu ve ellerini genç adamın göğsündeki siyah tüylerin üzerinde açıp, uyluklarının arasındaki kalın tutamın içine karışacak şekilde karnından aşağı doğru kaydırdı.

Peşinden ağzıyla takip etti, Aidan’ın çıplak teni üzerindeki dudakları sıcaktı.

Genç kadın dizlerinin üzerinde yere çöktü.

Aidan hareketsiz kaldı. Hayır. Bunu yapacağına inanamıyordu...

Ellerini Fionna’nın saçlarına geçirdi. Bu hayatındaki en erotik andı. Genç kadının dili oynayıp daireler çizdi, en dibine inip çıktı, en hassas yerinin tadına bakıp keşfetti.

Aidan daha fazla dayanamayacak hale gelene kadar dişlerini gıcırdattı.

Eliyle saçlarından tutup onu yukarı, erkekliğinin üzerine çekti. İkisi de kendilerini kaybetmişlerdi, kusursuz bir uyumla çılgınca hareket ediyorlardı. Ta ki Aidan içinde patlayana, tekrar tekrar coşkulu bir şekilde içine boşalana kadar.

Aidan nihayet nefes alabilecek hale geldiğinde, “Fionna,” diye soludu. “Tanrım, içinde şeytan var.”

“Pekâlâ,” diye güldü genç kadın, “seni şaşırtmamı sen istedin.”

“Şeytandan bahsetmişken, bunu nerede öğrendin sen?”

“Senden. Ve...”

Aidan bir kaşını kaldırdı. “Ve?..”

Fionna dudaklarını büzdü. Genç adam hâlâ içindeydi ve artık yumuşaktı. “Kitabevine gelip... bir kitap sormuştun, o günü hatırlıyor musun?”

“Evet, tabii ki. İblisin Yolu.”

“O kitap değil.” Yüzünde şeytani bir gülümseme vardı. “Diğeri.”

Aidan düşünmeye başladı ve kaşları kırışarak aşağı indi. “Hani,” diye mırıldandı, “... beni azarlamıştın. Şey yüzünden...” Genç adamın gözleri şaşkınlıkla açıldı.

“Hayır,” dedi Aidan.

“Evet.”

“Evet mi?”

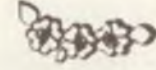
“Evet, gerçekten. Vatsyayana’nın *Kama Sutra*’sı.”

“Seni ahlaksız küçük cadı!” İçinde kabardığını hissedebiliyordu. “İlk seviştiğimizde çok tecrübeli olduğunu söylemene şaşmamalı.” Düşünceli bir şekilde konuştu. “Farkında mısın, bir kanepede

seviştik. Kitabevinin koridorunda. Bu sandalyede... Ama asla," genç adamın gözlerinde bir pırıltı belirdi, "bir yatakta sevişmedik."

"Bu durumun hemen düzeltilmesi gerektiğine inanıyorum, efendim."

Ve düzeltildi de.

Sonsöz

Bir yıl sonra çok şey değişmişti.

Aidan, hemen evlenmeleri konusunda ısrar etse de –Fionna'nın kendisini sevdiğini öğrendiği anda– tabii ki böyle bir şey mümkün değildi.

Mümkün olsaydı bile, Fionna annesi düğünlerine katılabilecek kadar iyileşene kadar beklemelerini istemişti.

Aidan, Fionna'nın annesinin hızla iyileşmesine müteşekkirdi; birkaç ay içerisinde kendine gelmişti. Aidan ve Fionna'nın nikâhları Southbourne'daki küçük kilisede Papaz Tomlinson tarafından mart ayında, parlak bir bahar günü gerçekleşmişti. Törenden önce Papaz'ın gözleri parlıyordu; genç âşıklar sevgi dolu yeminlerini ederlerken... ve kesinlikle tören sonrasında, yanakları kızaran gelinin annesinin yanına oturduğunda...

Annesi de çok yakında yanakları kızaran bir gelin olacaktı.

Aidan ve Fionna annesinin güvenli ellerde olduğunu ve çok sevdiği Southbourne Köyü'ne geri döneceğini bilerek balayına çıktılar.

Ah, Aidan'ın karısından gizlemeyi başardığı balayı detaylarını dün gecelerinde açıkladığında Fionna nasıl da çılgık atmıştı. Bir haftalık bir inzivaya çekilmek için Gleneden'e gideceklerini düşünmüştü.

Öyle değildi.

Aidan bunun yerine, işini Alec'in denetimindeki müdürünün becerikli ellerine bırakmıştı. Fionna'nın her zaman dünyayı gezmeyi arzuladığını bilerek bunu ondan nasıl esirgeyebilirdi ki?

Ve Fionna kalbinde verebileceği ne varsa hepsini sunmuştu ona, yeni evlendiği kocasına duyduğu aşkla neredeyse yerinden çıkacak olan kalbinde.

Balayları aylarca sürdü. İlk durakları İtalya'ydı; ılık, masmavi suların hafif hafif çarptığı kıyıya yakın bir villada kaldılar. Bir süre sonra Mısır'a geçtiler. Fionna orada bir deveye bindi ve bir çocuk gibi heyecanla kahkahalar attı.

Hindistan'a bile gittiler.

Aidan en sonunda sıkıntılarını geride bıraktı. Hayatının acı dolu sayfalarını orada kapadı ve bir sonrakine gerçek anlamda başladı.

İkisi de Fionna'nın orada hamile kaldığını düşünüyordu.

Londra'ya geri döndüklerinde, ilk çocuklarını beklediklerini yeni öğrendikleri için kırsalda daha büyük bir ev almaya karar verdiler. Fionna uzakta oldukları sürede kitabevini kapamıştı ama o gün yeni bir eleman işe almıştı.

Fionna banyodan yeni çıkıp yatak odalarındaki masasına oturdu. Üstünde bembeyaz bir gecelik ve bembeyaz bir sabahlık vardı. Mevsimin ilk karı o akşam düşmüştü; toprak şimdiden göz alıcı bir beyazla kaplanmıştı.

Pencereden dışarı bakarken dudaklarında bir tebessüm dolaştı. Bu ona Aidan'la ilk tanıştıkları günü hatırlatmıştı.

Aidan içeri girip kapıyı kapadı, yatağa giderken bornozunu üzerinden çıkardı.

"Anneme ve William'a bir mektup yazacağım," dedi Fionna "ve İskoçya'nın Belası'nın son bölümünü bitireceğim." Seyahatleyken ara sıra çalışmıştı, çünkü bunu yapmaktan hoşlanıyordu. Bunu yapması da iyi olmuştu çünkü okuyucuları Raven ve Rowan'ı okumak için her geçen gün daha çok talepte bulunuyorlardı.

Aidan omzunun üzerinden okumak için kalktı.

Fionna dönüp hafifçe onu itti. "Kes şunu! Bu bir yazarın en büyük düşmanıdır! Yoksa sana lanet okurum."

Aidan güldü. "Ne! Alec'in akşam yemeğinde ailemle tanıştığın gün annemin söylediği şeyi hatırlıyor musun? Görünen o ki aile zaten lanetli! Ayrıca," diye şikâyet etti, "Raven ve Rowan'ı bir romanda daha birbirlerine hasret bıraktığını biliyorum. Sadece bu ikisinin en sonunda sevgili olup olmadıklarını öğrenmek istiyorum."

"Sadece yazar bilir," diye uyardı Fionna ciddi bir şekilde kaşlarını çatarak. "Bunu biliyorsun. Şimdi yatağa geri dön."

Fionna birkaç dakika sonra başını yana eğip tüylü kalemi dudaklarına hafif hafif vurdu.

"Bir fikrim var," diye sesli düşündü. "Sanırım bundan sonra bir çocuk kitabı yazacağım. Ne düşünüyorsun? Elbette başka bir isim kullanmam gerekecek. Ama bence çok eğlenceli olur, sence?"

"Evet." Aidan çıplak bir şekilde için için yanan gözlerle yattıktan onu izliyordu. Gülümsedi. "Ama önce gel de bu canavarı ehlileştir!"